

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

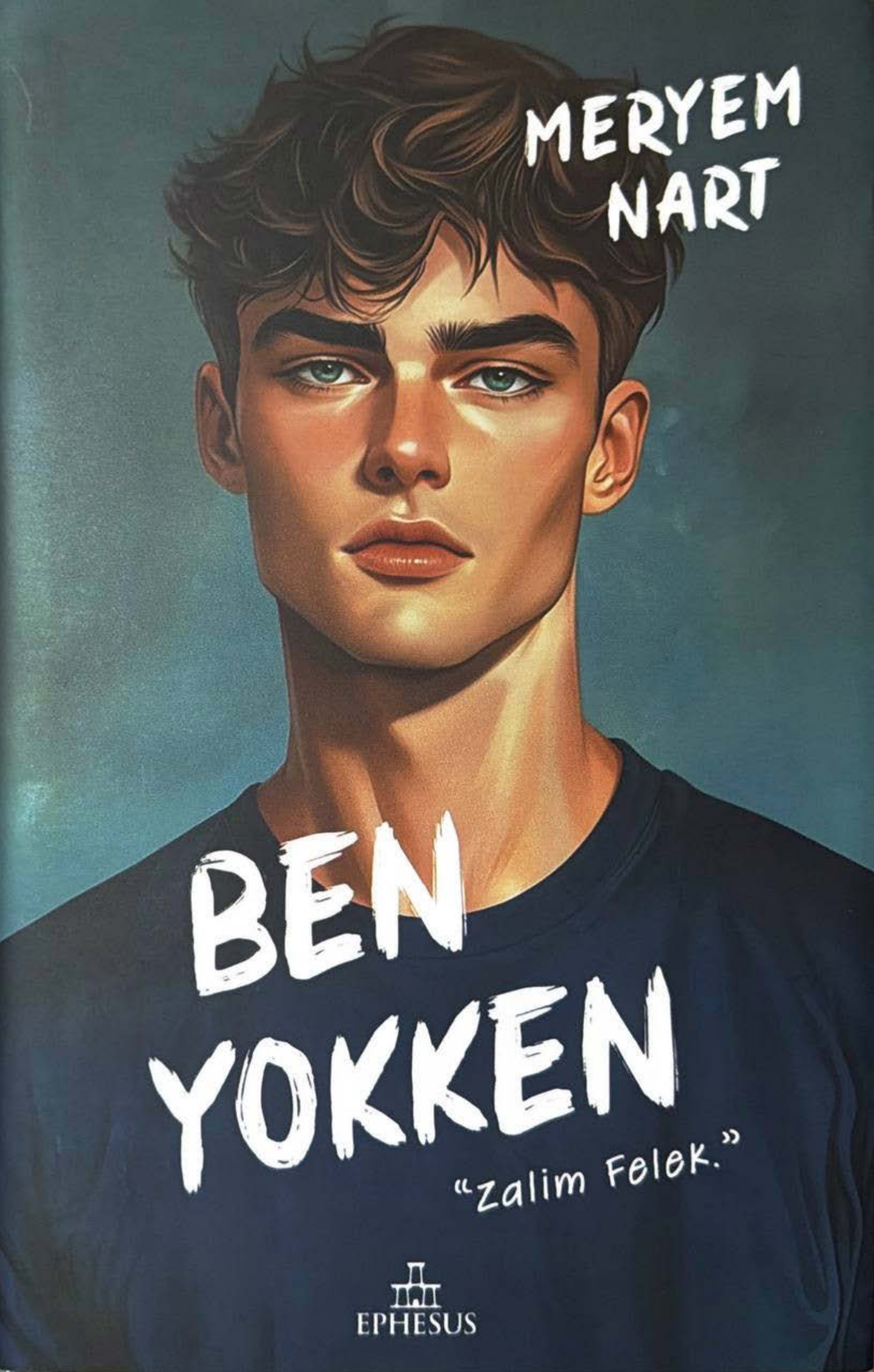
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERYEM
NART

BEN
YOKKEN

"Zalim Felek."

EPHESUS

Cemre, trajik bir sonun eşliğinde ölümle yaşam arasında bir tercih yapmak zorunda kalır. Ardında bıraktıkları; insanlar, yanlışlar, doğrular ve aldığı kararlar, onu geri dönülmez bir dönüşümün içine sürükler.

Yaşadıklarının ardından her şeyi geride bırakıp sıfırdan bir hayat kurmaya karar veren Cemre'nin yolu Enes'le kesişir. Enes'in dünyasında yeni insanlarla tanışırken, aslında en zorlu yüzleşmeyi kendisiyle yaşar. Bir yere ait olmanın huzurunu tadarken savrukluğun acımasızlığıyla da sınanır.

Gerçekliğine kavuşabilmesi için ise düşünle kâbus arasındaki uykusundan uyanması gerekecektir. Peki zihninin yarattıkları onun çıkmazı mıydı, yoksa şifası mı?

Bu sorunun cevabı bilinmese de Cemre, onu ancak yokluğunda bulacaktır.

*Ama unutmamamız gereken bir şey vardı:
Eğer yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan
eski defterleri kapatmadan önce düzeltmen lazımdı.*

*Yazım hatalarıyla dolu bir defteri rafa koymak,
yeni bir başlangıç sayılmaz çünkü aklın
hep o yazım hatalarında kalır.*

f /ephesusyayinlari
@ /ephesusyayinlari
t /ephesusyayinevi
v /ephesus yayinlari
in /ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

SEYTAN KARTI

BEN
YOKKEN

A thick, black, hand-drawn brushstroke starts from the upper right and extends diagonally down to the left, crossing over the word 'YOKKEN'.

MERYEM NART

BEN YOKKEN

Yazar: Meryem Nart

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Esengül Ersoy

Düzeltili: Şule Yetim

Kapak Tasarım: Merve Polat

Cilt Tasarım: Hatice Çetin

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen, Merve Polat

1. Baskı: Mart, 2026

ISBN: 978-625-5701-43-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2026, MERYEM NART

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

BEN YOKKEN

MERYEM NART

Yanında kendim olabildiğim sana...
Hâlâ pusuladaki kişi olduğun için teşekkür ederim.
Umarım hep öyle kalırsın.

ÇALMA LİSTESİ

CANOZAN - ÇÖLDE BAHAR

POİZİ - PERDE

HANDE YENER - Bİ GİDENİ Mİ VAR

BLOK3 - KUSURA BAKMA

TUANA - YOK Bİ ÇARE

GÖKSEL İPEKÇİ - BEN GİBİ

TOYGAR IŞIKLI - BEN ÖLÜRSEM

Ben geldim.

Şimdi soracaksınız bana: Nerelerdeydin? Nasıl kurtuldun? Hayatında neler oluyor?

Hepsine tek tek cevap vereceğim fakat kendimi de toparlamalıyım. Sorular mı kendim mi, önce nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Mesela geçen zamana rağmen kalbim neden hâlâ sıkışık, çözmem gerekiyor.

Gözlerimden yaş eksilmiyor. Sanki hayatı sadece karanlıktan ibaret gibi hissediyorum. Oysa biliyorum, güzel şeyler de var. Sadece göremiyorum. Bu durumda sonsuza dek kalmayacağımı da biliyorum. İyileşmek için zamana ihtiyacım var. Belki bir ay belki bir yıl belki de on yıl sürecektir, bilemiyorum. Ne olursa olsun, kim ne derse desin sonsuza dek aynı kalmayacağıma inanmak istiyorum.

Ama öncesinde size bir şey sormak istiyorum.

Hiç öleceğiniz ânı düşündünüz mü? Bizi ne karşılayacak ya da nasıl hissedeceğiz, fikri olan var mı?

Yanlış anlamayın, sizi korkutmaya çalışmıyorum. Sadece merak ediyorum.

Aslında neler olacağından çok, *ben yokken* dünyada neler olacağını merak ediyorum. Arkamdan ağlarlar mı yoksa *kurtulduk* diye sevinirler mi, bilmiyorum. Bildiğim bir şey var ki o da zamanla hayatlarına devam edecekleri. Öyle bir an gelecek ki yüzümü ve sesimi unutacaklar. Başka türlü zaten yaşayamazlardı. Bunu onlara çok görmemek gerekiyor.

Ama sorguladığım bazı şeyler vardı. Mesela annem gidince benim hayatımdan bir parça gitmişti. Ben değişmiştim, hem de çok. Sanki bir yapbozdum ve bir parçam kaybolmuştu. O kayıp parçayı bulma telaşına girdiğimde çok saçma şeyler yapmıştım.

Eskisi gibi olamıyordunuz. Hayatı çok daha farklı görüyordunuz. Dürüst olmak gerekirse ben aşırı umursamazlaşmış ve delirmiştim. Daha öfkeli ve daha çok hata yapar olmuştum. Korkusuzluk da yüklenmişti. Hayatı Allah'a emanet yaşıyor olmuştum. Eski ben o hataları yapmazken artık hiçbir şey umurumda bile olmuyordu.

Ölmeyecek gibi yaşamış, insanları umursamamıştım. Hayattan zevk almamaya başlamış, bir şeyler hissedebilmek adına delice şeyler yapmıştım. Hatta çok tehlikeli şeyler de yapmıştım. Tüm bunların sebebini, kayıp parçayı bulamamış olmama veriyordum. Belki de kaybolduğunu hatırlamamak için delice şeyler yapıyordum, bilmiyorum.

Bütün bunlar annem gidince başlamıştı. *Peki ben gidince geride kalanlara ne olmuştu?*

Bunu ilk zamanlarda merak etmiyordum zira bir eli yanık şekilde beş parasız hâlde sokakta kalmıştım ve o an amacım, hayatta kalmanın yollarını bulmaktı. Ailem ya da tanıdığım dediğim insanlar aklıma bile gelmiyordu.

Peki, ne zaman mı aklıma geldiler?

Enes'le tanıştığım zaman. Enes, benim için yansımaydı. Ben yokken geride kalanların nasıl bir hayatı olduğunun yansımasıydı. Belki de daha çok Furkan'ın yansımasıydı çünkü karakter ve yapı olarak ona çok benziyordu ve onun da hayatına bir Cemre girmişti.

Onun Cemre'sinin adı Berrin'di. Bana onun hikâyesini anlattığında yüreğim kendim için bile bu kadar sıkışmamıştı. Enes'ten o kadar nefret etmişim ki onu öldürmek istemişim.

Size tek kitapta iki hikâye anlatmaya geldim. Biri benim diğeri ise Berrin'in hikâyesi.

Ben yokken geride kalanlar ne yapıyor? Bu soruyu hem ben hem de Berrin sormuştu. Berrin'in cevabını Enes'le size göstereceğim. Benim cevabımı ise birlikte keşfedeceğiz.

O zaman hikâye başlasın mı?

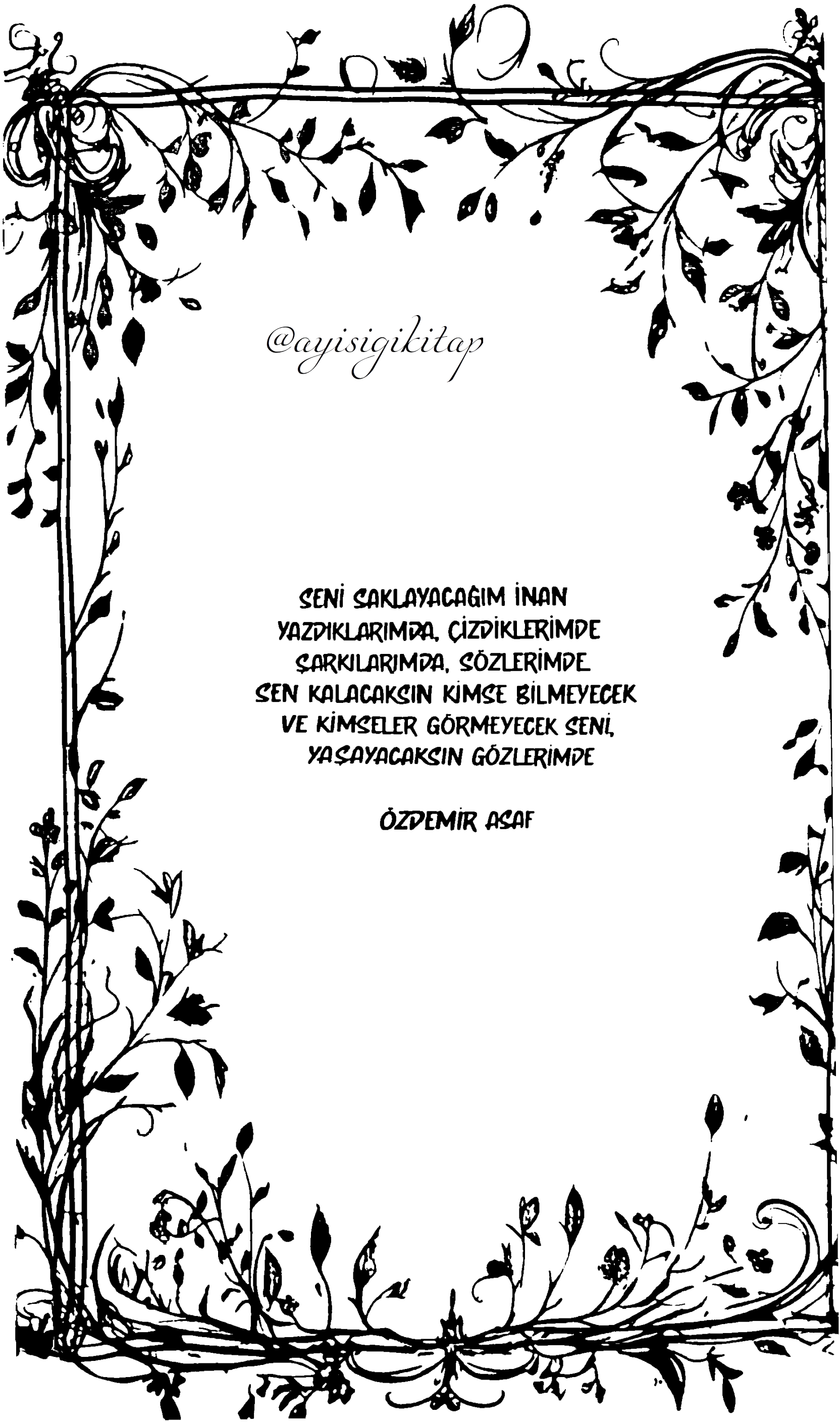
Başlamadan önce size bir not. Bu hikâye, iki kızın göz yaşlarını yarıştırdığı bir hikâyeye dönüştü. Umarım sizin hikâyeniz, iki kızın kahkahalarını yarıştırmadan paylaştığı bir hikâye olur.

Ve son bir cümle: *Keşke her şey bir rüya olsa ve ben, anemin seslenmesiyle bu acı kâbustan uyansam.*

Çevirin sayfayı, sizi bir yolculuğa çıkarıyorum.

ROMAN

@ayisigikitap

SENİ SAKLAYACAĞIM İNAN
YAZDIKLARIMDA, ÇİZDİKLERİMDE
ŞARKILARIMDA, SÖZLERİMDE
SEN KALACAKSIN KİMSE BİLMEYECEK
VE KİMSELER GÖRMEYECEK SENİ,
YAŞAYACAKSIN GÖZLERİMDE

ÖZDEMİR ASAF

O gün, yanan dükkânda Furkan tarafından bırakılıp tek kaldığım anda öleceğimi sanmıştım. Çıkış yolum kapatılmıştı. Tek başımaydım. *İşte bitti*, diye düşünmüştüm. Şakasız, içimde bir mutluluk vardı. Artık her şey bittiği için huzurlu hissediyor gibiydim.

Sonra bir korku hasıl oldu, anlam veremediğim bir korkuydu bu. Sonradan öğrendim ki vücudumun hayatta kalma içgüdüğü devreye girmişti. Deli dana gibi etrafıma bakılırken gözümce takılan minik bir çıkıntı dikkatimi çekmişti. O yangında, o durumda bu çıkıntıyı görmemin tek sebebini anneme bağlıyordum. Görmemi sağlamıştı. Bana o yardım etmişti.

Çıkıntı olarak adlandırdığım o yere dokunduğumda duvarın bir kısmı öne geldi. Kendime doğru çekince buranın, Selim'in gizli kasası olduğunu fark ettim. İçi para doluydu. Hem de ağzına kadar para. Ya bu paralar yaşayacaktı ya da ben.

Paraları olabildiğince dışarı çekip alevlere teslim ettim. Dükkânın içinde büyük bir gürültü koptu. Dışarıdan, "Patlayacak!" diye bağırırlar geldi. Kendimi içeri attım ve açılan duvarı içeriden kapatmaya çalıştığım an koridorun tamamı alevlere teslim oldu.

Parayla dolu minik bir yerdeydim. Evet, çoğu kişinin ölüp bittiği o paranın içindeydim ama o paralar benim yaşamama

yardımcı olmuyordu. Yaşamak için onların büyük bir kısmını atmam gerekiyordu.

Sıkışıp kaldığım bu yerde ne kadar süre geçirdim bilmiyorum. Ama çok değildi. Saatler sürmemiştii ya da bana öyleymiş gibi hissettiriyordu.

Sağ elim acı içinde kıvranıyordu. Daha fazla orada kalamayacağımı biliyordum. Duvarı ileri doğru ittirdiğimde açıldı. Yangın hâlâ devam ediyordu, sadece hafıflemiştii. İçeriye girdiklerini duyabiliyordum. Sessizce alandan çıktım ve ctrafıma bakındım. Yerde bir topar para yanık bir hâlde duruyordu.

Selim'in paralarını korumak için yaptığı alan beni korumuştii. Herif öyle bir kasa yapmış ki yangında bile yanmayacak şekilde tasarlamıştı. Bunu çok düşünmeden ctrafıma bakındım. O an bir karar verdim.

Eğer oradan sağlam bir şekilde çıkıp kendimi gösterirsem her şey kaldığı yerden devam edecekti. Fakat ben bunu istemiyordum. Cemre'yi o yangında öldürmek istiyordum. Kendime sil baştan, farklı bir hayat sunmak istiyordum. Bu yüzden kimseye görünmeden dükkânın arka kapısından çıktım.

Gecenin bir vaktiydi. Etrafta hâlâ ambulans ve itfaiye sesleri yankılanıyordu. Herkes ön tarafta olanları beklerken ben arkadan sessizce kaçmayı başarmıştım.

Peki nereye gidecektim? Ne yapacaktım? Beş kuruş olmadan... Pardon, Selim'in gizli kasasında kendime yer açabilmek için cebime sıkıştırdığım paradan başka hiçbir şey yoktu.

Sokaklarda boş boş dolanıyordum. Yüzümde alevlerden kalan is lekeleri vardı. Ciğerlerim ne durumdaydı, inanmıyordum. Doktora gitmem gerekiyordu, bunun farkındaydım. Ama gidersem kimliğim ortaya çıkardı. Yapamazdım. Cebimde telefonum vardı, onun da şarjı bitmek

üzereydi. Telefon numarasını kullanamazdım çünkü artık bir ölüydüm.

Sahi inanırlar mıydı öldüğüme? Sonuçta içerideydim ve alevlerin arasında kaldığımı Furkan'la itfaiye görevlileri görmüştü. Umarım inanırlar.

“Peki şimdi ne yapacaksın Cemre?” dedim kendime. Haberlere düşer miydi bu olay? Fotoğrafım haberlere çıkarsa kimliğimi gizleyemezdim. Ortalıktan kaybolmam lazımdı.

İnsanlar kimliksiz bir şekilde nasıl yaşıyorlardı? Kaçak bir hayat sürmem gerekecekti ve hiçbir şeyim yoktu.

Korku yükleniyor.

Endişe yükleniyor.

Gözyaşları yükleniyor.

Panik atak? Gönder kardeşim. Onu da gönder. Çok yer var zaten. Onu da gönder.

Olduğum yere çöküp bütün bunlarla mücadele etmeye çalıştım. Kalbim patlayacak gibi hissediyordum. Ağlıyorum, titriyorum, nefes alamıyorum, gözümün önü kararıyor... Anlayacağınız, en dibi görüyordum.

Bu duyguyu yaşamak için kendime biraz izin verdim. Saatlerce orada oturup ağladım, hem de tükenene kadar. Başım yere düştü, umursamadım. Durdum öylece. Ne zaman kendimi iyi hissettim, işte o an başımı kaldırdım. Yerden destek alarak kalktım.

Önce telefonumu uçak moduna aldım. İşlek bir caddeye geldiğimde uygun kıyafetler bulabileceğim bir butiğe girdim ve is dolu kıyafetlerimi temiz kıyafetlerle değiştirdim. Tanınmamak için, önlem almak amacıyla bir şapka alıp başıma taktım.

Dışarıya çıktığımda bir köşede durdum. Sağ elimin acısı çok fazlaydı, pansuman yapmam lazımdı. Vücudumda bir

tuhaflık vardı. Doktora gitmem gerektiğini biliyordum fakat gidemezdim. Bunun sebebini daha önce açıkladım. O yüzden telefonumun *Wi-Fi* kısmına girdim ve şifresiz bir ağa bağlandım. İnternette, *yangında zehirlenme nasıl anlaşılır ve nasıl tedavi edilir* diye araştırmaya başladım.

Yapmayın, hepimiz hissettiğimiz şeyleri önce internette aratır, hatta bazen kafamızda ciddi bir şeymiş gibi kurarız. Ben de öyle yaptım.

Pekâlâ, araştırmalarımın göre o kadar da ciddi değildi. Ya da ben öyle algılamak istiyordum çünkü çoğu şeyde saf oksijen alınması gerektiği için *hastaneye gitmelisiniz* yazıyordu. Bunları yapamayacağıma göre diğer seçeneklere yönelip derin nefesler alacağım, kıyafetlerimi gevşeteceğim ve soğuk suyla yüzümü yıkayacağım.

“Ama önce elimi halletmem gerek,” diyerek caddenin köşesindeki eczaneye girdim.

“Merhaba, buyurun,” dedi görevli.

“Merhaba,” derken çekingen bir ses tonuna sahiptim.

“Elimi yakım da... Hastaneye de gitmek istemedim. Burada pansuman yapabiliyor musunuz? Ya da bana verseniz malzemeleri, ben kendime yapsam?” Meraklı gözlerle görevliye baktım.

“Elinize bakabilir miyim?” diyerek elini uzattı. Sağ elimi kaldırdığımda gördüğü manzarayla kalakaldı. “Nasıl yak-tınız?”

“Mangal,” dedim birden. “Mangal ateşine girdi yanlışlıkla.”

“Yanlışlıkla?” dedi soru sorarcasına. Muhtemelen bir şiddet vakası olduğunu düşünüyordu.

“Yok, gerçekten yanlışlıkla oldu,” dedim kendimden emin bir şekilde. Pek inanmasa da ses etmedi. Hastaneye gitmek

istememem de onu şüphelendirmişti. Ama beni çok yormadan yanıma malzemelerle gelip elime pansuman yapmaya başladı.

“Düzenli olarak bandajı değiştirmeniz gerekiyor. Muhtemelen iz kalacak.”

“Yapacak bir şey yok,” dedim gülümseyerek.

Ödemeleri yapıp eczaneden çıktım. Elimdeki parayı dikkatli kullanmam gerekiyordu. Guruldayan karnım, kendisini de eklemem gerektiğini söylüyordu. Ucuz ve doyurucu bir şeyler ararken bir tavuk pilavcı buldum.

“Abi bir tabak alabilir miyim?” diyerek taburlere oturdum.

“Hemen getiriyorum ablam,” diyen adam pilavı hazırlarken dışarıda geçip giden insanları izledim.

Gözlerim elektronik eşya satan bir mağazanın vitrinine takılı kaldı. Vitrine koyulan bütün televizyonlarda aynı haber kanalı açıktı. Hepsinin köşesinde de benim fotoğrafım vardı. *Acı Ölüm* diye başlık atmışlardı. Onca fotoğrafım varken Furkan’ın yeşil tişörtüyle çekildiğim fotoğrafımı koymuşlardı. Furkan’a verdiğim portremdeki gibi gözüküyordum. Onca fotoğraf arasından neden bu? Hayatın akışını gerçekten çözemiyordum.

“Buyurun.” Adamın tabağı uzatmasıyla kendime geldim.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp tabağı aldım ve kendi cenazemi izleyerek karnımı doyurdum.

Hayatta kalmak gerçekten zormuş. Sokaklarda yaşamak, kimliksiz olmak ve hepsinden öte parasızlık.

Babamın ve Furkan'ın, neden paraya bu kadar takık olduklarını şu an anlıyordum. Resmen bir hiçtim. Karnın doymuyor, uyku uyuyamıyor, yaşayamıyorsun.

Açıkçası ne yapacağımı bilmiyordum. Nereye kadar böyle bir hayat süreceğimi bile bilmiyordum. Her şeyi boş verip babamın evine dönmek için kendimi çok zor tutuyordum.

Tamam, gitmeyecektim ama nasıl yaşayacaktım? Günlendir sokaktaydım. Tuvaletim gelince bir kafeye giriyordum. Üşüdüğüm zaman alışveriş merkezine girip ısıniyordum. Aldığım bir simidi tüm günümce yaymaya çalışıyordum. Eninde sonunda cebimdeki para bitecekti.

Kokuyordum ya! Daha ötesi var mı? Hamama gitmek istesem gidemezdim çünkü param yetmezdi. Sokaktaki insanlar nasıl bu hâlde yaşamaya devam ediyorlardı, gerçekten bilmiyordum. *Bu yüzden mi bir zaman sonra kendilerini uyuşturucuya veriyorlar,* diye düşünmeye başlamıştım. Ama öyle bir hayatımın olmasını da istemiyordum.

“Allah'ım ben ne yapacağım?” diye sordum kendime.

Kimlik bulursam bir şeylerin düzeleceğini biliyordum ve o kimliği nasıl bulacağımı da biliyordum. Sadece, oraya gidersem başımın tekrar belaya girmesinden endişe ediyordum.

Neyden bahsettiğimi hâlâ anlamadınız mı?

Uzak desem? Ona ulaştığım yerde her şeye ulaşabilirdim. Ama oraya gidersem yine dibe girerdim. Bu yüzden bunu başka bir şekilde halletmem gerekiyordu.

Gecenin bir vakti sokaklarda boş boş dolanıyordum. Bunu yapmamın sebebi, soğuk havada belli bir yerde oturamıyor olmamdı. Hareket hâlindeyken üşümüyordum.

Sokakta duyduğum bir kedi miyavlamasıyla yürümeyi kestim. O kadar acı bir miyavlamaydı ki kedi sanki ağlıyordu.

“Nereden geliyor bu ses?” dedim etrafıma bakınarak.

Bir çöp konteynerinin köşesine yaklaştığımda kedi sesi daha da duyulmaya başlamıştı. Sesi takip ederek ilerlediğimde konteynerin köşesine sıkışmış bir yavru kedi gördüm.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diyerek eğildim. Kediye sıkıştığı yerden çıkardığımda gördüğüm manzarayla gözlerim doldu. Kedinin gözleri yara bere içindeydi. Öyle ki gözleri artık görmüyor gibiydi. Bana bakarak acıyla miyavlarken daha fazla dayanamadım ve ağlamaya başladım.

Çaresizce etrafıma bakındım. Onu burada bırakamazdım. Yanıma da alamazdım çünkü kendime dahi bakamıyordum. Yavru kedi, yürüdüğüm yolda yatmış sürtünerek miyavlarken onu terk edemeyeceğimi biliyordum.

“Merak etme minik şey. Seni kurtaracağım,” dedim başını okşayarak. Ayağa kalkıp kediye sıkıca sarmaladım ve sokaktan ayrıldım.

İşlek caddeye tekrar geldiğimde bir veteriner aramaya başladım. Vakit kaybetmemek için esnaf dükkânlarından birine girdim.

“Abi kolay gelsin,” dedim döner kesen ustaya. Bana kısaca bakıp işine döndü ve “Sağ ol,” dedi.

“Abi buralarda veteriner var mı? Yaralı bir kedi var. Acil götürmem lazım.”

Usta önce bana sonra kollarımda miyavlayan kediye baktı. Gün yüzüne çıkan kedinin durumunun ne kadar kötü bir hâlde olduğu daha da belirginleşmişti. Usta acıyla yüzünü buruşturdu.

“Ne olmuş bu zavallı kediye böyle?” dedi yüzüme bakarak.

“Acı içinde terk edilmiş,” derken bahsettiğim kişi sadece yavru kedi değildi. Ama bunu ne usta anlayabilirdi ne de kollarımdaki kedi.

“Kızım, şu sokaktan gir ve devam et. Sokağın sonunda hayvan hastanesini göreceksin.” Usta eliyle ilerideki sokağı işaret etti. Nereye gitmem gerektiğini anlayınca başımı sallayarak ustaya döndüm.

“Teşekkürler,” diyerek sokağa doğru ilerledim.

Ustanın tarif ettiği yeri takip ettiğimde gerçekten sokağın sonundaki büyük hayvan hastanesini gördüm. İçeriye girdiğimde bekleme odası tıklım tıklımdı. Gerçekten bu kadar hayvan sahibi var mıydı? İyi bir şey miydi üzücü bir şey miydi, bilemedim.

Şimdi hemen demeyin *nesi üzücü* diye. Önce dinleyin. İnsanlar öyle hâle geldi ki artık birbirlerine güvenemiyorlar. Bir başka insana sığınmak yerine diğer canlılara sığınmaya başladılar. Onlarla vakit geçiriyor, hatta onlarla dertleşiyorlar. Ben bundan bahsediyorum. Bir zamanlar insanlar bir araya gelip sohbet edebilirken bunu artık yapamaz olduk.

Günlerdir sokaklardaydım ve insanları gözlemliyorum. Gün geçtikçe kötüye gidiyoruz. Gerçekten kötüleşiyoruz. İnsanlar artık eskisi gibi mutlu olamıyor çünkü çabuk tüketiyoruz. Sevgiyi, parayı, paylaşımı, dencyimi, yani her şeyi. O yüzden yeni bir akım, yeni bir olay çıktığında herkes yapmak istiyor, ki artık yenisi de tükendiği için yerini dolduracak başka şeyler arıyorlar. Onun da modası geçince yeni bir şey daha aramaya başlıyorlar. Fakat şöyle bir şey vardı ki onu da çabuk tüketiyor ve sıkılıyorlar. Bu durumun sebebinin, sosyal medya kullanımının yaygınlığı olduğunu düşünüyorum.

Hayatımızın içine girdikçe aslında tükeniyoruz. Hatta gördüğümüz yalan hayatlar bizi yalana itiyor. Kendimizi çok mutlu ve harika yaşıyor gibi göstermek için itildiğimiz yalanlara sebep olarak da insanların ağzına laf vermemeyi öne sürüyoruz. Çünkü herkes durmadan konuşuyor. Canı sıkıldığı için, mutsuz olduğu için, kıskandığı için ve bilemediğim diğer tüm sebepler için konuşuyor. Sonucunda da

başkalarının hayatlarını etkiliyor ve kişi sırf bunlardan kaçabilmek için yalana kayabiliyor. Bir diğer şey ise her şeyi normalleştirmeye başlamamız. Her şey normaldi.

Konu daha böyle uzar gider de ilgilenmem gereken yavru bir kedi var.

Gözlerimi insanlardan çekip danışma bölümüne geldim.

“Ne olmuş bu yavruya böyle?” dedi danışmadaki kadın. Kollarımda acıyla miyavlayan kediye üzülen bakıyordu.

“Sokakta buldum. Durumu çok kötü. Öne alma şansınız var mı?” Bekleme odasını gösterdiğimde danışmadaki kadın bana tebessüm etti.

“Sizin durumunuz acil. Merak etmeyin. Ben müsait bir doktor var mı bakayım,” diyerek sabit hattı aldı eline. O doktorları ararken ben rahat bir nefes aldım. Etrafıma bakınırken biri aşırı dikkatimi çekti.

Aklıma okuduğum *#YOKMUSUN*’daki Dünya geldi. Kitabın kapağında Dünya’nın çizimi vardı ve şu an o çizimin modeli karşımda oturmuş, elindeki kediye seviyordu.

“Hanımefendi.” Danışmanın seslenmesiyle önüme döndüm. “Üst kata çıkın lütfen. On altı numaralı muayene odasına geçebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” diyerek danışmadan ayrıldım.

Merdivenleri tırmanırken danışmanın arkamdan, “Dünya Özer!” diye seslendiğini duydum.

“Yok artık,” derken gözlerim sonuna kadar açılmıştı. Tesadüf olduğunu düşünerek başımı salladım ve üst kata çıktım. Muayene odasına girdiğimde içeride doktor bekliyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi doktor. Kucağımdaki kediye görünce yüzü değişti. Hemen kucağına aldı. “Ne oldu yavrucuğa?”

“Sokakta bu hâlde buldum. Ben de bilmiyorum.”

“Anladım. Bakalım neyimiz varmış.”

Doktor muayeneye başladığında kōşede durup onları inceledim. Doktor gözlerine sarı bir sıvı sıktığında kedi daha da acıyla miyavladı. Canının acımasıyla içim sızlamış, hatta kendi yaralarım tetiklenmişti, yine de kendimi sıktım. Şimdi sırası değildi, önce kedi iyileşmeliydi.

“Gözleri çok kötü olmuş. Ağzı da berbat durumda,” dedi doktor.

“Görüyor mu peki? Durumu nedir?”

“Çöp konteynerinden yemek ararken gözlerine cam batmış olabilir. Bulduğu yemeğin içinde cam parçaları kalmış olacak ki ağzı parçalanmış.”

Doktorun sözleriyle canım daha çok acıdı. O bir yavruydu, üç dört aylık olmalıydı. Annesi de yoktu. Tek başına yaşamaya çalışıyordu. Sanki kendimi bulmuş ve doktora getirmiş gibi hissediyordum.

İstemsizce sağ elimi sıkarken gözüm yanık izlerine gitti. Yavru kedinin gözleri ve ağzı yaralıydı, benimse kalbim ve sağ elim.

“Ama iyileşir, değil mi?” diye sordum.

“Elimizden geleni yaparız. Birkaç tahlil yapalım. Tam durumunu öğrenelim. Siz kayıt yaptırın isterseniz. İşlemlere başlayalım.”

Evet, geldik işin en cilvesiz tarafına. Kediye getirmiştım ama masraflarını nasıl karşılayacaktım? Sokakta bulduğum, yardıma ihtiyacı olan bir kediydi.

Doktor bana bakarken ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallayıp, “Anladım,” dedim.

Muayene odasından çıkıp koridorda dolanmaya başladım. Ne yapacağımı düşünüyordum. Aklıma hiçbir şey gelmeyince gerisin geriye danışma bölümüne geldim.

“Şey, merhaba,” dedim çekingen bir şekilde.

“Buyurun.”

“Ben sokakta bulduğum kediye getirmişt看. On altı numaralı muayene odasına götürmemi söylemiştiniz. Hatırlıyor musunuz?”

“Evet, az önce olmuştu.”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. Ne diyeceğimi bilemediğimden, daha doğrusu konuyu nasıl açacağımı bilemediğimden saçmalıyordum. Kadın da bana bakıyordu.

“Doktor tahlil yapılacağından bahsetti. Kayıt yaptırmamı istedi. Onun için geldim ama bir sorum olacaktı.”

“Merhaba, bizim parazit aşlarımız oldu.” Yan tarafımdan gelen sesle döndüm. Az önceki çocuktu. Hani şu, adı Dünya Özer olan. Hayatımın şokunu yaşatan çocuk.

Kedisini önüne koymuş, işlemlerin ödemesini yapıyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdiğinde kitabın içinden fırlayıp geldiğini hissettim âdeta. Gözlerimi kırpıştırarak öylece baktım.

“İsim soy isim alabilir miyim?” Danışmadaki kadının seslenmesiyle ona döndüm. Verebileceğim bir ismim bile yoktu.

“Bakın benim masrafları karşılayacak gücüm yok. Kediye buldum ve getirdim. Tedavi olması lazım.”

Tek nefeste derdimi anlatırken kadın bana baktı. Zaten böyle sonuçlanacağını tahmin eder gibi duruyordu. O yüzden ona bakmayı bırakıp Dünya’ya döndüm. En azından tanıdık bir yüzdü. Kitabı okurken az hayal etmemiştim onu.

“Sizi anlıyorum ama burası özel hastane. Maalesef işlem yapamayız.” Kadının cümlesiyle kitap diyarından çıkıp kendime geldim.

“Hasta ve yaralı bir kediýi alıp sokağa bırakmamı istiyorsunuz benden?” Sesim istemsizce savunmacı bir şekilde çıkarken Dünya’nın bize döndüğünü fark ettim.

“Elbette öyle bir şey demiyorum. Devlet hastaneleri ya da belediyeye bağlı yerlere götürürseniz size yardımcı olabilirler.”

“Bu saatte burada nereden bulabilirim? Yardımcı olamaz mısınız?”

“Maalesef bir şey yapamam. Üniversitelerin veterinerlik bölümlerinde de ücretsiz olarak hayvanların tedavilerini yapıyor. Oralar yardımcı olur size.”

“O gariban tavuk bir. Bu yaralı kedi iki,” dediğimde kadın anlamayarak bana baktı. Yanımdan gelen kıkırtı sesine döndüğümde Dünya’yla göz göze geldim.

“Haksız mıyım?” dedim Dünya’ya. Resmî olarak henüz tanışmamıştık ama sanki onu kırk yıldır tanıyormuşum gibi hissediyordum.

“Haklısın,” diyerek yanıma geldi. “Eğer iznin olursa ben yardımcı olmak isterim. Masrafları karşılarım.”

“Benim geri ödeyebileceğim bir param yok.”

“Para istemedim ki. Tavuk için.”

“Ne?” dedim anlamayarak.

“Sosyal medyada *o tavuğa niye pansuman yapmadınız* diye bizi çok darladılar. Tavuk için kedinin masraflarını karşılayayım.”

Gülümseyerek bana baktığında aklım yerinden çıkacak zannettim. Yok yanlış anlamayın, gülümsediğı için böyle hissetmedim. Yani tamam, gülümsemesi böyle hissettiriyordu da asıl sebebi bu değildi. Durun, ortalık çok karıştı. Toparlıyorum. Dünya’nın az önce kurduğu cümleye bakar mısınız?

“Sen doktor musun?” dedim şaşkınca. Aklım işte bu yüzden yerinden çıkacak gibiydi. *Adı Dünya Özer. Kitaptaki oğlana çok benziyor ve doktor!*

“Allah’ım acaba ö yangında derin bir uykuya filan mı daldım ben? Ne yaşadım?”

“Efendim?” Dünya anlamayarak bana baktı. O bir şey diyemeden başımı salladım.

“Evet, doktorum. İzninle karşılamak isterim.”

“Benim iznime ihtiyacın yok. Kedi yaşasın yeter,” diye mırıldandım. Gülümseyerek danışmana döndü ve yavru kedinin kaydını kendi üzerinden yaptırdı. Birlikte bekleme odasına geçerken en azından yavru kedi yaşayacağı için mutluydum.

“Teşekkür ederim,” dedim minnet dolu çıkan sesimle. Sadece gülümsedi. Birlikte oturup beklemeye başladık. Bir süre sonra karnımdan gurultular gelmeye başlayınca bastırmaya çalıştım. Geçmeyince sebilden su alıp oturduğum yere döndüm ve karnımı suyla doldurdum.

O sırada kediyi muayene eden doktor yanımıza gelmişti. Hemen ayağa kalkıp, “Kedi iyi mi?” diye sordum ama yüzünden her şey okunuyordu.

“Vücudu iflas etmek üzere. Yavru olması işlerimizi daha da zorlaştırıyor. Bir süre burada kalması lazım. Birkaç ameliyat yapmamız gerekiyor ama önce vücudunu toparlamalıyız.”

“Siz gereken her şeyi yapın. Tüm masraflarını ben karşılayacağım.”

“Tamam. Tekrar geçmiş olsun.”

“Sağ olun,” dedi Dünya. Doktor yanımızdan ayrılırken Dünya’ya minnetle baktım.

“Yemek yiyeceğim, bana eşlik etmek ister misin?”

Gülümseyerek bana baktı. Elim karnıma gittiğinde kendimi gerçekten yavru kedi gibi hissettim. Dünya, tüm masraflarımızı karşılamak istiyor gibiydi. İlahi bir güç mü onu bana getirdi bilmiyordum ama kendimi iyi hissettirmişti. Sadece onunla gidip gitmemek arasında kalmıştım.

Her şey bir rüya olabilir miydi? Böyle olmasından dehşet korkuyordum. Karnım tekrar guruldadığında tüm dehşeti kenara bıraktım.

“Olur,” dedim. Birlikte hastaneden çıktık ve sessizce yan yana yürümeye başladık.

“Adın ne?” diye sordu metrobüs durağına yaklaşırken. Durağı görmek bana Esra’yı anımsatmıştı. O gerçek miydi, emin olmam gerekiyordu.

“Adımı söylerim ama sen de benim bütün sorularıma cevap vereceksin. Anlaştık mı?”

Güldü ve “Bu ne biçim bir anlaşma?” diye sordu.

“Bence makul ve iyi bir anlaşma. Tamam mı?” Merakla ona baktım. Bu hâlim dikkatini çekmiş olacak ki başını sallayarak beni onayladı. Durağa girerken Dünya benim için de kartını okuttu. Birlikte metrobüs beklemeye başladık.

“Adın?” dedi sorusunu hatırlatırcasına.

“Adım Cemre.”

“Memnun oldum Cemre.”

“Adın Dünya Özer, değil mi?”

“Evet. Hastanede bunu duydun zaten.”

“Baban yok. Annenle yaşıyorsun?” dedim soru sorarcasına. Bu bilgiyi nasıl bildiğimi anlamayarak bana döndü. Gözlerinde saf bir şaşkınlık vardı. Ondaki bu şaşkınlığın âlâsını ben yaşıyordum da haberi yoktu.

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu şaşkınca.

“İnanması zor gelecek ama senin hayatını okudum ben.”

“Ne?” dedi gülerek.

Şaşkınlıkla sorduğu bu sorunun üzerine metrobüs, durağa gelmişti. Sakin adımlarla birlikte metrobüse bindik. Yol boyunca ona kitabı ve hikâyesini anlattım. Büyük bir şaşkınlıkla beni dinlerken yüzüne bir tebessüm kondurmuştu. Onun bu hâli çok hoş ve değerliydi benim için. Çünkü bir zamanlar Esra’yla vakit geçirdiği bu yerde benimle sohbet etmişti.

“*Anlatşam roman olur*, derlerdi. Anlattım, roman olmuş,” dedi gülerek.

“Nasıl yani? Sen bu hikâyeyi biriyle mi paylaştın?” Şaşkınlığımı gizleyemedim. Bir şey demedi. Gözü elime takıldı. Nazikçe elimi tutarken ona döndüm.

“Sanırım senin de anlatılırsa roman olacak bir hikâyen var,” diye mırıldandı soruma cevap vermeyerek.

Onun bu sözü içimi sızlatmıştı. Benim hikâyemi, anlatılsa kaç kişi okurdu ki? Kim ne payı çıkarırdı ya da hakkımda ne derlerdi? Herkesin hayatı başlı başına romandı. Benimki o romanlardan sadece birkaç sayfaydı.

“Hadi, geldik,” diyen Dünya kapıya doğru giderken peşinden gittim. İndiğimiz duraktan ayrılıp yolda yürümeye başladık.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Karnımızı doyurmaya demiştim zaten.”

“Etrafta yemeğe dair bir emare göremiyorum,” dedim yolu işaret ederek. Gülümseyerek ileride bize sırtan hastaneyi gösterdi. Anlamayarak ona baktım.

“Karnımızı serumla mı doyuracağız?”

Güldü. “Hastanenin yemekhanesinde yiyeceğiz. Serum ihtiyacı üzerine veriyorum,” dedi.

Bir an şaka yaptığını düşünsem de gerçekten de hastaneye gelmiştik. İnsanlar yemek yemeye kafeye filan giderken biz hastaneyi tercih etmiştik. Dediği gibi, yemekhanceye geçip oturduk. Dünya iki kişilik yemek siparişi verirken bir gün burada yemek yemeye çıkacağım aklıma gelmezdi. Bu yüzden gülümsedim.

“Ne oldu?” diye sordu Dünya.

“Tuhafıma gitti. Hastaneye yemek yemeye geleceğimi hiç düşünmezdim.”

“Doktor olunca böyle oluyor. Nöbete kalacağım için gelmem gerekiyordu.”

“Ha sen beni kullandın yani. Burada yemek yiyeceğiz ve sen nöbetine geçeceksin.”

“*Yemek yiyeceğim, eşlik eder misin*, diye sordum. *Seni yemeye çıkaracağım*, demedim.”

Gülümseyerek bana baktığında istemsizce sırıttım. Farklı ve değişik bir aurası vardı. İnsan kendini onun yanında iyi hissediyordu.

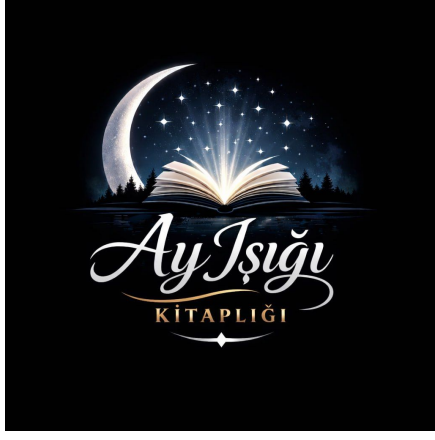
Yemeklerimiz gelince sessizce yemeye başladık, ta ki Dünya’nın sorusuna kadar.

“Elin o hâle nasıl geldi, anlatmak ister misin?”

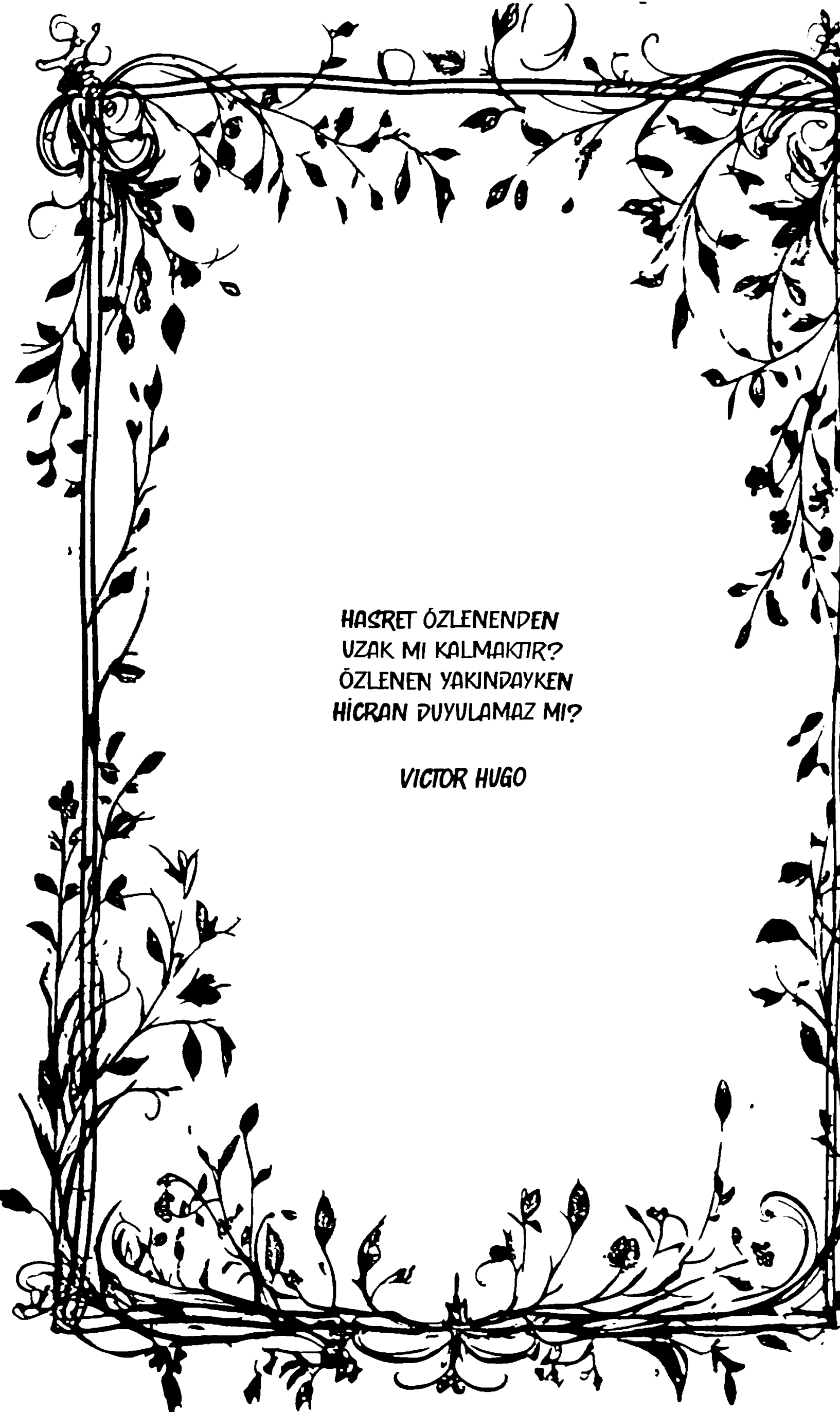
Çorbasını içerken bana bakmıyordu bile. Oysa ben günler sonra mideme sıcak bir lokma girmesinin neşesi içindeydim. O an yaşadıklarımı birilerine anlatmaya deli gibi ihtiyaç duyuyordum. İçimden zehir gibi akıp gitsin diyordum.

“Anlatırsam beni dinler misin?”

“Romanını bile yazarım.”

DÜNYA

HASRET ÖZLENENDEN
UZAK MI KALMAKTIR?
ÖZLENEN YAKINDAYKEN
HİCRAN DUYULAMAZ MI?

VICTOR HUGO

İnsanın dünyası nasıl mı değişir? Kendisine yeni bir dünya yaratarak. Hayatımızı ve içinde bulunan insanları değiştirince dünyamız da değişebilirdi. Bazen bunu birinin yardımıyla yapardık bazen de kendimiz başarırdık.

Bana, Dünya'nın yardımı dokunmuştu. Adının hakkını veren bu güzel oğlanın, hikâyemi dinlerken gözleri dolmuştu.

Belki benim yaşadıklarımın daha derin ve ağır şeyler yaşayan insanlar vardı. Olabilirdi de. Belki de benim yaşadıklarım bir başkasına hafif ve anlamsız geliyordu. Olabilirdi de. Ama hissettirdiği acı bambaşkaydı. Duygusal olarak yıkılmak, fiziksel yıkımdan daha kolaydı çünkü orada kendimizle savaşıyorduk. Vücudumuzu güçlendirdiğimiz kadar psikolojimizi de güçlendirmemiz gerekiyordu. Ben bunu başarmayı planlıyordum.

Yeni hayatımda, Dünya bana büyük bir iyilik yapmıştı. Ben bir yavru kediyi kurtarmışken o da beni kurtarmak için destek olmuştu. Kimliği olmayan ve kendisini ölü gösteren bu kıza ev açmıştı.

“Bunu gerçekten yapacak mısın?” diye sordum boş salonda dururken.

Dünya, bu evi kendisine almış ama içinde oturmak bir türlü nasip olmamış. Kiraya da verememiş. Annesiyle yaşamaya devam ederken bu evi ne yapacağını düşündüğü sırada ben çıkmışım karşısına.

“Sana sadece başını sokabileceğin bir çatı veriyorum. İçini doldurmak sana kalmış,” dedi boş salonu göstererek. Evin

içinde sadece bir yer yatağı ve mini bir buzdolabı vardı. Başka hiçbir şey yoktu. İçini doldurmaktan kastının sadece eşyalar olmadığını biliyordum.

“Merak etme,” dedim gülümseyerek. Gözlerindeki babacan tavır beni gafil avlamıştı. Aramızda çok yaş farkı yoktu ama bir baba gibi hissettiriyordu.

“Ben gidiyorum. Markete sipariş verdim. İlk alışverişin benden, sonrası senden.”

“Tamam,” diye mırıldandım.

“Görüşürüz,” diyen Dünya evden çıktığında boş evde tek başıma kaldım. Yer yatağına uzandım. Aslında ne yapacağımı ve nereden başlayacağımı, hatta hiçbir şeyi bilmiyordum. Tek bildiğim, korkuydu. Dehşet bir korku. İliklerime kadar giren ve beni titreten bir korku. Nefesimi kesiyordu.

“Kendine gel Cemre. Başaracaksın,” diyerek kendimi telkin ettim. Uzun zamandan sonra ilk defa rahat bir yerde uykuya daldım.

Günlerimi soracak olursanız, size hemen özet geçeceğim: Kendime iş arıyordum. Bu kadar.

Tek yaptığım şey kendime iş aramaktı. *Ölü biri nasıl iş bulabilir*, diye düşünüyordum. İnsanların kaçak işçi çalıştırmaya ne kadar meraklı oldukları da aklımı kurcalayan bir başka meseleydi. Fazla iş gücüne düşük para verseler de muhtaç olduğum için susuyordum. Fakat biliyordum ki hayatım böyle geçemezdi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

“Daldın gene.” Dünya’nın sesiyle kendime geldim. İş çıkışı birlikte sokak pilavcısına gelmiştik. Aldığım haftalıkla ona yemek ısmarlamak istemiştım ve param sadece buna yetiyordu.

“Hayatı düşünüyorum. Kimliksiz ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim doğruyu söyleyerek.

“Ben de düşünüyorum. Fakat ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Yasa dışı işlere karışmak istemiyorsun,” dedim sırtarak.

“Pek benlik şeyler değil,” diye mırıldandı. Hayatı düzgün ve kurallarına göre yaşamak istiyordu. En doğrusunu yapıyordu.

“Esra’dan sonra nasıl hayatta kaldın?” diye sordum. Kitabı okurken hep sonrasında neler olduğunu merak etmiştim. Dünya, okuduğum en harika karakterdi. Mutlu olmayı hak ediyordu.

“Yani... Zor oldu.”

“Ağladın mı?”

“Hâlâ ağlıyorum,” dedi bana dönerek. Gözlerim doldu.

“Böyle bir sonu hak etmiyordunuz,” diye mırıldandım.

“Hayat, isteklerimizi gerçekleştirebileceğimiz bir yer değil. Mücadele alanı. Nefes aldıkça da böyle olacak.”

“Ben annem öldüğünde çok isyan etmiştim. Hatta bir gece ağlayarak *Allah’ım bize niye bu kadar büyük bir acı verdin, demiştim.*” Hâlâ da öyle söylüyorum. Tamam, Allah’a isyan etmiyorum, kızmıyorum ama birini kaybetmek gerçekten çok büyük bir acı. *Sonra daha büyük musibet gelir,* diye korkarak özür diliyordum. *Sonuçta yıkık bir hâlde değildim, italıktım.*

Hani bazen insanlar doğum günü mesajı atar ya, *sevdiklerinle sağlıklı nice yıllara* diye. Bence en güzel mesaj. Sevdiğin insanların etrafında olması gerçekten güzeldi.

Evet, hayat akıyordu. Yaşıyordun. Ama bir tarafın eksik yaşıyordun.

“Deme öyle. Allah’tan geldik, Allah’a gideriz... Anne ve baba, cvlatlarını kaybedince Hz. Allah yanlarına melek gönderirmiş. Bana isyan mı ediyorlar, yoksa benden geldiğini biliyorlar mı diye bakmasını istermiş. Ondan geldiğini kabul ettilerse Hz. Allah, *ben o kullarımı cehennemde yakmaktan haya ederim*, buyururmuş. Her şey Allah’tan Cemre.” dedi gülümseyerek.

Her şey Allah’tan. Bazen bu söze sığınmak beni rahatlatıyordu. İçinden çıkamadığım durumlara girince Allah’la konuşup çare bulmak iyi geliyordu.

“Neyse, ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle.”

“İşe ihtiyacım var,” diyerek umutla ona baktım. Yaşamak için işe ihtiyacım vardı.

“Bir şeyler ayarlayacağım.”

“Yaşamak için kimliğe de ihtiyacım var,” dedim bu sefer. Bu konu canını sıkmış olmalı ki tedirginliği hareketlerinden belliydi. Yasa dışı bir iş yapmak istemiyor ama kendisini ölü gösteren bir kıza nasıl hayat vereceğini bilmiyordu. Doktor dahi olsa yaşatamıyordu.

“Ben bir hâl çaresine bakacağım,” diyerek odadan çıktığında koca evde yine yalnız kaldım.

Dünya, o günden sonra tekrar uğramıştı. Bana bir barda temizlik görevlisi olarak iş bulmuştu. Bu barın bir zamanlar Esra’nın çalıştığı yer olduğunu keşfetmiştim. İşin aslı, bu durum o kadar tuhafıma gidiyordu ki bir yerlerden şaka kamerası çıkacak diye ödüm kopuyordu. Yani... Kim, kitabını okuduğu birini gerçek hayatta görebilirdi ki?

Kafam o kadar allak bullaktı ki size anlatamam. Delirmiş gibi hissediyordum. Bir şeyleri rayına oturtmaya çalıştıkça

başka şeyler fırlıyor gibiydi. Ne yapacağımı şaşırmış ve eski monoton hayatımı özlemiştim. Nefes alamıyor gibiydim.

“Bayılacaksın.” Duyduğum sesle kendime geldim. Dünya gelmişti. Bana gülümseyerek bakıyordu.

“Yok ya, yemek yedim.” diye mırıldandım masaları silerken. Yine kapanan barda temizlik yapıyordum ve yine Dünya beni götürmek için gelmişti.

“Ondan demiyorum. Düşünmekten bayılacaksın.” Başımı geri ittirirken gülümsedim. Yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ hayata tutunup delirmeden ayakta durabilmesi takdire şayandı.

“Ben senin bir numaralı hayranınım,” dedim sırtarak.

“Biliyorum. Bunu hep söylüyorsun. Hadi çıkalım,” dedi başıyla kapıyı işaret ederek. Eşyaları saniyesinde kenara bırakınca bu hâlime kıkırdadı.

Bardan birlikte çıkıp metrobüs durağına doğru yürümeye başladık. Günlük rutinimiz beni yumuşacık yapıyordu. Dünya, gerçekten güvenli bir alan gibiydi.

“Aramızda çok yaş farkı olmasaydı bana âşık olmanı sağlardım.” Cümlemle kahkaha atarak bana baktı.

“Âşık olacağıma emindin yani?”

“Herkes bana âşık olur. Sonra deli olduğumu fark edince topuklarlar.”

“Sen deli değilsin. Sadece için içine sığmıyor. Her şey ağzında. Aslında olduğun gibisin. Senin düzeltmen gereken yönün, duygularını kontrol edebilmeyi öğrenmek. Onun haricinde bir sorun göremiyorum.”

Herkes bende binlerce kusur ararken onun iyi yönlerimi görebilmesi beni iyi hissettiriyordu. Fakat çok seversem bu sefer boğmaktan korkuyordum.

“Eve mi gidiyoruz?” diyerek lafı çevirdim.

“Önce hastaneye uğrayacağız. Oradan eve geçeceğiz ama orada biriyle buluşacağız.”

“Eve misafir mi gelecek?” diye sordum anlamayarak. Başını olumlu anlamda salladı.

“Kimlik işini çözecek biri gelecek. Suça ortak olmak istemiyorum, o yüzden detayı bilmeyeceğim. Onunla halledersiniz.”

“Kim?” diye sorduğumda cevap vermedi. Kartını okutup durağa girdi, hemen ardına takılıp yanına gittim. Arabası olmasına rağmen hâlâ metrobüs kullanıyor olması, onun Esra’ya olan duygularını gösteriyordu.

“Gidince görürsün,” dedi ve daha da konuşmadı.

Hastaneye gidene kadar gündelik şeylerden sohbet ettik. Hastaneye girdiğimizde Gökay dağılmış bir hâlde yanımıza geldi.

“Ölüyorum oğlum ya,” dedi. Beni görünce, “N’aber ölü kız,” dedi dalga geçerek. Dünya tabii ki her şeyi en yakın arkadaşına anlatmıştı. Bu kimlik işinde de onun eli olduğuna adım gibi emindim.

“İyi. Senin aksine yaşıyorum,” diye mırıldandım. Sırtarak Dünya’ya döndü.

“Sen niye geldin?” diye sordu.

“Bir şey alıp çıkmam lazım. Çok kalmayacağım,” dedi. Gökay başını sallarken Zeynep yine bizim olduğumuz kordondan geçti. Sırtarak arkasından bakarken Dünya bacağıma vurarak beni uyardı.

“Kız senden dehşet derecede hoşlanıyor. Cevapsız bırakmasan mı onu?” dedim gözlerimi sonuna kadar açıp. Tamam, Esra’ya olan sevgisine sonsuz saygım olsa da Dünya mutlu

olmayı hak ediyordu ve Zeynep, gözlemlediğim kadarıyla kendi hâlinde ve Dünya'yı üzmeyecek biriydi.

“Milyon kere söyledik ama dinlemiyor,” dedi Gökay gözlerini devirerek. Aynı anda Dünya'ya baktık.

“Kıza karşı bir şey hissetmiyorum,” dedi gülerek.

“Çünkü kıza bakmıyorsun!” diye bağırdım. Sesim yüksek çıkınca ağzımı kapattı. Gökay bu duruma alışık bir şekilde baktı.

“Kızla ilgileneceksin. Söz ver,” dedim elini ağzımdan çekerek.

“Neden böyle bir söz vereyim ki sana?”

“Ben hayatıma devam ediyorsam sen de et. Anlaşma yapalım.”

Elimi uzattığımda Gökay beni destekledi. Dünya sırf çenemizden kurtulmak için elimi sıkmişti. Biliyordum, yine bir şey yapmayacaktı ama ben yine de onları bir araya getirmenin bir yolunu bulacaktım.

Eve gidene kadar Dünya'ya, Zeynep'le açabileceği sohbetlerden bahsettim. Evin önüne geldiğimizde derin bir oh çekip kapıyı açtı.

İçeriye girdiğimizde salonun ışığı yanıktı. Anlamayarak Dünya'ya baktım, gayet sakin duruyordu. O zaman bir sorun yoktu.

Salona girdiğimiz an yer yatağında birinin oturduğunu fark ettim. Eğdiği başını kaldırıncaya mavi gözleri beni buldu.

İşte Enes'le böyle tanıştım.

Simsiyah saçları hafif uzundu. Alnına öylesine dökülürken buz gibi mavi gözleri saçlarının arasından bana sırtıyordu. Kemikli bir yüzü vardı. Giydiği kıyafetleriyle kendince *ben kötü adamım* havası vermeye çalışıyordu.

“Nerede kaldınız?” dedi gülümseyerek. Gözleri Dünya’daydı.

“Evlere izinsiz girmemen gerektiğini ne zaman öğreneceksin?” diye sordu Dünya. Köşedeki battaniyeyi açıp üzerine otururken ben de hemen yanına oturdum.

“Ölü bir kızın evine girdiğim için sorun olmaz diye düşündüm.” Bana bakarken bakışlarımı ondan çektim. Bu kadar kişinin sırrımı bilmesi beni korkutsa da Dünya’ya güveniyordum. Onun güvendiği kişilere güvencibilirdim.

“Detayları ben bilmek istemiyorum. Siz Cemre’yle her şeyi halledersiniz,” diyen Dünya ardından, “O her şeyi halledecek,” diyerek bana döndü. Korktuğumu anlamış olacak ki beni rahatlatmaya çalıştı. Bense sessizce başımı sallayarak ona cevap verdim.

Odada sessizlik oluşmuştu, Enes’in öksürmesiyle gözler ona döndü.

“Yalnız benim bir süre burada kalmam gerekiyor.”

“O ne alaka?” Geldiğimizden beri ilk defa konuşuyordum ve sesim bu isteğinden dolayı sert çıkmıştı.

“Benim de bir süre ölü görünmem gerekiyor,” dedi sırtarak.

Enes’ten nefret etmiştim. O kadar ukala ve kendini beğenmiş bir tavrı vardı ki tahammül seviyemi zorluyordu.

“Ne yaptın yine?” diyen Dünya, Enes’in belalı biri olduğunu bir kez daha hatırlattı.

“Bilmek istemezsin. Sadece bir süre görünmemem gerekiyor.”

Dünya sıkıntılı bir nefes verdi. Bir bana bir de Enes’e bakarken onu zor duruma sokmak istemiyordum. Dünya’nın tanıştırdığı kişiden bir zarar gelmeyeceğini düşünüyordum. Bu yüzden, “Kalsın,” diye mırıldandım.

“Teşekkür ederim.”

“Benim teşekkür etmem lazım. O kadar yardımın dokundu bana.” Cümlemle sadece gülümsedi.

“Ecc? Ben nerede yatacağım? O battaniyeye birlikte mi kıvrılacağız?”

“Şakasını bile yapma Enes.”

Dünya’nın bu sert çıkışıyla Enes güldü. Yanındaki büyük sırt çantasını açıp içinden birkaç şey çıkarmaya başladı. Kamp-larda kullanılan yataklara benzeyen bir yatak çıkardığında, aslında buraya gelmeden önce planını yaptığını anlamıştım. Bana yardım edeceği için bir süre burada kalmasına ses etmeyecektim. Yeni kimliğim geldiğinde ise yeni bir hayata adım atacaktım.

“Tamam, sakın ya. Yalnız yastık battaniye filan iyi olurdu. Ayrıca neden evde eşya yok?” diyerek etrafına bakındı.

“İçini ben dolduracağım. O yüzden kimliğe ihtiyacım var.”

“Birkaç haftaya hazır olur her şey, merak etme.”

“Birkaç hafta mı?” dedim şaşkınca. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim.

“Ne bekliyordun? Kimlik yenileme gibi anında yenisinin çıkmasını filan mı?” dedi gülerek.

“Ben kalkıyorum. Siz de bu konuları konuşun.”

Dünya kalkarken ben de onunla birlikte ayaklandım. Enes oturduğu yerde sırtarak el salladı ona. Bense Dünya'yı kapıya kadar geçirdim.

“Tekrar teşekkür ederim Dünya. Nasıl öderim bilmiyorum.”

“Güzel bir hayat yaşayarak.”

“Umarım,” dedim. Bunu daha çok kendime diyor gibiydim.

“İçerideki deliye bakma. Sana hiçbir şey yapmaz. Güvenebilirsin.”

“Öyle biri olmasaydı sen zaten burada kalmasına izin vermezdin,” dedim.

Gülümseyerek evden çıktı. Derin bir nefes alıp tekrar salona girdiğimde Enes'i telefonunda oyun oynarken buldum. Göz ucuyla bana bakıp tekrar telefonuna döndü.

“Bir şey diyeceğim,” dedi oyununa bakarken.

“Söyle.”

“Ben açım.”

Duyduğum cümleyle gülmemek için kendimi zor tuttum. Tam olarak ne bekliyordu yani? Ona yemek hazırlamamı mı? Şaka gibiydi.

“Ben ne yapabilirim?”

“Makarna ve köfte.”

Önce anlamasam da dediklerini çok geç algılamıştım, anlık gülümsememi saldı. Bu neşeden uzak bir gülümsemeydi ve onun da fark ettiğine eminim.

“He anladım. Tamam, dışarıdan söyleyeceğim. Var mı isteğin?” Oyunu kapatıp yemek seçmeye başlamıştı. O an

kibarlık yapmak hiç içimden gelmedi. Karnımı, hatta küçük buzdolabımı sonuna kadar doldurmak istedim.

“Sen seçtikten sonra ben de seçebilir miyim?” diye sordum.

“Tabii,” derken sesinin fazla kibar çıkması tuhafıma gitmişti zira geldiğinden beri çok kabaydı. Elindeki telefonu bana uzatınca aldım ve kendime yemek seçtim. Bir sürü içecek ve tatlı da seçerek buzdolabımı doldurdum.

“Ödeme seçeneği ne olacak?”

“Kayıtlı kartlardan ödeyebilirsin,” dediğinde başımı sallayarak ödemeyi yaptım. Telefonu geri verirken sırtıyıyordum.

“Sen niye sırtıyorsun?” dedi göz kırparak.

“Kredi kartını patlattım. Bir sürü yiyecek söyledim. Tatlı ve içecek de söyledim.”

Güldü. Gözlerinin kenarları kırışacak kadar derin bir gülüştü. Bunun onu bu kadar güldüreceğini tahmin etmemiştim.

“Sen neye sırtıyorsun?” dedim sinirle.

“Patlattığın kredi kartı benim değildi.”

“Sakın Dünya’nın deme!” diyerek korkuyla bağırdım. Hayır, yeterince yük olmuşum zaten. Üstüne bir de bunu yapmak istemiyordum. Amacım Enes’i sinir etmekti.

“Yok, onun değil.”

“Kimin o zaman?”

“Bilmiyorum,” diyerek omzunu silkti.

“Nasıl yani?”

“Kartın kime ait olduğunu bilmiyorum. Fark ettiysen eğer, orada bir sürü kredi kartı vardı. Hangisi kime ait bilmiyorum.”

İnanamayarak ona baktım. Resmen insanların kartlarını kopyalayıp dolandıran biriydi. Hayır, bana kimlik bulacak kişiden ne bekliyordum? Devlet dairesinde çalışan olmasını mı?

Bana bakıp gülümserken onu kısa bir an Furkan'a benzettim. Bu da kalbimi yaralayıp burnumu sızlattı.

Onu özlemiştim. Gerçekten çok özlemiştim. Daha farklı şekilde tanışıp hayatımıza devam etmek isterdim. Ondan bana deli âşık gibi davranmasını bile istememişim. Sadece yanında olmak istemişim. Bana kendisini açmasını ve duygularını ifade etmesini, bir hayatı birlikte geçirmeyi dilemişim. Bunu yapamamış olmak can acıtıcıydı. Sevginin tek başına yetmediğinin göstergesiydi.

“Kızım niye bu kadar taktın bunu ya? Merak etme, *Robin Hoodculuk* oynuyorum. Zenginlerin kartları onlar. Sadece kendime değil, senin gibi ihtiyaç sahiplerine de harcıyorum.”

Konuyu bilmediği için bunu lehime çevirerek, “İyi, sevindim,” diye mırıldandım.

“Konu farklıydı da sen beni mi kekledin?”

“Hayır,” dedim direkt. O an gözlerimin içine baksa da orada artık bir şey bulamazdı. Sonra gözleri elime kaydı.

“Yangında mı oldu?” diye sordu. Sorusu beni gafil avladığında elimi saklama gereksinimi hissettim.

“Dünya sana ne kadarını anlattı?”

“O sadece kimliğe ihtiyacı olan bir kız, dedi.”

“Sen nereden biliyorsun peki?” dedim sinirle.

“Seni tüm Türkiye biliyor, Cemre Yağmur Tepeli.”

Adımı duyduğumda kalbimde büyük bir korku oluştu. Ölü bir insan gibi davranamayacağımı biliyordum. Hangi sır mezara kadar gitmişti ki bu gitsin. Tüm Türkiye beni tanırken

yeni bir kimlikle hayatıma nasıl devam edecektim? Tam bir salaktım.

“Bu yüzden İtalya’ya ya da başka bir ülkeye geri dönmen gerekiyor.” İçimden kurduğum soruya cevap verirken şaşkınlıkla ona baktım.

“Senin gibi, bu durumu ben de düşündüm de ondan,” dedi gülerek. Aklımla oynuyordu, salak ya.

“Tüm Türkiye beni tanıyorsa Dünya nasıl tanıyamadı? Ya da veterinerdeki insanlar?”

“Dünya tanımazdan gelmiştir. Vardır öyle huyları. Veterinerdekiler... Yani insanlık neleri unuttu, senin yüzünü de unuttur. Ama ilk zamanlarda Türkiye’de olman tehlikeli olur.”

“İtalya’da da öyle,” diye mırıldandım.

“Aklında başka bir yer var mı?”

“Ne yapabilirsin ki?” dedim gülerek. “Kaçak yollarla yurt dışına mı çıkaracaksın?”

“Hayır,” dedi gülerek. “Bizzat vize kapısından geçerek çıkaracağım.”

“Nasıl yapacaksın? Ayrıca bana neden yardım ediyorsun?” Kaşlarım çatıldı. Enes sırf Dünya istedi diye mi bunları yapıyordu? Beni satmayacağını bilmiyordum ya da oyalayacağını.

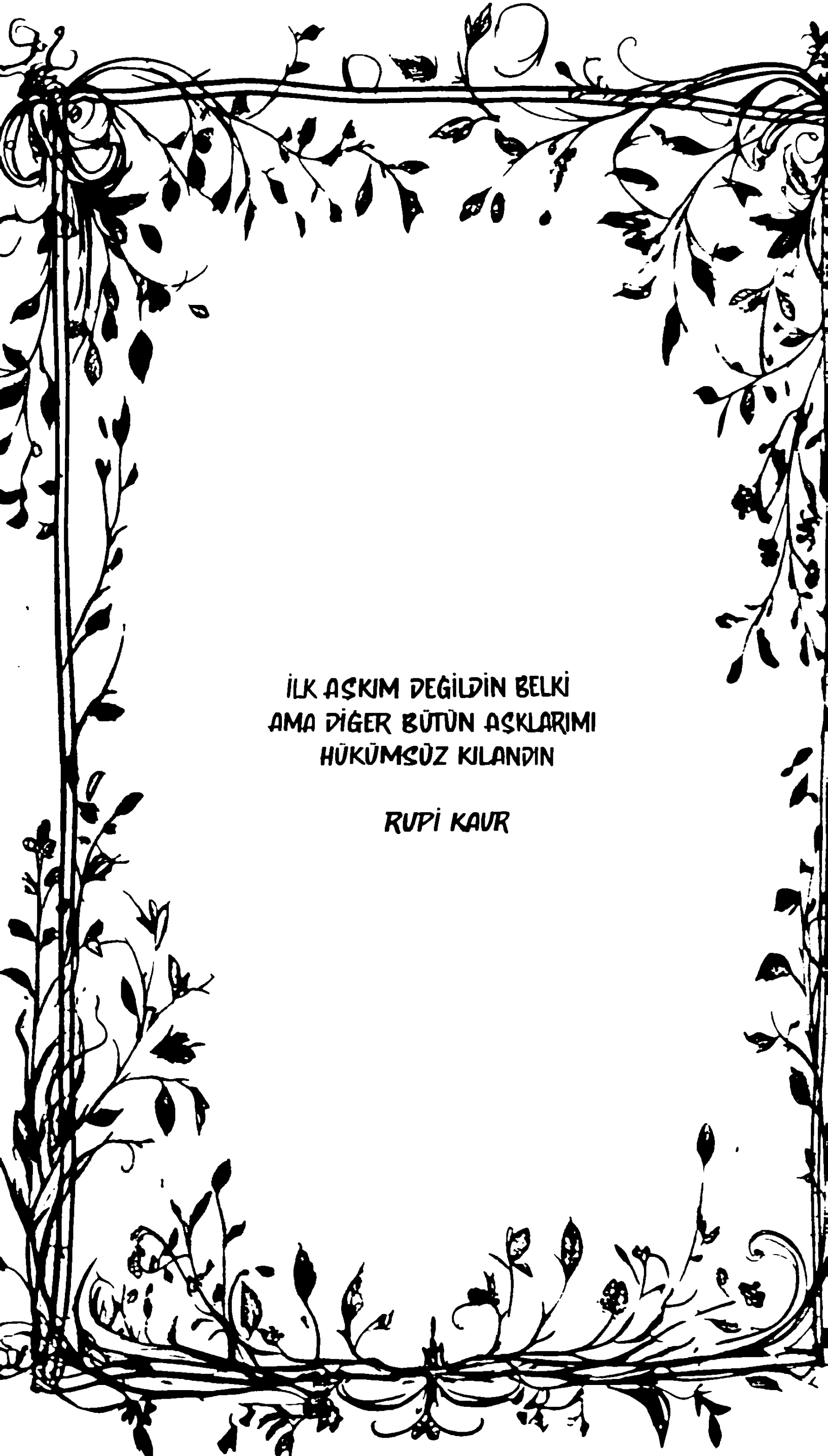
“Kefaret ödüyorum diyelim.”

“Neyin kefaretni?” diye sorduğumda evin kapısı çalıyordu. Yemekler gelmişti.

“Onu da biraz daha yakınlaştığımızda anlatırım bebeğim.” Göz kırparak yerinden kalktı. Kapı sesi geldiğinde sinirle nefes alıp verdim. Bu çocukla aşırı muhabbet kurmak istemiyordum. Mümkün olan en kısa sürede işimi halledip buradan gitmek istiyordum.

ENES

İLK AŞKIM DEĞİLDİN BELKİ
AMA DİĞER BÜTÜN AŞKLARIMI
HÜKÜMSÜZ KILANDIN

RUPİ KAVR

Muhatap olmamaktan mı bahsetmiştim? Bu mümkün bile olamazdı. Enes öyle biriydi ki günün sonunda kendini onunla oturup sohbet ederken buluyordun. Hele ki ortak konunuz olunca bu kaçınılmaz oluyordu.

Bizim ortak konumuz, Dünya ve ona tutkun olan Zeynep'in arasını yapmaktı. İkimiz de Dünya'yı çok seviyor ve mutlu olmasını istiyorduk. Enes, Zeynep'i zamanında çok araştırdığını, Dünya'ya uygun olduğunu söylemişti. Ne kadar zorlasa da bir türlü Dünya'yla arasını yapamamış. Bize bu kadar iyiliği dokunan bu adamın, ona değer verip seven bir kızla gelecek kurmasını istiyorduk. Bu yüzden güçlerimizi birleştirmiş ve bulduğumuz her fırsatta Dünya ile Zeynep'i bir araya getiriyorduk.

"Peşimi artık bırakacak mısınız?" Dünya bize dönerek söylendiğinde Enes'le bakıştık. Yine hastaneye gitmiş, Zeynep ile Dünya için bir şeyler yapıyorduk. Bu süreçte Enes, kimlik olayı için çalışıyordu. Ona hayatımı tüm gerçekliğiyle anlatmıştım.

"Sen nasıl bırakacağımızı çok iyi biliyorsun."

Enes'in sesiyle kendime geldim. Ona hak vererek başımı salladım. Dünya inanamazcasına bize baktı. Aslı imkânsız bir şeyden bahsetmiyorduk. Zeynep'i tanımasını istiyorduk. Dünya buna bile yaklaşmıyordu. Kendince sevdiği kadına ihanet edeceğine inanıyordu. Bir yanımda bu duruma hayran kalsa da öteki yanımda hayatını yaşamasını istiyordu.

“Bir kahve içseniz dünyanın sonu gelmez,” dedim ona bakarak. İkimize baktı ve ne kadar ciddi olduğumuzu görünce pes ederek nefesini bıraktı.

“Tamam,” dediğinde gülümsedim. “Bir kahve içeceğim ve onu tanımaya çalışacağım. Siz de benim peşimi bırakıp kendi hayatınıza odaklanacaksınız. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” diyerek başımı salladım.

“Merak etme kral. Ben bir yandan ölü kızın kimliğini de hallediyorum,” diyen Enes’e gözlerimi devirdim.

“Bu arada veteriner aradı.” Dünya’nın sözüyle ona döndüm. Kalbimde büyük bir heyecan oluşmuştu.

“Kedi yaşayacak mıymış?” diye sordum.

“Evet, yaşayacak. Bir gözünü kaybetti ama hayata tutundu. Ona çok iyi bir ev de bulduk. İyi bir aile sahiplendi.”

“Oh, çok şükür,” dedim gözlerimi yumarak. O minik kedide kendimi görüyordum. Ben ona el uzatmıştım, bir başkası da bana elini uzatmıştı. Şimdi ikimiz de yaralarımızı sararak hayatımıza devam ediyorduk.

“Bugün istersen görmeye gidebilirsin. Yeni sahibi akşam alacağını söylemiş.”

“Bugün vesikalık fotoğraf çekilmesi lazımdı. Onu halledip veterinerine gider, oradan da eve geçeriz,” dedi Enes. Çoktan benim yerime plan yapmıştı ama ben bunu dert etmiyordum.

“Tamam o zaman, şimdi çıkın. Anca yetişirsiniz.”

“Sen önce sözünü tut.”

Enes başıyla ileriye işaret ederken oraya döndüm. Zeynep her zamanki gibi kaçamak bakışlar atarak geçiyordu. Dünya da onu fark etmişti. Bize döndü. Taviz vermeyince pes ederek Zeynep’e doğru yürüdü.

“Buradaki görevimiz bitti. Hadi gidelim ölü kız,” dedi Enes. Birlikte çıkışa doğru ilerledik.

Enes’le fotoğraf çekimini hallettikten sonra kediyi görmek için veterinerlere gittik. Daha bir ay önce buraya bıraktığım kedinin şimdi tertemiz ve sağlıklı olduğunu görmek beni çok mutlu etmişti. Karşılaştığımızda kollarıma atlaması beni hatırladığını gösteriyordu ki bu da beni çok mutlu etti.

“Sizi bu kedi mi tanıştırdı yani?” diyen Enes’e baktım. Ne dediğini anlamamıştım. O da fark edip düzelitti. “Dünya’yla tanışmanı diyorum.”

“Ha evet. Öyle oldu.” diyerek kediyi okşadım.

“Sen kediyi, kedi de seni kurtarmış.” Birbirimizi kurtarmıştık, sanırım bu doğrudu.

“Yeni sahibi birazdan burada olacakmış.” Veterinerin bize seslenmesiyle başımı salladım ve kediyi yuvasına geri bıraktım.

“Her şey için tekrar teşekkürler,” diyerek başımı salladım.

Enes’le veterinerden çıktık. Köşeyi dönerken veterinerlere doğru gelen tanıdık bir yüz görünce olduğum yerde kaldım. Kalbim sanki yeniden atmaya başlamış gibiydi. Onu her gördüğümde sanki ilk defa görüyormuşum gibi heyecanlanmak neyin nesiydi bilmiyorum ama onun, üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Sizce kimin?

Furkan diyenler soruya doğru cevap verdiler.

Veteriner, çökmüş omuzları ve yorgun bakışlarıyla öylece yürüyerek girerken ardından baktım. İçimde bir yerlerde yaşayan aptal ben, ona karşı bir özlem duyarken kendime lanet ettim. Yine de ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Her şeye rağmen onu seviyor olmak beni nasıl biri yapıyordu? Buna verecek cevabım yoktu çünkü bilemiyordum. Ne kadar düşünsem de içinden çıkamıyordum. Bir zaman sonra da artık düşünmek istemiyordum.

“Yaşarken öldürenlerden birini gördün sanırım.”

Enes’in kurduğu cümleyle ona döndüm. Kısa bir cümlenin uzun bir etki bırakması, ilk defa yaşadığım bir duygu değildi. Tıpkı Enes’in gözlerime kısa bir an bakarak yaşadığım büyük acıyı görmesi gibi.

“Hangisi?” diye sordu kuru bir sesle. Konuşamayınca yaralı elimi kaldırıp gösterdim. Anlayarak başını salladı.

Birlikte veterinerlere dönerek Furkan’ı izledik. Az önce konuştuğumuz veterinerle konuşuyordu. Kibarlığın gerektirdiği bir gülümseme sarmalamıştı dudaklarını. Kadın ona bir şeyler anlatıyordu ve o dikkatlice dinliyordu. Orada ne işi olduğunu anlamaya çalışırken veteriner kadının kediye getirmesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı.

“Bu durum için manifest, cart curt işlerine inanan kişilerin kurduğu harika teoriler var,” dedi Enes gülcerek.

“Neden hep benim başıma geliyor diye kendini boş yere yoruyorsun. Sen o enerjiyi kendine çekiyorsun. Ve bu, inan bana bunun en büyük kanıtı.”

Yanımda olan bitenden zevk alan Enes’e sinirle baktım. Ben burada hayatımın şokunu yaşıyordum. Furkan, benim veterinerlere bıraktığım kedinin yeni sahibiydi. Evinin neredeyse öteki ucunda olan bir veterinerlerdeki yaralı onca kedi arasından benim getirdiğim kediye sahipleniyordu. Ben mi onu kendime çekiyordum, yoksa o mu beni kendine çekiyordu, bilmiyordum. Tek bildiğim, hayatıma giren onca F harfli erkek varken buraya gelen kişinin Furkan olmasıydı. Tıpkı annemin kolyesini alan kişi olması gibi.

Enes'le eve döndüğümüzde henüz kendime gelmemiştim. Tam her şey yoluna girmiş, yeni hayatım için ilk fotoğrafımı çekmişken geçmişten hortlayan birinin ortaya çıkması beni tekrar eski karanlık zamanlarıma götürmüştü.

“Aklın çelinmesin. Yeni hayatına merhaba demek üzere sin.” Enes içimi okur gibi konuşurken ona baktım. Henüz koltuk alamadığımız oturma odasının iki köşesinde saatlerdir öylece sessizlik içinde oturuyorduk.

“Beni nasıl bu kadar kolay çözebildin?” diye sordum. “Herkesi böyle kolay çözer misin?”

“Eskiden evet derdim. Sonra bir dönem hayır derdim. Ama şimdi tekrar evet derim.”

“Nasıl yani?” dedim anlamayarak.

“Eskiden insanları iyi tanırdım. Sonra biri hayatıma girdi ve asla tanıyamadığımı fark ettim. Yeni kilidi açtı ve artık tanımadığım kimse kalmadı.”

“O kişinin nedense bir kız olduğunu düşünüyorum,” dedim. Başını olumlu anlamda salladı.

“Hayat böyle değil mi? Kimileri ders vermek kimileri ders almak için girer hayatımıza. İki taraf da birbirine iyi kötü bir şeyler verir ve hayatlarına yeni hâllerıyla devam ederler.”

Uzun ve karmaşık bir cümle olsa da hayatın bir özeti gibiydi. Kimse ilk doğduğu gibi olmuyordu. *Thomas Wolfe*'un da dediği gibi: *Bir daha eve geri dönemezsin.*

Çünkü döndüğünde ya ev eskisi gibi değildir ya da sen. Tıpkı eski zamanları özlediğimiz için eskiden çekilen dizi filmlerin yeniden çekilmesi ama aynı hissi vermemesi gibi. Çünkü biz değiştik. Hayat değişti. Hiçbir şey eskisi gibi

olamazdı. Hayatımıza kısa bir anlığına da olsa biri girdiği an değişecektik. Eskisi gibi olamayacaktık. Bazen insanlar bu yüzden bizi yargılayacaktı. *Eskisi gibi değilsin*, diyecekti. Bazen bundan memnuniyet duyup asıl olmak istedikleri ve yapmak istediklerini yapacaklar. Tek bildiğim ne yaşarsak yaşayalım, ne olursak olalım günün sonunda tek kalacağımız. Sahip olduğumuz karakter ve zihinle biz uğraşacaktık.

“Hayat çok zor ya,” diye yakındım.

“Evet, zor. Bunu düşünerek yeterince zorlaştırmanın bir anlamı yok. *Hayat zor*, deyip kabulleneceksin ve *şimdi ne yapmam lazım*, diyerek çözüm aramalıyız.”

“Çözüm odaklıyım diyorsun yani?”

“Delirmek ve hayatı kendime zindan etmek için fazla yakışıklıyım.” Alaycı bir şekilde konuşurken gözlerimi devirdim. Hafifçe gülümseyip başını eğerken Enes hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

“Kendinden bahsetsene biraz.” Bu ani cümlem onu gafil avlamıştı.

“Bahsetmesem?”

“Neden?”

“Benden nefret etmeni istemiyorum.”

Güldüm.

“Kimleri hâlâ seviyorum, görüyorsun ve bana senden nefret etmemden endişe duyduğunu mu söylüyorsun?”

“Tanıdığın en adi heriften bile kötü biriydim.”

“Bırak buna ben karar vereyim,” dedim ciddi bir ses tonuyla. Kendisini saklamaya çalışsa da ne kadar ısrarcı biri olduğumu öğrendiği için nefesini vererek anlatmaya başladı.

Pekâlâ, hazırsanız size bir hikâye anlatacağım. Yani bu sefer karşınıza hikâye anlatıcısı olarak çıkacağım. Öncelikle Enes'ten başlayacağım. O bana anlattıkça ben size aktaracağım.

Enes Özden.

Tutkulu bir aşk evliliği yapan bir çiftin tek oğlu. Anne ve babasının aileleri birbirlerini sevmemiş ve ikisinin evlenmelerine karşı çıkmışlar. Her şeye rağmen aşklarına sahip çıkan ikili sonunda evlenmişler. Lakin iki tarafın da rızası yokmuş. Çok istedikleri için evlenmişler. Öyle ki bir keresinde annesinin babası, Enes'in babasına, *benim kızım la mutsuz olursun, ben kızımı tanıyorum, evlenme*, demiş. Yine de evlenmişler. İlk yıllar güzel geçmiş, sorun yokmuş. Fakat sonra Enes'in babası değişmeye başlamış. Kötü, kaba ve ters bir adam olmuş.

“Bir keresinde beni boğazımdan tutup duvara yaslayarak havaya kaldırmıştı,” dedi Enes. Odanın öteki ucunda buruk bir gülümsemeyle bakıyordu bana. Hikâyeyi anlatmaya başlayalı birkaç dakika olmasına rağmen şimdiden yüreğim dağlanmıştı.

“Devam et,” diye emir verdim. İki letmeden anlatmaya devam etti.

İşte, Enes'in böyle yıkıcı bir ailesi varmış. Sonra anne ve babası bir şeyleri değiştirmeye karar vermişler ve kendilerine odaklanmışlar. Enes'i unutmuşlar. Enes on yaşına geldiğinde onu babaannesine teslim etmişler. *Bizim kendi aramızdaki sorunları halletmemiz lazım, hepsini yola koyalım, sonra çocuğu senden alırız*, demişler. Bir anne ve baba demiş bunu. Eskiden olsa şaşırırdım lakin haberlerde ve sosyal medyada o kadar çok şey görüyorduk ki artık şaşıрма yetimi kaybetmiştim.

Neyse, Enes uzun bir süre babaannesiy le yaşamış. Anne ve babasının ne yaptığını hiç bilmemiş. On iki yaşına geldiğinde

de boşanmaya karar veren anne ve babası, Enes hakkında düşünmeye başlamışlar. Aynen öyle. *Bu çocuğu ne yapacağız?* Sanki dünyaya getirmemişler gibi davranıyorlarmış.

“Babaannemin evinde her akşam başka bir kavga çıkıyordu. Babam *sende kalsın*, annem *sende kalsın* diyordu. İkisi de tekrar gerçek anlamda bekâr olmak istiyordu,” dedi Enes. Sinirle gülüyordu. Dizlerini kırıp kollarını dizlerine yaslariken tırnak etlerini öfkeyle koparıyordu. Bana bakmıyordu. Muhtemelen geçmişin içinde yüzüyordu.

“Sonra,” diyerek anlatmaya devam etti.

Babaanne torununa sahip çıkıp yanına almış. Sadece birkaç ay sonra babası yeniden evlenmiş, hemen de çocuk yapmış. Annesi bu duruma dayanamayıp sırf babasına nispet olsun diye tanımadığı bir adamla evlenmiş. İkisi yeni bir aile kurarken Enes babaannesinde kalmaya devam etmiş ama babaannesini de vefat etmiş. Ortada kalan Enes, yine iki tarafın problemi olmaya başlamış.

“Ben bir aile kurdum! Bunu bozmaya mı çalışıyorsun?” diye bağırılmış babası.

“Asıl sen bozmaya çalışıyorsun! Tabii beni seven bir adam buldum ya... Çomak sokacaksın, kıskanç pislik,” diye bağırılmış annesi.

“Senin neyini kıskanacağım ben?”

“Hâlâ beni seviyorsun. Unutamadın! Senden ayrıldım diye kabullenemedin!”

Enes o an anlamış ki olay asla kendisi değilmiş. Olay, birbirini çok seven ama birlikte yaşamayı başaramayan iki insanmış.

Enes, henüz on dört yaşındayken ikisiyle de yüzleşip ne olduklarını yüzlerine vurmuş. Sonra da çekip gitmiş.

Antalya'dan İstanbul'a geldiğinde sadece on dört yaşındaymış ve hiçbir şeyi yokmuş.

Ne kadar berbat bir hayata giriş yaptığını, sanırım anlamışsınızdır. İşin tuhaf yanı, tüm bu olaylara rağmen ailesi dediği o iki insan, bir kere bile arayıp sormamış. Tam tersine kendi işlerine odaklanmış, yeni çocuklarıyla yeni bir düzen oluşturmuş ve ailelerini kurmuşlar. Kendilerince de hatalarını geride bırakıp daha iyi bir insan olmak istediklerini söylemişler.

Heba olan diğer hayatlar umurlarında bile değildi. Bu tür olaylardan gerçekten nefret ediyordum. Eğer yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan, eski defterleri kapatmadan önce düzeltmen lazımdı. Yazım hatalarıyla dolu bir defteri rafa koymak, yeni bir başlangıç sayılmaz çünkü aklın hep o yazım hatalarında kalır.

Evet, izi kalacaktı ama en azından doğru olacaktı. Enes, o defterdeki hatalı yazıydı. Diğer kelimelerin yanında eğri duruyordu.

Enes'in hayatı on dört yaşından sonra daha farklı bir hâl almaya başlamış. Gerçek anlamda sokakta büyümüş. Hani öyle dizilerde izlediğimiz gibi de değil. Bildiğin parkta uyumuş, çöpten ekmek toplamış ve bir yandan da kendisine iş bulmaya çalışmış. Fakat başıboş görüldüğü için insanlara güven verememiş ve düzgün bir iş bulamamış. Enes, hayatını düzene sokmaya çalışan bir çocukmuş ama dünya ona kucak açmak istememiş. İşte o anlarda karanlığın kucağında bulmuş kendisini. O kadar çaresiz ve yardıma ihtiyacı varmış ki kim el uzatırsa onunla gitmeye hazırmış. Ve Enes, sadece on dört yaşındaymış. Önce küçük hırsızlıklarla başlamış işe. Dikkat çekmeden küçük mahallelerde ufak tefek hırsızlıklar yapmış.

“Bir keresinde bir adamın peşine takılmıştık. Adam yıllardır çalışıyordu ve araba almak için para biriktiriyordu,” dedi Enes.

O yıllar, Enes’in en büyük vicdan azapları olan yıllar olmalı ki aradan on yıl geçmesine rağmen anlatırken sesi titriyordu. Ardından nasıl bir hikâye çıkacağını da gayet iyi biliyordum. Haberlerde izlediğimiz ve nasıl bu kadar vicdansız olabildiklerini aklımızın almadığı o kişilerden biri vardı karşımda.

Enes ve onun gibi üç arkadaşı, orta gelirli bir adamı takip ediyorlar. Adam para biriktiriyor ve her gün araba bakmaya geliyor. O arabanın hayalini kuruyor. Enes ve arkadaşları da bunu biliyor ve takip ediyor. Gel zaman git zaman, derken adam parasını denkleştiriyor. Eksik kısmı için de kredi çekiyor. Her şeyden habersiz adam mutlu bir şekilde güne uyanıyor. Ailesiyle vakit geçiriyor ve evden çıkıyor. Enes ve üç arkadaşı, adamın evinin orada bekliyorlarmış.

“Baba yeni arabamızı almaya gidiyorsun, değil mi?” diye sormuş küçük oğlu.

“Evet. Birkaç saat sonra yeni arabamızla geleceğim.”

“Yaşasın!” demiş küçük oğlu.

“Aynen kanka, yeni arabanla geleceksin,” diyerek gülmüş Enes’in arkadaşı. Enes de bu gülüşe eşlik etmiş. İnsanlara karşı o kadar merhametsizmiş ki kimin ne kadar çalıştığını, nelerden feragat ettiğini umursamıyormuş çünkü en büyük darbeyi kendisinin yediğini ve buna rağmen ayakta durduğunu düşünüyormuş.

Adam galeriye gidiyor, arabayı alıyor. Oradan üzerine yaptırmak için birlikte notere gidiyorlar ve artık galericiyle ayrılıyorlar. Adam yeni arabasına biniyor. Hayatında ilk defa kendisine ait bir şeyi olmuş adamın. Ve bunun için yıllarca çalışmış. Arabayı sadece yarım saat kullanabilmiş. Evine giden sokaklardan birinde Enes arabanın önüne atlayıp araba

çarpmış gibi yapmış. Adam korkuyla arabadan inip Enes'e bakmak isterken Enes'in arkadaşları arabaya atlamış ve kaçırmışlar.

"Arabam!" diye bağırان adam, arabanın peşinden koşarken Enes olanları gülerек izlemiş. Adam uzaklaşınca Enes de yerden kalkmış ve arkadaşlarıyla sözleştiği yere gitmiş. Önce yeni arabayla turlamışlar, eğlenmişler. Kızlarla vakit geçirmiş, günlerini gün etmişler. Sonra arabayı parçalara ayırıp parçalarını satarak bir de parasıyla günlerini gün etmişler.

Adam peki? Daha sigortasını bile yaptıramadığı arabasından olmakla kalmamış, üstüne bir de borç binmiş. Yıllarca çalıştığı tüm birikimi birkaç çocuğun birkaç günlük eğlencesiyle tükenmiş.

"Siz birkaç gün eğleneceksiniz diye adam ömür boyu çalışmak zorunda kalmıştır," dedim. Enes konuşamıyordu. Elle-riyle *olan oldu* gibisinden hareket yaptığında yüzünden buruk bir gülümseme vardı.

"Ondan sonra mı değiştirdin kendini?" diye sordum.

"Yok. Beni kahreden başka bir şeydi."

"Bundan daha beter ne olabilir ki?" dedim sinirle gülerек.

"Sana demiştim Cemre. Tanıdığın en adi heriften bile kötü biriydim." dediyse de bu kadarını beklemiyordum. Fakat yine de karşımda pişman olmuş, af dileyen bir adam vardı.

"Hangi olay seni değiştirdi?" diyerek sorumu yeniledim.

"Düzelmeye karar verdiğimden bahsedeyim," deyip anlatmaya başladı.

Enes günlerini geçirirken ağlarına bu sefer yaşlı bir adamı düşürmüşler. Kansер hastası yaşlı bir adam, tek başına

yaşıyormuş. Onlar için kolay lokmaymış. Gözetleme görevi Enes'teymiş ve adamın hasta hâliyle tek başına yaşıyor olması onu üzmüş.

“Hasta hâliyle tek başına bırakıldıysa kesin kötü bir baydı. Hak etti,” demiş Enes. Kendi babası aklına gelince onun da böyle olacağı düşüncesine kapılmış. O yüzden merhametsiz takılmaya karar vermiş.

Yaşlı adamı izlemeye devam etmişler. Ne giren ne de çıkan varmış. O yüzden işlerinin kolay olacağını düşünmüşler. Öyle de olmuş. Hasta adamın evine girip tüm birikimlerini çalmışlar ve üstüne bir de adamı bağlayıp kaçmışlar.

“Adam hasta! Neden bağlıyorsunuz?” diye bağırdım Enes’e.

“Ne bileyim kızım! On beş yaşında bir velettim. Ne dersenirse onu yapıyordum.”

Sinirlenmiştim, hem de çok. Adamı hastaydı. Neden bağlıyorlardı ki? Kalbim ağrıdı.

“Sonra,” dedim boğuk çıkan sesimle. Enes anlatmaya devam etti.

O günden sonra o paraları da bir yerlerde yemişler. Bir zaman sonra Enes o yaşlı adamı çöpten yemek toplarken bulmuş. Adamı anında tanıyınca adam başına gelenleri anlatmış. Çocuklarını büyütmüş, iyi yerlere gelmesini sağlamış ve yaşlanınca ailesi artık ona bakmamış. Karısı ölünce tek kalan adam, hastalandığında tüm birikimiyle geçinip tedavi olmaya çalışmış.

“Bir gece evime birkaç çocuk geldi. Kolumu bacağımı bağlayıp neyim var neyim yok çaldılar. İpleri de çözemedim, tüm gün öylece kaldım. Sağ olsun, komşum benden ses gelmeyince merak edip eve girdi de hâlimi gördü.”

“Sonra ne oldu peki?” diye sormuş Enes.

“Çocuklarıma ulaşmaya çalıştılar ama soyulduğum için beni suçladılar. Elimde hiçbir şeyim kalmayınca böyle yemek arayışına çıkıyorum,” demiş o da.

Enes o zaman ilk defa vicdan azabı yaşamış. Adama olan borcunu ödemeye çalışsa da arkadaşları müsaade etmemiş. Olan olmuş. Enes, kendi biriktirdiği parayı adama vermek için evine gittiğinde adamı evinde ölü bulmuş. Ölümünden kendisini sorumlu tutan Enes, o insanlardan ayrılıp yeni bir düzene girmeye karar vermiş.

“Sonra bu hayata mı girdin?” diye sordum.

“Yok. Yani tabii eskisi gibi değildim. Bir düzene girmiştım ama asıl değişmeme o sebep olmadı.”

“Bir kız,” dedim gülerек. Elbette bir kız olacaktı.

“Berrin,” derken gözlerinden yaşlar boşaldı. Onca şeyi anlatırken sesinin titreyip *Berrin* derken ağlaması, onda darbe etkisi yaratacak bir şeyler yaptığının kanıtıydı.

“Berrin kimdi?” diye sordum.

“Ben senin Furkan'ınım. Sen benim Berrin'imsin. *Ben yokken Furkan nasıl yaşar*, diye soruyorsun ya... Cevabın karşında duruyor,” dedi. Karşımda dağılmış bir adam vardı. “Senle Berrin arasındaki fark ne biliyor musun?” diye sordu gözlerindeki yaşları silerek.

“Ne?”

“Sen Kintsugi'sin. Paramparça ettiler seni ama sen eskisinden çok daha güçlü ve güzelsin. Berrin paramparça kaldı. Parçalarını toplayıp kendisini daha güçlü kılamadı. Bunun için de onu suçlamıyorum tabii.”

Kintsugi.

Hayatımda aldığım en güzel iltifattı. Paramparça olsan bile tekrar bir araya gelip eskisinden daha güzel ve güçlü

oluyorsun. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki? Parçalandığım için ağlayamazdım çünkü geçip gitmişti. Şimdi kendimi toparlayıp daha güçlü olacak ve beni tekrar paramparça etmelerine izin vermeyecektim.

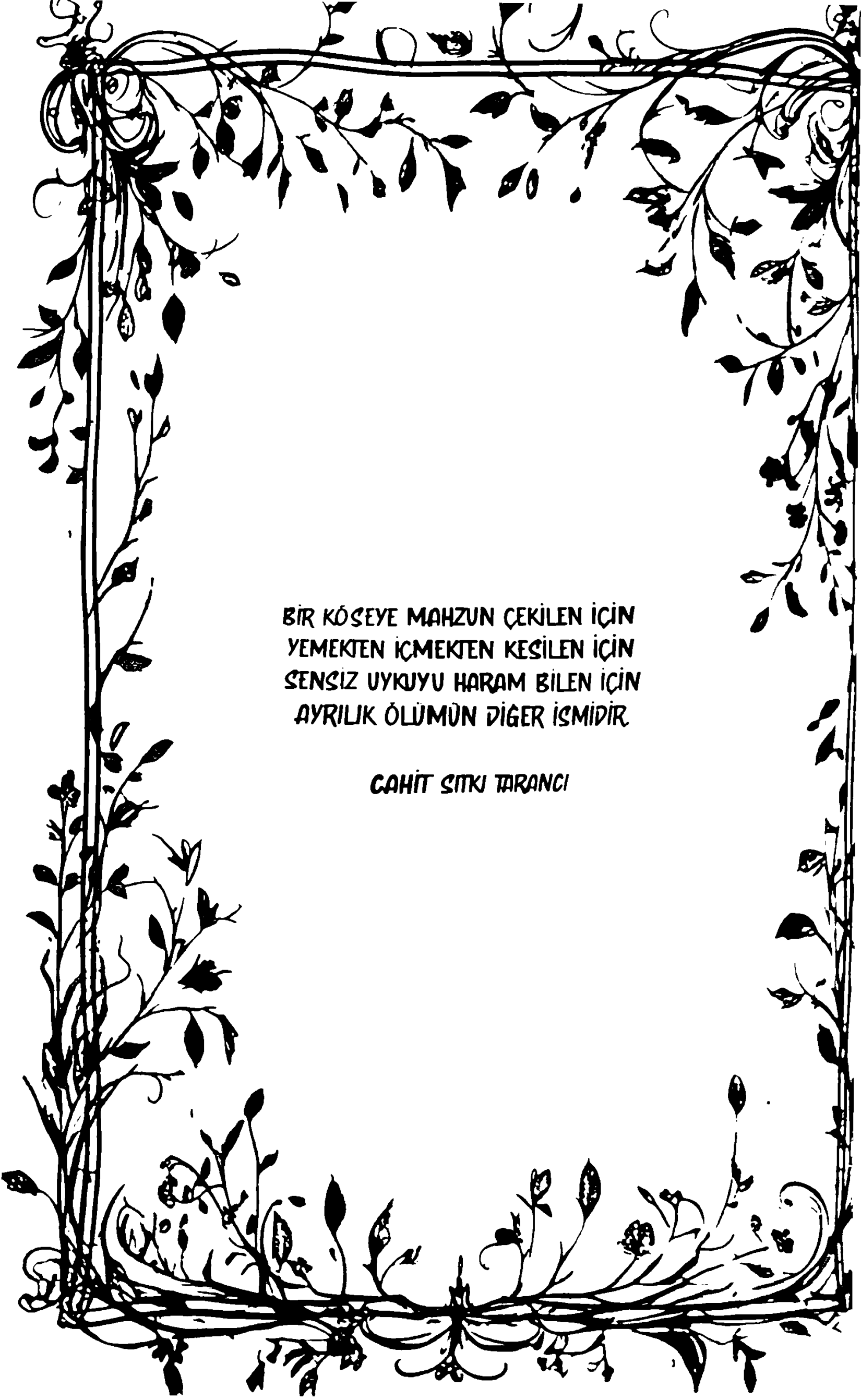
“Berrin’in hayatını merak ettim.”

“Benden sakladığı kısmı anlatmamı ister misin? Sonra benimle olan hayatına gireriz,” dedi.

Anlamadım ama merakım çok yüksekti. Bu yüzden başımı salladığımda Enes anlatmaya başladı.

BERRIN

BİR KÖŞEYE MAHZUN ÇEKİLEN İÇİN
YEMekten İÇMEKTEN KESİLEN İÇİN
SENSİZ UYKUYU HARAM BİLEN İÇİN
AYRILIK ÖLÜMÜN DİĞER İSMİDİR

CAHİT SİTKİ TARANCI

Berrin. Gerçek anlamda zengin diyebileceğimiz ailelerden birinin en küçük kızıydı. Ailesinin başka zengin ailelerden tek farkı; iş ve eğitim konusunda olduklarından daha sıkı olmalarıydı.

Berrin'in bir ablası, bir de ağabeyi vardı. Babası ve annesi aile şirketine çalışarak tüm vakitlerini iş yerinde geçiriyorlardı. Berrin, tabiri yerindeyse dadıların elinde büyümüştü. Yani aile sevgisinden uzak kalmıştı. Ağabeyi ondan yaşça büyüktü ve şirketin yerine geçecek kişi olduğuna inandığı için sadece ders çalışıp iş odaklı bir hayat sürmüştü. Sonra da iş çıkarlarına uygun gördüğü biriyle evlenerek evden tamamen uzaklaşmış. Ablası da ağabeyiyle bir kavgaya girmemek için kendi şirketini kurarak ailesinin desteğini alıp büyük bir şirkete dönüştürmüştü.

Peki ya Berrin? Berrin zaten tekne kazıntısı olduğundan varlığı pek kabul görmüyormuş. Berrin'in bu durumu pek umursadığı da söylenemezmiş. En azından Enes'in anlattığı kadarıyla öyleydi. Berrin'in derdi ailesinin dayatmalarıydı. Ailesinden farklı olarak sanata düşkün olan Berrin, müzik alanında ilerleyerek hayatına yol çizmek istese de ailesi bu duruma sıcak bakmıyordu.

Tamam, kibar konuştum. Bırak sıcak bakmayı, yanından bile geçirtmiyorlardı. Bir keresinde babası gitarını paramparça yapmış ve *bir daha gitar çaldığını duyarsam tüm parmaklarını tek tek kırarım*, diye de tehdit etmiş.

“Genelde öyle aileler çocuklarına bir sanatla ve spor dalıyla ilgilenmesini söylemez mi? Ne bileyim, piyano çalsın ve at binsin gibi?” diye sordum Enes’e.

Gecenin bilmem kaçıydı ve biz, gece dönercisinden sipariş ettiğimiz yemekleri yiyorduk. Hikâyeyi o kadar merak etmişim ki uyku aklıma dahi gelmiyordu. Bir an önce sona gitmek istiyordum. Ben zaten romanların son sayfalarını okuyup heyecanlanır, sonra bu sona nasıl geldiğini merak ederek kitabı okumaya başlardım. Bu hikâyenin sonunu az çok tahmin ediyor fakat yine de merak ediyordum.

“Berrin’in müzikle tanışmasının sebebi de buydu zaten.” diyen Enes, kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

Pekâlâ, Berrin’in ailesi, dediğim gibi çocukları sanat ve sporla ilgilen sin diye evlatlarına özel eğitimler aldırmış. Küçük yaşta müzikle tanışan Berrin bu sanata âşık olmuş. Ablası ve ağabeyi gibi ata binmeyi hiç istememiş. Çünkü ailesi, bu aktiviteleri sadece ödül kazanıp rafları doldurmak için yaptırıyormuş. Müzik konusunda becerikli olduğu için ödül üzerine ödül alırken ata binmede kötü olduğu için bırak yarışmalara katılmayı, daha dörtmala bile gidemiyormuş. Bu da tabii aile içerisinde kavgalara sebep oluyormuş. Yani anlayacağınız, Berrin bundan nefret ediyormuş.

Müzik kariyerinde de yeterince ödül alınca, ailesi artık bu konuyla ilgilenmemesini söyleyerek Berrin’in kariyerini bitirmiş. Berrin, şarkı söylemek ve dans etmekten aldığı hazzı hiçbir yerde almadığı için bırakamamış. Sanırım problemleri de tam olarak burada başlamış.

Berrin, sadece ailesiyle mücadele etmekle kalmayıp hastalığıyla da uğraşıyormuş. Doğuştan kalp yetmezliği olan Berrin, ebeveynleri için bir de *yarım insan* anlamına geliyormuş. Yani sanat, onun için kaçışmış ve ailesi bunu elinden alıyormuş.

Ta ki ortaokulda Gökay'la tanışana kadar. Ortaokulu Nejdet Bahçekapı'da okuyan Berrin, beni zaten şoka sokmuştu.

“Liseyi de mi Nejdet Bahçekapı'da okudu?” diye sordum Enes'e şaşkınlıkla bakarak. Enes gülerek başını salladığında hayatımın şokunu yaşadım.

Pekâlâ, araya girerek bu okulu anlatmak istiyorum. Nejdet Bahçekapı Lisesi, bırak Türkiye'yi, belki de dünyanın en prestijli liselerinden biriydi. İşler iyi gidince ortaokulunu da kurmuş ve ilkokul için adım atmışlardı.

Okul bir tepceye kurulmuştu, tamamen deniz manzaralıydı. Olanakları o kadar fazlaydı ki insanın aklı duruyordu. Oradan mezun olan kişiler mutlaka büyük yerlere geliyordu. İsmi çok duyulmuş ve içeride ne dönüyor ne bitiyor bilinmez, hurafelerin çok dile geldiği bir okuldu. Yani o okula giden insanlara hiç denk gelmedim çünkü onların takıldığı yerlerde bulunmuyordum. Ne bileyim, çevremde hiç orada okuyan biri olmamıştı çünkü okul puanı yetse de bir de okulun mülakatı oluyordu. Mülakattan geçenler bu okula giriş yapabiliyordu. Öyle bir gizlilik söz konusuydu ki velilere öğrencilerin durumu ya da nasıl bir eğitim verildiği anlatılmıyordu. Yasaktı.

“Böyle bir tanıdığın olması çok heyecan vericiymiş. Nasıl bir okulmuş?” diye sordum heyecanla.

Gülerek, “Orada okuduğunu bilmiyordum ki,” dedi.

Kafam karışınca kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Benim tanıdığım Berrin, ayyaş babasıyla gecekonduya yaşayan, liseyi açık öğretimden okuyup çalışan bir kızdı.”

“Ne?” dedim gülerek. “Maddi durumları mı düşmüş? Ne olmuş?”

“Sana benden önceki Berrin’i anlatacağım demiştim,” dedi sırttarak. Bu konu hakkında hâlâ bir problemi olduğunu bakışlarından anlıyordum. Berrin’in yalanı büyüktü ve bunu yakalamak Enes’i yıkmış olmalıydı.

“Ben bu kadar fark olacağını tahmin etmemiştim.”

“Bir de keşfettiğim ânı görseydin,” derken sesi öfkeli çıkmıştı. Böyle hissetmesini normal görüyordum, hatta bir yerde anlıyordum.

“Senden önceki Berrin’i anlatmaya devam etsene,” dedim yumuşak bir tonda. Ortamdaki gerginliğin azalmasını umuyordum.

İşte Berrin, Nejet Bahçekapı’ya gidiyor ve Gökay’la orada tanışıyorlar. Gökay başlarda Berrin’i seviyor, gerçekten hoşlanıyor kızıdan. Berrin, ailesinden sonra Gökay’ın sıcak yaklaşımlarından ve iyi, anlayışlı hâllerinden o kadar zevk alıyor ki ona tutuluyor.

Ortaokul zamanlarında hiçbir problem yokmuş. Gökay ve Berrin, iki deli âşık ve sosyal medyada bize gösterilen deli divane âşıklar gibi bir hayat yaşıyorlarmış. Aslında sosyal medyada paylaşılanların gerçek yaşamı yansıttığına inanmıyorum. Gerçekse de bu şekilde her şeylerini göstermelerindeki amacı anlamıyordum. Ya gerçekten çok sevdikleri için aşklarını her yere haykırmak istiyorlar ya da topluluğa bir şeyleri kanıtlamak istiyorlar. Ne bileyim, *mutluz değilim ve güzel bir sevgilim* mi var demek istiyorlar, anlamıyorum.

Zaten sosyal medya hayatımıza girdiğinden beri iyice çürümeye başladığımızı düşünüyordum. Kendimiz olamıyor,

her şeyi çabuk tüketiyorduk. Çocuk yaşta her şeyi görüp isteyerek erken büyümeğe çalışıyorduk. Bir yerden sonra da tükendiğimiz için daha farklı zevklere kaymak durumunda kalıyorduk.

Neyse konumuz Berrin'di.

Berrin, aşkını dağa taş haykırmayı seven biriymiş ve Gökay'la olan aşkını da her yerde gösteriyormuş. Kalp rahatsızlığıyla da Gökay yakından ilgileniyormuş. Ailesinden gizli gizli konserlere götürüyor, onu mutlu ediyormuş.

Berrin bir keresinde *Mor ve Ötesi* konserine gitmek istemiş. Ailesinin izin vermeyeceğini bildiği için evden gizlice çıkmaya karar vermiş. O gün tamamen kendi olmak istemiş. Kendinden sarı olan saçlarını güzelce taramış, kahverengi gözlerini simsiyaha boyamış. Üzerine ailesinin nefret edeceği tarzda yırtık tişört ve şort giymiş. İçindeki kıızı tamamen ortaya çıkaracak şekilde giyinmiş ve evin arka kapısından gizlice kaçmış. Gökay, motorunda onu bekliyormuş. Daha sonra motoruna atlayıp yol almışlar. Berrin kendisini çok özgür hissediyormuş. On dört yaşına yeni giren bir insanın en büyük hayallerinden birini yaşıyormuş âdeta. Delicesine âşık olduğu çocukla birlikte motor sürüyor ve rüzgârın esintisini hissediyormuş.

“Resmen evden kaçtım!” diye çığlık attı Berrin. O yaşlarda böyle şeyler aşırı heyecan verici oluyordu. İkisi de bu duruma deli gibi güldüler. Konser yerine gittiklerinde delicesine eğlendiler. Zıpladılar, bağurdılar ve şarkıya eşlik ettiler. Duygusal şarkıda birbirlerine sarılarak sevgilerini dile getirdiler.

“Ben bu çocuğu deli gibi seviyorum!” diye bağırdı Berrin. Gökay gülerek ona sarıldı.

Konser çıkışı tekrar motora binerek yol aldılar. Başlarda her şey normaldi fakat sonra Berrin kötü hissetmeye başlamıştı. Bu kadar adrenalin, kalbi için elbette iyi değildi. Kendisini

fazla zorlamıştı. O kadar kötüydü ki bu durumu Gökay'a duyuramadı bile. Gökay önde mutlu bir şekilde gülümserken etrafını saran kolların gevşemesiyle kendisine geldi.

“Berrin,” demesine kalmadan Berrin motordan düşüp yolda sürünerek bir kenara çarptı. Gökay korkuyla olanları izlerken dengesini kaybedip motordan düştü ve o da Berrin gibi sürünerek bir yere çarpmıştı. On dört yaşında evlerinden kaçan iki genç, sokağın ortasında baygın bir şekilde yatıyordu. Bu şiddetli kaza elbette hastanede bitmişti. İki aile de bu durumdan birbirlerini suçlamıştı.

“Kızınız sürekli oğlumuzu yoldan çıkarıyor! Bu mu verdiğiniz eğitim?” dedi Gökay'ın annesi. Berrin'in ailesi laf yemekten ve şikâyetten hoşlanmazken bu durumu çözmeye çalışmaya odaklılardı. O an odada baygın yatan kızları pek de umurlarında değildi.

“Bir suçlu varsa o da ehliyetsiz bir şekilde motor kullanan oğlunuzdur. Asıl kızımızı yoldan çıkarıp kötü örnek olan kişi Gökay,” dedi Berrin'in ailesi.

İki taraf kavgaya tutuşurken uyanan iki genç, bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. En kötüsü, kazada nasıl bir yara aldıklarını ve durumlarının ciddiyetini bile bilmiyorlardı. Aileler de o an sadece bir tarafın sorumluluğu alma kavgasında olduğu için bu konuyu göz ardı etmişlerdi.

Gerçekler sonradan ortaya çıkmıştı. Gökay bacağından ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Sol bacağı felçli gibiydi ve hissedemiyordu. Berrin o an kalp krizi geçirmişti ve durumu kritikti.

İki aile, kendi çocuklarına odaklanmaya karar verdiklerinde hastaneden ayrılmışlardı. Berrin uzun bir süre hastanede kalmak zorundaydı. Gökay'ı ise uzun bir fizyoterapi ve rehabilitasyon bekliyordu.

İki genç, belki de üç ay boyunca birbirlerinden haber alamadı. Gökay ne yaptı bilinmez ama Berrin ona ulaşmak için her yolu denemişti. Gökay'ın telefon numarası değişmişti ve ulaşamıyordu. Arkadaşlarının da haberi yoktu çünkü aile Gökay'ı İsviçre'ye götürmüştü.

Berrin hep kendini suçladı. O an bulunduğu durumu bile umursamadı. Aklı da fikri de Gökay'daydı, iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Bir gece hastane odasında ağabeyiyle tek kaldığında onun resmen ayaklarına kapandı. "Lütfen ağabey. Sadece sesini duymam gerekiyor. İyi olduğunu bileyim bana yeter. Yemin ediyorum yeter."

Ağabeyi ilk defa insafa gelmişti. Ya da Berrin o an gerçekten çok acınası duruyordu. Gerçeği sadece ağabeyi bilebilirdi.

Gökay'ın kaldığı yeri öğrenip telefon eden ağabeyi Berrin'in Gökay'la görüşmesini sağladı. Berrin hastane odasında büyük bir heyecanla telefonun açılmasını beklerken, aldığı karşılık karşılık istediği gibi değildi.

"Ne istiyorsun Berrin?" dedi Gökay büyük bir soğuklukla. Daha önce aralarının soğuk olmasına alışık değildi Berrin. Şoka uğramıştı.

"Gökay," dedi acı dolu bir sesle. "Senin iyi olmandan başka ne isterim ben?"

"Sence ben iyi miyim? Dünyanın bir başka ucunda bir hastane odasıdayım! Ve bil bakalım, ne eksikim var? Bir bacağımı hissedemiyorum!" Öfke dolu sesi Berrin'i büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Kalbi yeniden sıkışırken gözleri doldu.

"Beni mi suçluyorsun?" derken daha fazla gözyaşlarını tutamamıştı.

“Ah olur mu, sen kalp hastası bir kızsın! Seni nasıl suçlayayım? Sen her zaman mağdursun.” Gökay’ın alay dolu sesi Berrin’in kalbinin daha da sıkışmasına sebep olmuştu. O an hissettiği acı, kalp yetmezliği değildi; aşk yetmezliğiydi. Uğruna her şeyi yapabileceği çocuk, onu tek bir olayda silip atmıştı.

“Gökay biz bir şey yapmadık. İkimiz de suçlu değiliz,” diyen Berrin hâlâ bir umut arıyordu. Aşkını haykırdığı adamın geri gelmesini istiyordu.

“O zaman neden sürgün edilen ve bacağından olan benim?”

Sevdiği Gökay’ı gitmişti, o kazada ölmüştü. Belki de o bu zamana kadar hayalindeki Gökay’ı sevmiş ve nihayet gerçek Gökay’la tanışmıştı. İlk sorunda kaçan Gökay, onun gerçeği idi.

“Bir daha beni arama,” diyen Gökay telefonu kapattığında Berrin öylece donup kalmıştı. Ağabeyi böyle bir sonuç beklediği için bir duygu belirtisi bile göstermiyordu.

Berrin telefonu kenara koyup gözyaşlarını silerken ağabeyine baktı. “Kızgın, ondan böyle konuşuyor. Normalde böyle yapmaz. Benim için endişelenir. Kızgınlığı geçince normale dönecek,” dedi. Kendini avuttuğunun farkında değildi, hâlâ bu gerçeğe inanıyordu. Bir zamanlar tanıdığı Gökay’ın hâlâ var olduğunu düşünüyordu.

“Sen Gökay’ı tanı mıydun,” dedi ağabeyi.

“Tanıyordum.”

“Senin gözün aşktan öyle bir körelmişti ki Gökay’ın yaptıklarını görmüyordun.”

“Onu suçlamayı kes!” diye bağırdı Berrin. Sevdiği adamın değişmediğine emindi. Gökay iyileşip tekrar bir araya geldiklerinde her şeyin olurlarına gireceğine adı gibi emindi.

“Öyle mi oldu?” diye sordum Enes’e. Enes bu hikâyeye nereden ve nasıl dâhil oldu, bilmiyordum ama aşırı merak ediyordum.

“Kızım sabah olmak üzere. Azıcık uyuyalım. Sonra devam ederiz.”

“Hikâye en güzel yerinde bırakılır mı? Saçmalama!” diye bağırdım. Beni umursamadan esneyerek ayağa kalktı.

“İstediğin kadar kafanda kurup otur. Ben yatıyorum,” dedi ve yer yatağını açıp içine kıvrıldı. İnatla orada durdum ama Enes’in devam etmeyeceğini biliyordum.

Emekleyerek başucuna gittim ve ona baktım. Uyurken fazla masum duruyordu. Çoğu insan uyurken masum ve zararsız dururdu. İçimde anlam veremediğim bir duygu gelip geçti. Onca şey yaşamıştı ve üstüne kendisini farklı tanıtan bir kızın acısına maruz kalmıştı. Bundan sonraki hayatında ne olacaktı?

“Berrin’i sevdin mi?” diye sordum. Başta cevap vermedi. Uyuyor gibi davranıyordu ama tepesinde dikildiğimin farkındaydı. Bu yüzden derin bir nefes verdi.

“O anlamda seviyordum demek zor. Ama ona değer veriyordum.”

“Neden peki o anlamda sevmedin? Sonuçta şu an ondan bahsederken gözlerin doluyor.”

“Çünkü o anlamda sevmem için bana bir alan vermedi. O kadar çok seviyordu ki beni bununla boğuyordu.”

“*Beni sevginle boğuyorsun*, lafından nefret ediyorum. O sevgiye ihtiyaç duyan bir sürü insan var,” dedim gözlerimi devirerek. Sevgiyi tadan insanlar ya da karşı tarafın sevgisinden

emin olanlar o kadar nankör oluyorlardı ki bu beni delirtiyordu.

“Konuyu yanlış anlıyorsun,” dedi nefesini bırakarak.

“Konuyu anlat,” dediğim anda tek gözünü açtı. Sokaktan yansıyan ışık, mavi gözlerini aydınlatmıştı birden.

“Biri sana doğru hızlıca koşuyor ve sen daha bir adım atmadan sana varıyor. Yani koşmak için sana alan kalmıyor. Suçlu kim? Yerinde duran ben mi, yoksa bana hızlıca koşan o mu?”

O kişinin aşırı büyük isteğinden öyle hızlı koştuğuna emindim.

“Ama bu o kişinin ömür boyu koştuğu anlamına gelmiyor. İllaki mola verip dinginleştiği ya da senden beklemediği anlar olmuştur,” dedim. “Sana hızlıca koşan kişiyi suçlamak yerine *dur, bu sefer ben sana koşacağım* diyerek onu durdurdun mu? Belki de senin koşmayacağını düşündüğü için bunu yapıyordu.”

Karşılık vereceğimi tahmin edemediğinden olsa gerek, öylece kaldı. Sözlerimi aklında tartarken başını tavana dikip öylece izledi.

“Uykun açıldı, değil mi?” diye sordum.

“Lanet olsun. Evet.”

“O zaman devamını anlatabilirsin?” diyerek sııttım. Bunu bilerek yaptığımı anladığını belli ederek bana baktı. Pes edip kalktı ve anlatmaya devam etti.

Berrin, Enes’e, Nejdet Bahçekapı Lisesi’nin kapılarını açıyormuş. Liseye orada başlayan Gökay’ın, hâlâ İsviçre’de rehabilitasyonda olduğunu öğrendiğinde derin bir hüzne

boğuluyor. Kazadan sonra ailesi her şeyini kısıtlarken Berrin kafasını dağıtacak şeyler yapıyormuş. Enes'le bu süre zarfında tanışmamış. Onunla aralarında yaşananların ilk tohumları, Berrin'in Zerrin'le tanışmasıyla atılmış.

“Berrin ve Zerrin. İkiz zanneder bizi gören,” dedi Berrin gülerek. Birlikte okulun kafesinde oturmuş, dondurma yiyerek sohbet ediyorlardı. İkisi de aynı sınıfta, lise birdelerdi.

“Bayağı kafiyeli oldu,” dedi Zerrin gülerek. Okula kabul edildiği an çok mutluydu. Kendisini yokluktan kurtarmak için ilk adımları attığına inanıyordu. Ebeveynleri öldükten sonra amcasıyla yaşamaya başlamış ve kendisini her zaman bir fazlalık olarak görmüştü. Şimdi geleceğin insanlarını yetiştirdiklerini söyleyen bu okulda artık geleceğini tamamen kurduğuna inanıyordu.

Zerrin sadece isim olarak değil, görünüş olarak da Berrin'e çok benziyordu. Onun gibi sarışın ve kahverengi gözlüydü. Hemen hemen aynı boylardaydılar ve zevkleri çok uyuyordu. Berrin, uzun zaman sonra kayıp ikizini bulmuş gibi hissediyordu. Zerrin'le vakit geçirmeye, okuldaki dedikoduları konuşmaya bayılıyordu.

“Ve Turna Tuğlu içeri girer,” dedi Zerrin. Kafenin kapısına dönen Berrin, Turna ve Yaz'ı birlikte gördü.

“Bu okuldaki kişileri hâlâ çözemedim,” diye homurdandı Zerrin. “Kim kimdir ve kime ne kadar dikkat etmem gerektiğini bilmiyorum.”

“Pekâlâ, sana herkesi tanıtayım,” dedi Berrin. Tüm bu insanlarla birlikte büyüdüğü için hepsini çok iyi tanıyordu. Zerrin'in, zarar görmemesi için kimlere nasıl dikkat etmesi gerektiğini bilmesi lazımdı.

“Güz ve Yaz Dalkıran ikizleri ve ağabeyleri Deniz Dalkıran... Deniz, dünyanın en iyi insanı diyebilirim sana. Güz, soğuk ve kimseyle konuşmaz. Ama tüm derslerde her zaman

birincidir. Sadece o değil. Yaz Dalkıran da öyledir.” Berrin, kafenin bir köşesinde oturan grubu işaret etti. Yaz ve Güz, kumral saçlı ve kahverengi gözlü, birbirlerine çok benzeyen ikizlerdi. İkisinin de sivri yüz hatları vardı ve gözleri büyüktü.

“Burada Bella ben mi oluyorum?” dedi Zerrin gülerçk. Berrin anlamayarak ona döndü.

“Hani Bella okula gelince kafeteryada Cullen kardeşleri ona tanıtıyorlardı ya. Bu da öyle bir sahne mi?” Berrin espriyi anlayınca şen bir kahkaha attı. Zerrin de ona katılınca ikisi de neşeyle güldüler. Aslında bu sahne bile onların ne kadar iyi anlaştıklarını ve yakın olduklarını gösteriyordu. İkisi de birbirlerinin arkadaşlıklarından çok memnundular.

“Sanırım öyle. O zaman sana tüm Cullen ailesini... Daha doğrusu çiçek çocukları tanıtayım,” dedi Berrin.

“Yaz’ın öteki tarafında oturan kişi Turna Tuğlu. Turna, bakıldığında âşık olunacak biri ama onun gözü Yaz’dan başkasını görmez. Ona ölesiye âşık. Babasının karanlık olduğu kesin fakat kimse ispat edemez.”

“Turna sanki *Robin Hood* gibi. Zorbalara zorbalık yapıyor ama kendi hâlinde olan kimseye karışmıyor gibi.”

“Öyle,” dedi Berrin başını sallayarak. “Birine zarar vermezsen Turna Tuğlu da sana vermez.”

Onlar konuşurlarken Fulya Bahçekapı içeriye girince herkes ona baktı. Fulya da bundan elbette mutluydu. Üniformasına uyumlu olan beresiyle zarif durduğunu düşünüyordu. Gerçi turuncu saçları yeterince dikkat çekiyordu. Beyaz teni ve yeşil gözleriyle güzel olduğunu herkes kabul etmişti.

“Fulya Bahçekapı’yı anlatmama gerek yok sanırım,” dedi Berrin gülerçk.

“Dedesi okulun sahibi ve annesi okul müdürü. Yaz’la kıyasıya düşman ama Güz’e ölesiye âşık. Bu nasıl bir zıtlık?” dedi Zerrin kafiyeli konuşarak. İki kız tekrar gülüştüler. Aynı kafada oldukları için çok mutluydular.

“Kelebek Tuna peki?” diye sordu Zerrin. Onu çok merak ediyordu.

“Onun hakkında çok iddia var. En mantıklı olan evlatlık olması. Ama inan bana, Kelebek hakkında hiçbir şey bilemezsin ama Kelebek senin hakkında her şeyi bilir,” dedi Berrin. Kelebek’in böyle bir gücü vardı ve Berrin ister istemez ondan çekiniyordu.

“Ve Acem Bal, sahneye girer,” dedi Zerrin kafeye giren Acem ve Petunya’yı işaret ederek. Acem, belki de aralarında en zengin olanıydı. Diğerlerinin ailesi zenginken Acem’in ta kendisi zengindi. Turna’yla arkadaşken Petunya’ya delicesine âşıktı.

Petunya Işık, sarı saçları ve mavi gözleriyle, Türk erkeklerinin hayallerini süsleyen biriydi. Gerçekten, erkeklerin sarı saç takıntısı nereden geliyordu? Bu hiçbir zaman çözülemeyecek bir bilmece gibi.

“Bir dakika,” diyerek araya girip Enes’e baktım. Yatağında uzanmış bana bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Bu kadar detaya nasıl hâkim olabilirsin? Yani Berrin’in Zerrin’e bunca şeyi anlattığını nereden biliyorsun? Ve gerçekten sarı saç takıntınız nereden geliyor? Biz sarışın erkek diye ölmüyoruz,” diye homurdandım. Uzandığı yerden öyle bir hikâye anlatıyordu ki sanki başından sonuna kadar oradaydı.

“Çünkü Zerrin’i bu dünyaya iten kişi Berrin’di. Ona ilk geldiği günden itibaren tüm insanları tanıtıp arkadaş ettiren de oydu. Ayrıca sarı saç göze güzel geliyor. Başka özel bir nedeni yok. *Barbie’leri* çocukluğumuzdan beri gözümüze sokup sarı yapmasalardı.”

“Çok saçma?”

“Kızım, Zerrin onca insan arasında Gökay’la nasıl yakınlaşacaktı?”

“Onu demiyorum. *Barbie’ler* sarışın diye sarı saç takıntınız olması saçma... Bir dakika ne? Zerrin, Gökay’la mı oluyor?” Jeton sonradan düştüğünde ağzım sonuna kadar açılmıştı.

“Müdahale etmeden dinlersen sonu öğrenebilirsin.” dedi Enes gülerek. Hikâyenin neye varacağını ve Berrin’in Enes’le nasıl tanışacağını merak ettiğim için ağzıma fermuar çekiyormuş gibi bir işaret yaptım. Enes anlatmaya devam etti.

Lisenin son yılına kadar her şey çok güzel gitti. Berrin ve Zerrin dostluklarını devam ettiriyor, birbirlerinin evine gidiyor ve kendi yaşantılarını gösteriyorlardı. Zerrin, Berrin’in hastalığında ona hep destek çıkıyor, hatta hastanede onunla birlikte kaldığı geceler bile oluyordu.

“Kalmak zorunda değilsin,” dedi Berrin. VIP hastane odasındaki yatağında uzanırken Zerrin’e dönmüştü. Zerrin yaklaşan sınavlara çalışıyordu ve evde olmaktansa burada olmayı tercih ediyordu.

“İnan bana, burayı eve tercih ederim,” diyerek düşüncesini dile getirdi. Ev dediği şey, onun için cehennemdi. Amcasını seviyordu ama yengesiyle anlaşılamıyordu. Kendisine ait bir yataktan başka bir şeyi yoktu. Her zaman fazlalık gibi hissediyordu. Ama bu özel odada bir yatağı ve önüne gelen yemeğiyle

yedi yirmi dört onunla ilgilenen birileri vardı. Banyosu bile bir oda kadardı. Yani Zerrin'in keyfi gayet yerindeydi.

“Annen ve baban olmadan yaşamak nasıl bir şey?” diye sordu Berrin. Bunu sorarken kötü bir niyeti yoktu. Sadece içinde bulunduğu duyguyu anlamak istiyordu.

“Farklı. Yani nasıl bir duygu olduğunu tarif edemiyorum. Ama tek olduğunu hissediyorsun. Öyle olunca da hayata daha çok tutunuyorsun. Tabiri yerindeyse gemileri yakıyorsun.”

Berrin o an Zerrin'i anlamıştı. Yalnızlığından beslenen ve gün geçtikçe etrafındakilere, hayatta kalmak için dişini çıkarmayı ihtiyaç gören, her ne kadar kırılgan olsa da içindeki o çatlamış noktadan akan gücü yaşam kaynağına dönüştürmüş biriydi. Onun, bu yaşında güçlü durup yaşamaya çalışmasına hayran kaldı.

“Çok tuhaf değil mi sence de?”

“Tuhaf olan ne?” diye sordu Zerrin.

“Benim her şeyim var ama yaşatan bir kalbim yok. Seninse kalbin var. Yaşamak için paraya mı ihtiyacımız var, yoksa sağlıklı atan bir kalbe mi?”

“Para,” dedi Zerrin hiç düşünmeden. “Para sana sağlıklı atan bir kalp de verir.”

“Nasıl verecek? Bu öyle marketten alabildiğin bir şey değil,” dedi Berrin gülerek. Hâlâ sahip olduğu zenginliğin farkında değildi ya da paradan daha çok önem verdiği şeyler vardı. Sevmek ve sevilmek, onun için daha büyük anlam ifade ediyordu. Hiç yokluk görmediği için hayatta kalma mücadelesi veya gelecek için savaşmak nedir pek bilmiyordu. Bu yüzden sevgiyi arıyordu. Zerrin hayatta kalmaya çalışırken Berrin de mutlu olmaya gayret ediyordu. İkisinin de arayışları çokça farklıydı, benzeyen birçok yönlerinin aksine.

“Hiç, birini sevdin mi?” diye sordu Berrin merakla.

Dört yıldır arkadaşlardı ve hiçbir zaman biriyle sevgili olduğunu görmemiş ya da anlattığını duymamıştı. Oysa bu denli bir zaman dilimi, en çok da sevgi konusunda etrafımızdakilere açığımızı verirdi. Belli ki Zerrin bu konuda oldukça ketumdu. Berrin ise tam tersine her şeyini dile getirip anlatarak gösteriyordu.

“Sevmek için vaktim olmadı,” dedi Zerrin. O her zamanki edasıyla sır küpü gibi davranıyordu âdeta. Bir ara soluklanır gibi olsa da hemen sonra, “Sen hâlâ Gökay’ı mı seviyorsun?” diye sordu Zerrin gülerek. Berrin onun bu sözünü duyduğu an gülümsemişti. Gökay’ı gerçekten seviyordu.

“Evet,” dedi Berrin.

“Görmeyeli neredeyse dört yıl oldu. Yine de seviyor musun? Ya o başkasını seviyorsa?” Bir başkasını seviyor olma düşüncesi bile kalbini ağrıtmıştı. Gökay’la yaşadığı aşk, onun için çok özel ve büyüktü.

“Sizin tayfanın bu aşk takıntısını gerçekten anlamıyorum.” dedi Zerrin gülerek.

“Bizim tayfa derken?”

“Sen ve seninle aynı yerde büyüyenler işte,” diyerek elini geçirircesine salladı Zerrin.

“Turna, Yaz’a çocukluktan beri takıntılı derecede âşık. Sonu ne oldu biliyor musun? Şu an rehabilitasyon merkezinde tedavide. Ve onu oraya Yaz’ın ikizi Güz soktu. Aşkından dolayı oldu. Fulya da Güz’e takıntılı ama bence Güz’le, şu yeni gelen Berfu Ateş’in arasında bir şey var. Olmasa Fulya onunla bu kadar uğraşmazdı yani.”

Zerrin ilişkileri sıralarken Berrin onu gülümseyerek dinliyordu. Bir yerde haklıydı. Çevresindeki tüm insanlar, çocukluklarından beri birini seviyor ve bir türlü kopamıyorlardı.

“Acem mesela. O da Petunya’ya takık,” dedi Zerrin gözlerini devirerek.

“Çünkü çevremizde güvenip sevebileceğimiz kişi çok az. O yüzden birini sevince orada takılı kalıyoruz,” dedi Berrin. Çevresindekilerin böyle olmasının başka bir açıklaması olmadığını düşünüyordu.

“Peki sana bir şey soracağım,” diyen Zerrin, uzandığı yerden doğrularak Berrin’e baktı. Gözlerinde uzun zamandan sonra ilk defa bir parıltı vardı ve Berrin bunu fark etmişti.

“Sence... Şey diyorum... Hani sadece meraktan...” derken Zerrin tam konuşamıyordu bile. Hayatında ilk defa kekeleyordu. Berrin buna şahit olurken konunun bir erkek olduğunu hemen anlamıştı.

“Merak edebilirsin bazı şeyleri. Ben de ediyorum,” diyerek sakın kalmaya çalıştı ama içten içe deli gibi merak ediyordu.

“Şu Laden var ya. A sınıfına yeni gelen çocuk,” dedi Zerrin. Berrin, haklı olduğunu anlayarak mutlulukla gülümsedi.

“Ne olmuş ona?”

“Sence Kelebek’le aralarında bir şey mi var? Çok sıkı fıkı duruyorlar.” Zerrin merakla ona bakarken Berrin ona kötü bir haber vermek istemedi. Kıyamazdı ona.

“Yok be. Hiç zannetmiyorum,” dedi. Zerrin’in gözleri büyürken dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. Berrin’in sormak istediği bir sürü soru vardı ama sormaya korkuyordu. Onun da mutlu olmasını istiyordu ve Laden’in kötü biri olmadığını düşünüyordu.

Ya da yanılıyordu. Zerrin, Laden’e karşı gerçekten bir şeyler hissediyordu. Özellikle kendisi gibi burslu olduğunu düşündüğü için daha iyi anlaşılabileceklerini varsayıyordu.

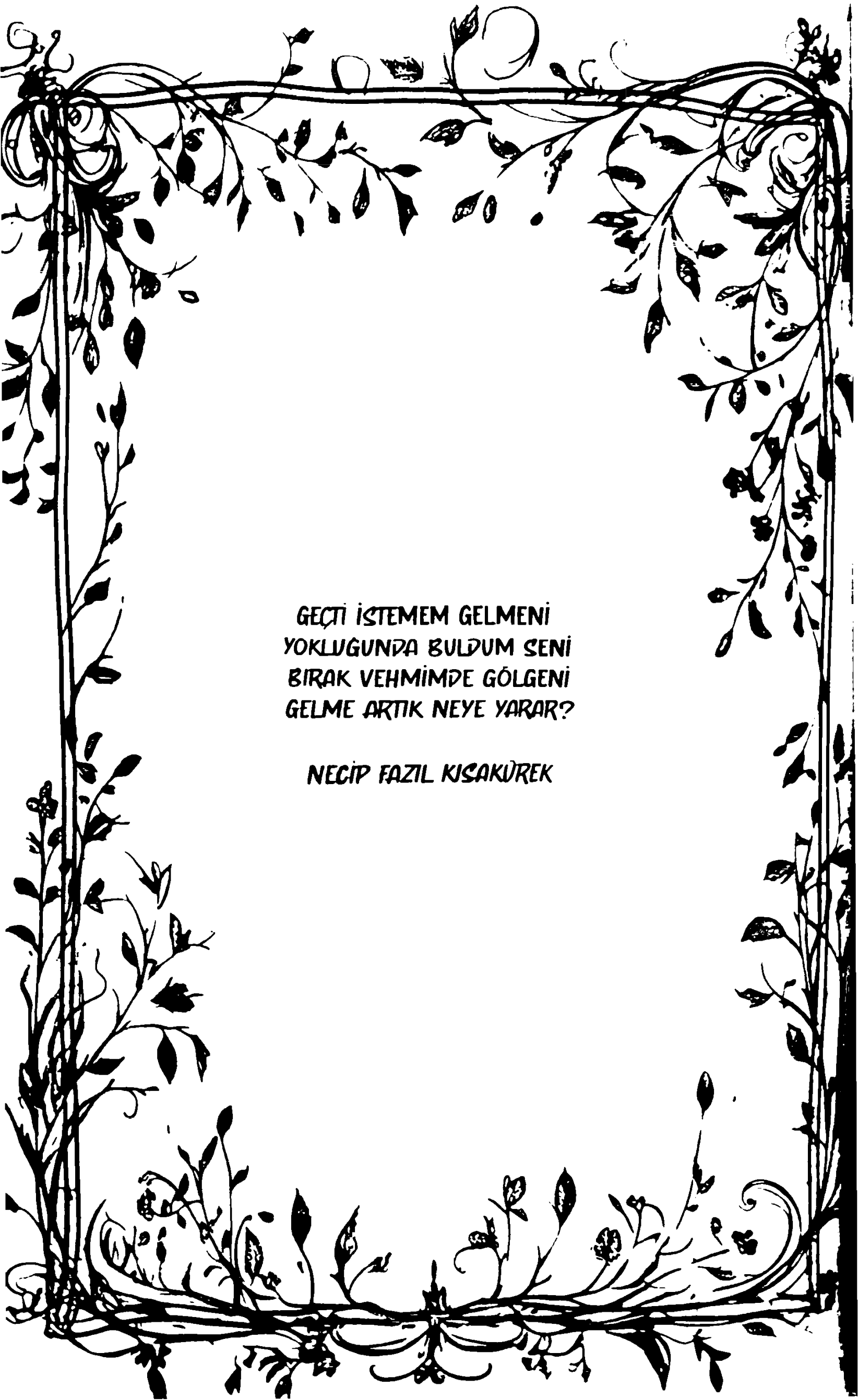
Şimdi böyle anlatınca aşırı kafa karıştırıcı ve çok fazla kişi olduğunu ben de fark ediyordum ama hepsi birbiriyle o kadar bağlantılı ki *kelebek etkisi* dedikleri şey, tam olarak burada başlıyordu işte. O kelebek etkisi de Turna Tuğlu'nun rehabilitasyondan çıkıp okula dönmesi ve Laden'le arkadaş olmasıyla başlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordum Enes'e. Zihnim altüst olmuş, anbean artan sorular üst üste yığılmıştı. “Gökay ile Zerrin nasıl tanıştı? Laden'den hoşlanıyorsa ne alaka? Ve tüm bunlar Berrin'i sana nasıl getirdi?” Sonunda bağırırken Enes ağzımı kapattı ve gözlerini yumdu.

“Kızım çok uykum var. Yarın hepsini anlatacağım,” diyerek arkasını dönüp yattı. Ne kadar ittirsem de beni umursamamıştı. Pes ederek kendi yatağıma geçtim. O gece rüyamda anlatılanların yaşanmışlıklarını gördüm. O derece tuhaf bir geceydi.

ZERRIN

GEÇTİ İSTEMEM GELMENİ
YOKLUGUNDA BULDUM SENİ
BIRAK VEHMİMDE GÖLGENİ
GELME ARTIK NEYE YARAR?

NECİP FAZIL KISAKÜREK

Encs Hazretleri, hikâyeyi kahvaltı karşılığında anlatmaya karar vermişti. Ertesi sabah ona kahvaltı hazırlarken birden konuya girdi.

Zaten Zerrin'in nasıl bir hayatı olduğundan bahsetmişti. Berrin'le arkadaşlık yapmak ona da iyi geliyordu çünkü sahip olduğu şeylere erişim sağlayabiliyordu.

Olabildiğince gizemli durmaya çalışan Zerrin, arkadaşı Berrin'in aksine duygularını belli etmemeye çalışıyordu. Yaşadıklarından dolayı belli etmemesi gerektiğini öğrenmişti. Bu yüzden onu yargılayamıyordum.

Neyse. Zerrin hayatında ilk defa âşık olduğunu Laden'le anladı. Etrafında olması kalbini hızlandırırken kendini onunla alakalı hayaller kurarken buluyordu. Tekant ailesinin yanında çalıştığı için kendi gibi görüyordu. Gelecek odaklı olup hayatını kuracağına inanarak Laden'e daha çok tutulmuştu. Teneffüslerde ve yemek saatinde tek yaptığı şey, Laden'i izlemektir.

Ve bir gün adım atıp Laden'le sohbet etmeye çalıştı. Belki de Laden'e hiç bulaşmasaydı kelebek etkisinden çıkabilecekti. Fakat olacakların önüne geçemiyorduk.

Zerrin öğle arasında tenis sahasında tek başına oturan Laden'i görünce yanına gidip oturdu ve soğuk su verdi. Maçtan yeni çıkan Laden için soğuk su, cennet gibiydi.

“Çok teşekkür ederim,” diyerek içerken Zerrin onu deli gibi izliyordu. Kalbi sanki az önce ma yapan oymuş gibi delicesine atıyordu.

“Çok güzel oynuyorsun... Yani tenisi,” dedi Zerrin. Sesi aşırı derecede titriyordu. Laden, onun kendisine âşık olduğunun gayet farkındaydı.

“Sağ ol,” diye mırıldandı. Buraya aşk meşk işleri için gelmemişti.

“Belki bana da bir gün öğretirsin,” dedi Zerrin. Onunla yapabilecek bir şeyler arıyordu. Laden başından nasıl ataağını düşünürken gözleri Kelebek’e çarptı. Tenis sahasının öteki tarafından onları izliyordu.

“Kelebek öğretsin,” diyerek onu işaret etti. Kelebek kendisi hakkında konuşulduğunu düşünüyordu. Zerrin, Kelebek’e bakmaya bile korkuyordu. Öyle bir aurası vardı.

“Sen daha iyi bir hoca olabilirsin diye düşünmüştüm ben. Ne de olsa aynıyız.”

“Aynıyız derken?” diye sordu Laden kaşlarını atarken.

“Bursluyuz işte,” diyen Zerrin omuzlarını silkti. Laden, onun en azından daha farklı olacağına inanmıştı ve şimdi tüm hayalleri çöpe atıldı.

Okuldakilerin kendilerini ayrıştırmasına tahammül edemiyordu. Okula ilk geldiği gün de sınıfındaki Mine, tek burslu olduğunu ve birlikte takılabileceğini söylemişti. Neden? Yani burslu olunca birlikte mi takılmak gerekiyordu? Sen azınlıktayken sözde senin gibi olan biri gelince birlikte vakit geçirmek mi lazımdı?

“Kendi kendimizi sınıflandırıyoruz. Ne sen ne de Kelebek stn. İkiniz de aynı seviyedesiniz. Ne ben ne de Kelebek stn. İkimiz de aynıyız.”

“Neden Kelebek’ten iki defa bahsettin?”

“Anlamadım?” diye sordu Laden. Gerçekten de anlamamıştı.

“Kelebek’i hem benle hem kendinle karşılaştırdın. Beni yapabilirdin ya da kendini. Ama sen Kelebek’i iki defa andın.” Zerrin’in sözleriyle Laden öylece kaldı. Söylediği onca laftan sadece buna takılmasına asla anlam veremiyordu. Onun için bu bir şey ifade etmezken Zerrin için aşk belirtisiydi.

“Kelebek’ten mi hoşlanıyorsun?” diye sordu Zerrin kaşlarını çatarak.

“Kelebekleri herkes sever.” Laden’in cümlesi Zerrin’i daha çok kızdırmıştı. Kızın isminin Kelebek olmasından nefret etti.

Laden, o an Zerrin’in ondan hoşlandığını anlamıştı. Kalbinde ona dair bir şey yoktu ama onu kırmak da istemiyordu. Gözlemlediği kadarıyla onun iyi bir insan olduğunu düşünüyordu. Hem okuyor hem çalışıyor ve hayata tek başına tutunarak geçiniyordu. Bir de ona insan duygularının yıkıcılığını göstererek yük olmak istemiyordu.

“Her akşam okul çıkışı burada olacaksın. Bekletilmeyi sevmem. Bende fazla raket var, getiririm. Acımasız bir öğretmenimdir.” Zerrin’in yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Bu gülümsemeyi Turna, Berrin ve Kelebek de gördü. Laden gibi onlar da Zerrin’in abayı yaktığını anlamışlardı.

“Bu senin gölgen değil mi Berrin?” Turna’nın lafıyla Berrin ona döndü. Kurduğu cümleden hoşlanmamıştı.

“Gölgem derken?” dedi sinirle.

“Kızın adı Zerrin. Bir harfle kaçırıyor seni. Gölgeler de zaten tam olarak bizi yansıtmaz, hep bir eksiklik vardır. Sen nereye gidersen oraya gidiyor ve her zaman iki adım arkanda ya da önünde duruyor. Gölgen işte,” diyerek Berrin’e döndü Turna. Berrin dışarıdan öyle göründüklerini bilmiyordu ama

bunu umursamadı çünkü Zerrin'i gölge olarak değil, arkadaş olarak görüyordu.

“Ve gölgen Laden'e abayı yakmış,” dedi Kelebek. Gözleri hâlâ Laden ve Zerrin'deydi. Başka bir şey görmüyordu.

“Neyse ki kelebekler gölgelere konamaz. Ama gölgenin sahibi için aynı şeyi söyleyemem,” dedi Turna gülererek. Berrin ve Kelebek ona döndü. İkisine de laf çaktırdığının eğlencesinde olan Turna, Ladenlerin yanına gitti.

O gün kelebek etkisinin hızı büyümeye geçmişti.

Turna, sırf Kelebek'i sinir etmek için Zerrin ile Laden'i yakınlaştırmaya çalıştı. Berrin ise en yakın arkadaşı olarak gördüğü kızın ilk defa birine âşık olduğunu fark edince tüm imkânlarını sunarak onun Laden'le daha da yakınlaşmasını sağladı. Kelebek sadece izliyordu. İnsanların gerçekten salak olduğunu düşünüyordu. Aşk gibi duygular yüzünden yanlışlar yaptıklarını ve başkalarının hayatlarını da zora soktuğuna inanıyordu. Çıkan çoğu savaşın sebebi olarak bile aşkı görüyordu çünkü aşk, sadece bir insana karşı duyulan bir duygu değildi. İnsanlar her şeye âşık olup uğruna savaşabilirdi.

Nitekim sonuçlar Kelebek'in düşündüğü gibi de olmuştu. Berrin, Zerrin'e iyilik yapayım derken sonunu hazırlamaya doğru gidiyordu. Laden, Zerrin'e sadece iyi arkadaş olabileceklerini ve ona karşı herhangi bir duygusunun olmadığını açıkça belirtmiş, aralarında bir arkadaşlık başlamıştı. Zerrin bunu ne kadar anlatmaya çalışsa da Berrin onun yine duygularını sakladığını düşündüğü için geçiştirmişti.

Ama Zerrin ciddiye. Laden'den artık hoşlanmıyordu. Aksine arkadaşlığından zevk alıyordu ve bunu kaybetmek istemiyordu. Berrin'in arkadaşlığından hoşlanıyordu, evet ama Laden'i kendine daha yakın hissediyordu. Yanında bonus gibi gelen Turna da ona iyi gelmişti. Üçü birlikte durmadan

takılıyor ve eğleniyorlardı. Zerrin, Berrin'i unutmuştu. Berrin ise mutlu olduğu için memnundu.

Kendi adına mutsuzdu zira artık hastane odalarında tek başına kalıyordu fakat arkadaşının mutluluğuna gölge düşürmemek için ses etmiyordu. Sadece durumunun kötüye gittiğinin farkındaydı. Öyle olmasaydı anne ve babası hastane odasına sürekli gelmezlerdi.

“O kadar mı kötü durumum?” diye sordu Berrin hasta yatağında. Ebeveynleri ona bakamıyordu ki bu Berrin'i daha kötü yapıyordu.

“Hadi ama. Söyleyin. Ne kadar kötü durumum?”

“En kısa zamanda nakil olman gerekiyor. Başka çaren kalmadı,” dedi babası. Berrin sadece gülümsemekle yetindi. Bu gülümseyişin, mutluluktan uzak olduğunu herkes anlamıştır mutlaka.

“Vaktimi hastane odasında geçirmeyeceğim. Sonuna kadar yaşayacağım,” dedi Berrin.

“Sen delirdin mi? Dinlenmen lazım!” diye bağırان babasını duymadı. Ha okulda ha buradaydı. İkisinde de sonuç aynı olacaktı. En azından arkadaşlarıyla daha çok vakit geçirip hayatın tadına varabilirdi.

Öyle de yaptı. Okula gitmeye devam etti. Tek fark, bu sefer tek olmasıydı. Zerrin artık kendine yeni bir arkadaşlık kurmuş ve bulduğu her fırsatta onlarla takılarak Berrin'i yalnız bırakıyordu. Berrin de mutluluğuna gölge olmamak için susuyordu.

Zerrin'in, Berrin'in ona verdiklerinden haberi yoktu. Laden ve Turna'yla üçlü bir arkadaş grubu olmuş ve hayatın tadını çıkarıyordu.

“Gökay! Harbi sensin!” Turna'nın sesi oturdukları masada yankılanırken Laden ve Zerrin'in kafası restoranın kapısına

döndü. Gökay yıllar sonra İstanbul'a geri dönmüştü. Turna ona sarılıp masasına davet etti.

“Millet bu Gökay. Aynı ortaokula gittik. Sonra paşamız yurt dışına gitti ama anlaşılan geri dönmüş.”

Gökay sadece gülümsedi. Turna'nın neçeli yaklaşımı onu memnun etmişti. Yıllar sonra tekrar yürüyordu. Eski arkadaşlıklarının olduğu yere geri gelmek onu tedirgin etse de Turna hepsini öldürmüştü.

“Hoş geldin,” dedi Laden elini uzatarak.

İkisi el sıkışırken Zerrin, Gökay'a bakakalmıştı. Berrin'in yıllarca anlatıp durduğu biricik aşkı Gökay karşısındaydı. Ve Berrin'in fotoğraflarda gösterdiğinden daha yakışıklı duruyordu. Bu lanet kalbi neden yerinden çıkacak gibi atıyordu?

“Selam,” diyen Gökay'a neden salak salak bakıyordu ki? Elini uzatıp sıkamıyordu bile. Nefesi kesilmişti.

“Mer... Merhaba,” demeyi zar zor becererek elini uzattı. İkisinin eli birleşirken aralarında oluşan çekimi Gökay da fark etmişti. Gözlerini Zerrin'e çevirdi. O an kalbinde bir şeyler yeniden hareketlendi. Laden ve Turna anında anlayarak baktılar ama sessiz kaldılar.

“Eee? Berrin'in haberi var mı geldiğinden?” diye sordu Turna. Onun bu sorusundan hemen sonra Zerrin ve Gökay'ın eli birbirlerinden uzaklaşmıştı. Sanki ne yaptıklarının yeni farkına varmış gibi kendilerine geldiler.

“Hayır, yok,” diyen Gökay masaya oturdu.

“Neden söylemedin? Kız mutlu olurdu. Kaç gündür hastanedeydi,” dedi Turna. Çocukluğuna dair dönüp bakınca hatırladığı şeyler kendisinin Yaz'a, Fulya'nın Güz'e olan aşkı ve Gökay ile Berrin'in de doludizgin aşklarını yaşayışlarını izlemeleriydi.

“Biz Berrin’le birlikte değiliz. Biteli yıllar oldu.”

“Saçmalama be oğlum. Siz KayRin’siniz. Bitemezsiniz. Herkes kıskançlıkla izlerdi sizi.”

“KayRin?” diye sordu Laden anlamayarak.

“Takma isimleri işte. Gökay ile Berrin’in birleşimi. Sana bahsetmedi mi Zerrin?” diyen Turna, Zerrin’e dönmüştü. Gözler ona dönerken Zerrin anlamazlığa vurarak baktı.

“Berrin, senin en yakın arkadaşın. Eminim en büyük aşkından sana bahsetmiştir,” dedi Turna imayla. Gökay merakla Zerrin’e baktı. Zerrin o an hiç olmaması gereken bir şey yaptı ve yalan söyledi.

“Hayır. İlk defa şu an senden duyuyorum.” Turna ve Laden aptal insanlar değillerdi. Olan biteni anlamışlardı ve görmezden geliyorlardı. Tıpkı Gökay ve Zerrin’in birbirlerine aşk dolu bakması gibi.

Henüz tanışalı birkaç dakika olmuşken gerçekten âşık olunabilir miydi?

Turna ve Laden birkaç gün sonra beraber takıldıklarında bu konuyu konuşuyorlardı. Okulda Berrin’in Gökay’ın etrafında olması ama Gökay’ın sadece Zerrin’i görmesi, onlara aşkın nasıl bir şey olduğunu sorgulatiyordu.

Berrin mi?

O, yıllar sonra aşkını tekrar gördüğü için çok mutluydu. Eskiden tanıdığı Gökay’a ulaşmaya çalışıyordu ama yorgun kalbi ona izin vermiyordu. Eskisi gibi hareketli olamıyordu. Kalbi ona sorun çıkarıyordu. Yer yer bayılmalarının olması onu daha çok üzüyordu. Diğer üzen şeyse artık bu durumlarda yanında bir arkadaşının olmamasıydı.

Zerrin, Gökay’a o kadar çok tutulmuştu ki Berrin’le arasına mesafe koyup tamamen ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Belki

içinde bir yerlerde var olan vicdan duygusu ona bunu yaptıyordu. Sonuçta en yakın arkadaşının çocukluk aşkıydı. Ama kendine hep iyi şeyler telkin ederek bu vicdandan kurtulmaya çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse içinde bir yerlerde Berrin'in zaten bir gün öleceği düşüncesi olduğu için rahat hissediyordu. Bu düşüncesini de bir patlama anında zaten dile getirecekti. Ama o âna kadar sadece Berrin'le arasına mesafe koyuyordu.

Berrin yine bir gün okulda yalnız kalmışken tenis sahasının tribünlerine oturmuş, oynayanları izliyordu. Yaşadıklarını ve içinde bulunduğu durumu düşünürken yanına Kelebek'in gelmesi onu gafil avlamıştı.

“Yanıma bir kelebek kondu,” dedi gülerek. Kelebek sadece gözlerini devirdi.

“Yorgun gözüküyorsun.”

“Ben değil, kalbim yorgun,” diye cevap verdi Berrin.

“Kalbin de sana ait. O zaman sen de yorgunsun.”

“Kalbim bana ait değil. O değişebilir. Yorgun olmayan bir kalbim olabilir. Ama bunu istemiyorum,” diye mırıldandı Berrin.

Kelebek, onun bir şeyler bildiğini hemen anlamıştı. Ona söylemesine bile gerek yoktu aslında.

“Üç gün ömrü olan kelebek neden yanıma kondu acaba?” dedi Berrin gülerek.

“Biliyorsun, değil mi?” diye sorunca Kelebek, Berrin yorgun gözlerini ona çevirip gülümsedi.

Bu gülümseyişin ardından Kelebek sessiz kaldı. Berrin'in fazla duygusal ve vicdanlı biri olduğunu hep biliyordu. Onun yerinde bir başkası olsaydı muhtemelen sevinirdi ama Berrin istemiyordu.

Neyi mi istemiyordu?

Kelebek'in babası ki gerçek babası mı, malum değildir. Neyse, Kelebek'in babası bulundukları camiada istedikleri her şeyi bulabileceğine dair nam salmış bir adamdır. Aklınıza gelebilecek her şeyi bulabilir. Eşya, sır, bilgi, para, ev, araba, ilişki ve kalp.

Kalp bulmak da işlerinin arasındaydı. Her şeyin fiyatı vardı. Ödediğin müddetçe her şeyi yapabilirlerdi. Ve Berrin'in ailesi bir kalp istemek için evlerine gitmişti. Kelebek, olan bitenden haberdardı. Babası sözde *yoksul ailelere ve yetim çocuklara yardım ediyoruz* adı altında insanların tüm bilgilerini topluyordu. Hastanelerinde her türlü testi yaparak bu bilgileri saklıyordu. Berrin'in ailesi kalp istediğinde tek yapması gereken, dosyalara girip uygun eşleşmeyi yaptırmasıydı. Bu kadar basitti. En azından Berrin'in ailesi için öyleydi fakat Berrin istemedi.

"İstemiyorum!" diye çığlık attı Berrin oturma odasının ortasında. Yorgun kalbini tutarak anne ve babasına baktı. Karşılarına geçmiş, ona bir kalp bulduklarını söylüyorlardı. Ama beyin ölümü gerçekleşmiş birinden değil, kanlı canlı yaşayan bir insandan bahsediyorlardı. O yaşasın diye öldürüp kalbini verecekleri birinden bahsediyorlardı.

"Neyini istemiyorsun!" diye öfkeyle bağırdı babası. Kızının aşırı duygusal ve saf olduğunu düşünüyordu. O her şeye sahipti ve yaşaması gerekiyordu. Sahip olmayanlar umurunda değildi.

"Ben yaşayayım diye birini öldürmekten bahsediyorsunuz. Kafayı mı yediniz?" dedi Berrin öfkeyle gülerek.

"Abartma Berrin. Kızın zaten ailesi yokmuş. Kimsesizmiş! Ölüm onun için bir hediye olacak."

Annesinin bu sözlerinin ardından Berrin'in nefesi kesilmişti. İnsanlara o kadar çok üstten bakıyorlardı ki Berrin

bu durum karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Sadece son anına kadar direnecekti. Gerekirse ölecekti.

“Kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu Kelebek üzgünce. Berrin ona baktığında bildiğini anladı. Bilmek istemedi. *Cehalet mutluluktur*, sözünü yaşamak istedi o an.

“Bilmek istemiyorum,” diye mırıldandığında Kelebek sessiz kaldı. Aslında söylemek istiyordu çünkü seçilen kişide Kelebek’in payı vardı. Bazı şeyleri yanlış gördüğü için böyle bir şeyci girişmişti ve şimdi bir vicdan içindeydi. Belki de Berrin’e gelmesinin sebebi buydu fakat Berrin o kadar bitik bir hâldeydi ki ona anlatamıyordu.

“Dersim başlayacak. Gidiyorum ben,” diyen Kelebek kalktı. Berrin, onun arkasından bakarken sahaya giren Gökay’ı gördü. Yorgun kalbi deli gibi heyecanla atarken yüzünde bir gülümseme oluştu ve yerinden kalkıp Gökay’ın yanına gitti.

Gökay onu görünce gözlerini devirdi. İçinde gerçekten zerre duygu kalmamıştı ona karşı. *Bir gün delicesine sevebilen birinin ertesi gün bu kadar soğuk olabilmesi mümkün müydü*, diye sorsalar Berrin olumlu cevap verirdi. Gökay’da bunu yaşamıştı ve sebebini anlayamıyordu.

“Gökay, en büyük düşmanınmışım gibi davranma bana lütfen.”

“Ne yapmamı bekliyorsun? Kollarımı mı açayım sana?”

“Kazayı ben yapmadım. Birlikte yaptık,” dedi Berrin sinirle gülerek.

“Ama ihale bana kaldı. Neden?” dedi Gökay öfkeyle. “Çünkü Berrin’in kalbi zayıf. Kalbi hasta. Ona bir şey denilemez.”

Berrin, içinde böyle bir öfke büyütmüş olmasına anlam verememişti. Belki de deli gibi âşık olduğu zamanlarda bile içinde böyle bir öfke vardı da sadece dışarıya yansıtmamıştı.

“Benim hayatım kaydı! Beş yılın gitti! O yüzden uzak dur benden.” Gökay son sözlerini söyleyip yanından geçti. Berrin’in kalbi dayanamayıp teklerken nefesi kesildi ve yere düştü. Gökay gözlerini sabırla kapatıp olduğu yerde durdu.

“İşte tam olarak bundan bahsediyorum,” dedi dişlerini sıkarak. “Şu an yine ben kötü görünüyorum çünkü sen o lanet kalbini bir türlü güçlendiremiyorsun.” Gökay onu orada bırakıp giderken yere düşen Berrin gözyaşlarına boğulmuştu. Olan biteni izleyen Zerrin, arkadaşının yanına dahi gitmemişti.

Berrin yine her şeyden kendisini sorumlu tutup düzgün çalışmayan kalbini yumrukladı. Tüm suçu kalbinde arıyor ve “Neden düzgün çalışmıyorsun aptal şey,” diyerek kalbini yumruklamaya devam ediyordu.

İstese yeni bir kalbi olabilirdi ama yaşayan birini kendisi için feda etmektense ölmeyi tercih ediyordu. Hayatın yeterince vicdansız taraflarını görmüştü. Hastanede yattığı dönemleri hatırladı. Ona VIP odası tahsis ediliyordu. Oda o kadar büyüktü ki yatak odası ve misafirleri ağırlaması için bir de oturma odası oluyordu. Bir hemşire yedi yirmi dört onunla ilgileniyordu, otel hayatı yaşıyor gibiydi. Bir sürü doktor çevresinde oluyor ve sürekli ilgi alaka oluyordu.

Bir gün odada sıkıldığında diğer hastaların olduğu katlara inmişti. Odaların farkını canlı görmek onu şaşırtmıştı. Küçük odalar ve bazılarında iki kişi kalıyorlardı. Bir hemşire tüm katla ilgileniyor ve doktorlar belli saatte gelip gidiyordu. Aynı çatı altında olsalar da aynı şartlar altında değillerdi. *Aynı gökyüzünü paylaşıyorduk fakat aynı şartlara sahip değildik.*

Berrin, bu sınıf farkını gözleriyle gördüğünde hayatın, o yaşadığı dünya olmadığını anlamıştı. Ailesinin onları insandan saymamasına ve bir et parçası olarak görmesine dayanamıyordu. İnsanların güç zehirlenmesi yaşayıp insanları altta görmesine de katlanamıyordu. Ya da kişinin kendini çok alçakta görüp başkalarını yukarıda görerek nefret ve kinle dolmasını istemiyordu. Sınıf ve kültür farkı Berrin'i bitiriyordu. Bu düzenin nasıl değişeceğini bilmiyordu. Elinden geleni yapıyordu ve bunlardan biri, yorgun kalbiyle yaşamaya devam etmekte.

Öte yandan Zerrin, yarım kalan hayatını artık yaşayabileceğine inanıyordu. Yaşadığı şeyler onu farklı düşüncelere itmişti. Berrin o zamanlar ona bunu çok görmüyordu.

“Kelebek ne alaka ya?” diye sordum ‘Enes’e. Hikâye o kadar karışık ve o kadar çok insan vardı ki yani nasıl Berrin’in Enes’le tanışma sonucuna varacaktı, anlamıyordum.

“Kelebek neyin vicdanını yaptı? Neyi yanlış anladı?” diye sordum. Enes sadece gözlerini devirdi. Dondurmasını yiyerek hikâyeyi anlatırken sanki çok sıradan bir şeyden bahseder gibiydi.

“Sonda hepsini anlayacaksın. Az daha sabır,” dedi Enes.

Sonu bildiği için rahat olması normaldi. Ben burada çıldırıyordum. Zerrin’e kızıyor, sonra hak veriyordum. Gökay’dan nefret ediyordum. Bu hikâyede ne zaman düzgün bir erkek olacaktı? Dünya hariç herkes boktu. Dünyadaki bütün erkeklerin böyle iğrenç olduğunu düşünüyordum.

Enes hâlâ umursamadan dondurma yemeye devam edince yanımdaki yastığı ona atıp, “Devam et!” diye bağırdım. Kucağına gelen yastığı kenara koyup gözlerini devirerek anlatmaya devam etti.

Zerrin, bulduğu her fırsatta Gökay'la konuşuyordu. Gökay'ın da ona ilgisi vardı. Adamın kalbi, kızı görünce deli gibi atıyordu. Berrin ilk aşkıydı ama Zerrin sanki ruh eşi gibiydi. Onunla konuşmak iyi geliyordu.

“Öğretecek misin bana tenis oynamayı?” diye sordu Zerrin gülümseyerek.

Zaman çok geçmemişti. Günlerden birinde Berrin'in, kalbi yine çalışmak istemediği için hastanede vakit geçirmesi gerekiyordu. Zerrin ise Gökay'la yürüyüş yaparak tenis öğretmesi için onu ikna etmeye çalışıyordu. Zerrin ve Gökay tenis bahanesiyle gün geçtikçe birbirlerine yakınlaşmışlardı. Berrin hasta kalbinin son zamanlarını yaşıyor, acı çekiyordu. Ölmek bir yana, ölüme yalnız gitmek canını acıtıyordu.

Zerrin ve Gökay, bir tenis çıkışı yemek yemeye gitmeye karar vermişler. Artık birbirlerine açılmış ve sevgili moduna girmişlerdi.

“Yarın hastaneye gideceğim,” dedi Zerrin.

“Ne hastanesi? İyi misin?”

“Evet. Okulun öğrencilere sağladığı sağlık uygulamasından biri. Gidip kontrol olacağım,” dedi Zerrin. O an ikisi de bu durumu çok umursamamıştı. Genel bir rutin kontrolden bahsettiklerini düşünüyorlardı. Durum ise çok daha farklıydı.

Kelebek'in içi içini yiyordu. Bir yanlış yola girmişti ve nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Önce Berrin'e gitmeye karar verdi. Onun ailesine karşı gelebileceğine inanıyordu. Bu yüzden hastaneye, ziyaretine gitti. Berrin o kadar kötü bir durumdaydı ki Kelebek ağzını açıp bir şey bile diyememişti. Kız ölüyordu. Ne diyecekti ona?

Ailenin bulduğu kalp sözde senin en yakın arkadaşın olan Zerrin'e ait. O kızı seni yaşatmak için öldürecekler. Ve Zerrin'i babamın aklına ben soktum çünkü o zamanlar Laden'den hoşlandığını zannediyordum. Bu cümleyi nasıl kuracaktı? Kelebek daha kendisine söyleyemiyor, yaptığı kötülüğü sindiremiyor.

Kelebek oturduğu yerden kalkarken Berrin, "Niye geldin, niye gidiyorsun?" diye sordu. Kelebek durdu. Ne diyeceğini bilemedi. Berrin bir şeylerin çok fena ters gittiğini anlamıştı.

"Söyle," dedi. Kelebek sustu. Berrin ısrarcı oldu. Daha fazla dayanamayan Kelebek, "Sana verecekleri kalp Zerrin'e ait. Onu öldürüp seni yaşatacaklar ve buna ben sebep oldum." dedi tek nefeste. Yüzüne bile bakamadan çekip gitti.

Berrin'in çılgılığı hastaneyi sarmıştı. Kelebek'in gözyaşları akıyordu. Bunu nasıl değiştirebileceğini bilmiyordu. Belki Turna yardımcı olur diye düşünerek ona giderken, Zerrin her şeyden habersiz, tahliller için hastaneye gelmişti. Berrin'in çılgılığına o da şahitlik etmişti ve o an zerre umursamamıştı. Bilmiyordu ki bu çılgınlıklar o yaşayabilsin diyeydi.

Kelebek, Turna'ya tüm durumu anlattı. Laden'e olan aşkıdan böyle bir şey yaptığını pas geçti. Bu sırrı ölene kadar içinde saklayacaktı.

"Şu an tabiri caizse tanrıçılık oynuyoruz," dedi Turna. Kelebek de farkındaydı. Berrin mi yaşayacaktı yoksa Zerrin mi? *Dünya adaletsizdir* kuralına göre zengin olan mı yaşayacaktı, yoksa adalet yerini mi bulacaktı?

Maalesef bu hikâyede adalet yerini bulamadı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar ikisini aynı anda yaşatamadılar. İçten içe, Berrin'in hasta olduğu için ölüme gitmesini daha adil bulsalar da yapamadılar. Zerrin'i yaşatamadılar.

Zerrin, hastaneye gittiği genel kontrolünde sözde bir hastalığı bulunmuştu ve acil ameliyata alınması gerekiyordu.

Masrafları karşılamayacağı kadar büyük bir ameliyatken Kelebek'in babası olaya girip tüm masrafları karşılayan hayırsever iş insanı olarak Zerrin'i kurtaracaktı. Berrin istemedi. Berrin yalvardı. Berrin çığlık attı. Ama Berrin'in kalbi yenik düştü.

Yoğun bakıma alındığında hayatla bağlantısı kopmuştu. Kelebek, Turna ve Laden olan biteni anlatmaya çalışsalar da Zerrin ve Gökay buna inanmadı. Elllerinde hasta olduğuna dair belge vardı. Onların anlattıkları akıl dışı geliyordu.

Zerrin girdiği ameliyattan cansız çıkmıştı. Sözde beyin ölümü gerçekleşen kızın organları bağışlanmıştı. Her şey tıkırında gidiyordu. Berrin'e, ailesi istediği kalbi vermiş onu yaşatmışlardı.

Berrin gerçekten yaşamış mıydı? Gözlerini tekrar dünyaya açtığında kendinde değildi. Ölüden bir farkı yoktu. Akıl dışı gelen şeyin gerçekleştiğine inanan Gökay, bu olayda Berrin'i suçlamıştı.

"Bu kalp sana ait değil. Senin kalbin hâlâ hasta," demişti Berrin'e öfkeyle. Berrin ise hiçbir suçu olmamasına rağmen kendisine öfkeliydi. Nefes alamıyor, yaşayamıyordu. Dünya üzerine geliyordu. Elini kalbine bile götüremiyordu.

Turna, Laden ve Kelebek... Hiçbir şey yapamadıkları için kendilerini suçluyorlardı. Gökay'ın suçlayıcı bakışları altında eziliyorlardı. Berrin'in hiçbir suçu yokken günden güne ölüyor olmasına dayanamıyorlardı ama ellerinden bir şey de gelmiyordu.

Berrin kendisini dünyadan soyutlamış, o camiadan tamamen uzaklaşmıştı. Okula gitmiyor, tüm gün parkta oturarak insanları izleyip elini kalbinin üzerine koyuyordu. İşte öyle bir günde Enes'le tanışmıştı.

"Sokak çocuğu ve prenses mi?" diye sormuştu Enes sırtarak. "Ben sevdim bu hikâyeyi."

SOKAK ÇOCUĞU VE PRENSES

ÇOK YALNIZIM, MUTSUZUM
GÖRÜNDÜĞÜM GİBİ DEĞİLİM ASLINDA
KARANLIKLARDA KAYBOLMUŞUM
BİR IŞIK ARIYORUM
BİR Umut ARIYORUM UZUN ZAMANDIR
ARADIKÇA BATIYORUM KARANLIK KUYULARA.

NİLGÜN MARMARA

Sokak çocuğu ve prenses.

Enes'in, kendi aşklarına koyduğu isim buydu. O zamanlar Berrin'in kimliğini bilmiyordu. Bir akşam parkta gördüğü bu kızı kendisi gibi kimsesiz sanmıştı çünkü Berrin öyle davranmıştı.

Enes, tüm yaşadıklarından sonra kendi çapında bir yaşam sürmeye çalışıyordu. Sıfırdan bir hayat sürmek onun için zordu. Geçmişte kolay kazanıma alıştı ve şimdi her şeyi doğru yaparak para kazanmanın ne kadar zor olduğunu görüyordu. Ama içinde bir yerlerde bir boşluk vardı. Kendisini eksik hissettiren bu boşluğun adı aileydi.

Enes, bir aile özlemi çekiyordu. Her gün oradan oraya savrulurken yaşamaktansa monoton ve sabit bir hayat istiyordu. Annesi ve babası olacaktı. Arkadaşlarıyla arada bir buluşacak ve bir sevgilisi olacaktı. Bazen yaşlılarının aileleriyle yaptığı kavgaları bile kısıkanıyordu. Onu bile değerli görüyordu.

Enes ne istediğini biliyordu ama içinde bulunduğu hayata o kadar çok alışmıştı ki bir yerlerden hayalini kurduğu hayatla alakalı bir olay olsa kendini kaçarken buluyordu. Aslında çok klasikti, o yenilikten korkma duygusunu yaşıyordu. Kişinin bulunduğu ve artık alışkanlık hâline getirdiği hayattan çıkması kolay değildi.

Birini sevmek istiyoruz ama dışarı çıkıp insanları tanımıyoruz. Ders çalışmamız gerektiğini biliyoruz ama zamanımızı boş şeylerle harcıyoruz. Para biriktirmemiz gerektiğinin

bilincindeyiz ama olmadık şeylere harcama yapıyoruz. Hepsinin altında yatan bir sebep vardı. Hepsini kırabileceğimiz ve istediğimiz hayatı yaşayabileceğimiz bir sebep de vardı.

Çoğumuz, elimize telefonu alıp öylece internette dolaşarak vakit öldürüyoruzdur. Adı üstünde vakti öldürüyoruz, vakti yaşamıyoruz. Belki de daha o günün akşamında kendimize neler yapabileceğimizi ama boş boş telefonda vakit geçirdiğimizi söylüyor, *yarın yapmayacağız* derken yarın da aynısını yapıyorduk. Adım atmak gerçekten bir işin yarısıydı. Devamı çorap söküşü gibi geliyordu. Enes de işte onlardan biriydi. Adım atmak gözünde çok büyüyordu. Ya da bulunduğu hayata o kadar çok alışmıştı ki yenilikten korkuyordu.

O zamanlar daha Berrin'i tanımıyordu.

Berrin, ailesinden ve çevresinden kopuk bir şekilde yaşıyordu. Okula gitmiyordu. Bir apartman dairesinde sadece vakit öldürüyordu. Tüm zamanını, parklarda oturup insanları izleyerek geçiriyordu.

O insanlardan biri de Enes'ti. Her akşam parka gelip yürüyüş yapan Enes'i görüyordu. Sürekli gördüğü bu kişi, Berrin için kaçış yeri olmuştu. Zihninde dolaşan sesleri Enes'i düşünerek giderebiliyordu.

İlk zamanlar sadece izledi. Yürüyüş yapmasını, telefonda birileriyle konuşmasını ve bazen arkadaşları diyebileceği kişilerle gelmesini izledi. Birinin hayatına odaklanmayı, kendi hayatına odaklanmasını engellediği için sevmişti. Bunun sağlıklı olmadığını da farkındaydı ama o an bunu düşünecek durumda değildi. Sadece Enes'in hayatını keşfetmek istiyordu. Sürekli parkta yürüyüş yapan bu çocuğu, bir dizi gibi görüyordu. Her gün bir bölüm izleyerek finale kadar gelmek istiyordu.

Önce Enes'i uzaktan takip ederek oturduğu mahalleyi buldu. Adının Enes olduğunu öğrendi. Sosyal medyadan

takip etmeye başladı. Arkadaşlarına girip onlara baktı ve ortak pay biçebileceği bir şey aradı. Çoğunun aynı üniversiteye gittiğini fark etti. Buradan bir şey çıkarabileceğini düşünerek okula gitti. Orada, kütüphanede yardımcı aradıklarını öğrendiğinde hemen başvurdu.

Evine geldiğinde kendisine başka bir uğraş bulduğu için mutluydu. Fakat ne zaman kendisiyle baş başa kalsa o zaman yine kötü oluyordu çünkü atan kalbinin sesini duyuyordu. *Zerrin'in kalbi.*

İçinde bir ölüyü yaşattığını bilmek canını acıtıyordu. Bu acıyla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Her şey rüya gibi geliyordu ama maalesef gerçektir. Ne kadar tedavi olursa olsun zihninin asla iyileşmeyeceğine inanıyordu. Onun bir suçu yoktu ama yine de kendini suçlu görüyordu. Bunları düşünmemek için de başkalarının hayatlarına dâhil oluyordu.

Öte yandan Gökay bir çukurda gibiydi. Suçlayacak birilerini arıyordu. Ve Berrin, karşısında kanlı canlı duran bir sebepti. Her seferinde ona çatarak onu mahvediyordu. Asıl suçlulara cevap veremeyecek kadar korkaktı. Onların cezasını vermek için Laden, Turna ve Kelebek savaşıyordu. Ama bu, bugünün hikâyesi değildi.

Bu, sözde sokak çocuğu ve prensesin hikâyesiydi.

Berrin, üniversitenin kütüphanesinde çalışmaya başladığından beri kendini daha iyi hissediyordu. Yeni insanlar tanımaya başladığında içindeki yeni beni onlara sunuyordu.

“Şimdi tek mi yaşıyorsun?” diye sordu Esin. Enes’in arkadaşlarından biriydi. Berrin onu sosyal medyada takip ettiği kadar biliyordu.

“Evet,” diye cevapladı Berrin. Masadaki kitapları toplamaya devam ederken diğerlerine baktı. Can ve Hakan merakla onları dinliyordu.

“On dört yaşından beri tek misin şimdi?” diye sordu Can merakla.

“Evet. Ebeveynlerimi kazada kaybettikten sonra aile evinde tek yaşamaya başladım.”

“İyi de reşit değilsin. Nasıl oldu bu?” diye sordu Hakan kafa karışıklığıyla. Hukuk bölümünde okuduğu için bu durum tuhafına gidiyordu. Berrin zemini çoktan ayarlamıştı.

“Sözde amcam, vasim olarak vardı ama yoktu. Kâğıt üzerinde vardı. Hayatta yoktu.” Berrin’in cevabıyla hepsi sessizleşmişti. Böyle hayatların çok olduğunu biliyorlardı. Onun çok fazla zorluk çektiğini düşünerek daha da yakınlık kurmaya karar verdiler.

“Akşam bir mekâna gideceğiz. Sen de gelsene. Kafan dağılır,” dedi Esin. Bu teklifi yaparken oldukça samimiydi. Berrin de bunu hissetmişti. Bu yüzden gülümseyerek başını salladı.

“O zaman biz kaçır. Akşam görüşürüz. Sana konum atarız,” dedi Can ayaklanırken. Hakan ve Esin de kalkınca Berrin onları uğurladı.

İşten çıkıp eve giderken yüzünde bir gülümseme vardı. Uzun zamandan sonra ilk defa heyecanlı hissediyordu. İlk defa atan kalbinin kendisine ait olduğuna inanıyordu.

Eve gittiğinde akşam için hazırlanmaya başladı. Eski hayatına ait olan telefona sayısız mesaj ve arama gelmişti. Berrin sadece yazılanları okuyor ama asla cevap vermiyordu. Berrin’i gömmek ve yeni birini dünyaya getirmek istiyordu. Bu kalbin, hak ettiği gibi bir hayatı olmasını istiyordu.

Ayna karşısında hazırlanırken gördüğü kişinin yeni bir insan olduğuna kendini o kadar inandırmıştı ki eski hayatını unutuyor gibiydi. Farkında değildi ama içten içe çürüyordu. Etrafındaki insanlara söylediği yalanlara o kadar çok inanmıştı

ki sanki gerçektir. Onları gerçekten yaşamış gibi hissediyor ve o duygulara giriyordu. Tıpta bunun bir adı var mıydı? Bir hastalık mıydı? Bazen kendisine bu soruları soruyor ama cevap alamıyordu. Kendisini tam olarak iyi hissedene kadar böyle hayat sürmesi gerektiğine inanıyordu. Oysa yaşadığı hayatın gerçek olmadığını farkındaydı.

Berrin yine de gerçekmiş gibi yaşıyordu.

O akşam diğerleriyle buluşmak için mekâna gitmişti. Her zaman elit yerlerde takılan kız için bu mekân, farklı ve yeni bir keşifti. Yeni şeyler denemekten zevk almıştı. Kendisini yenilediğini hissediyordu. Sanki tüm sorun o kaleye hapsol-makmış ve şimdi kurtulmuş gibiydi.

“Gerçekten hiç mi gelmedin böyle yerlere?” dedi Esin gü-lerek. Onun için artık sıradanlaşmış bir şeyken Berrin’in me-raklı çocuklar gibi bakması ilgisini çekiyordu.

“Çalışmaktan başka bir şey yapmadım ki. Siz hayatınızı yaşarken ben hayatta kalmak için mücadele ediyordum.” Ber-rin’in lafı Esin’i ve diğerlerini üzmüştü, kendilerini mahcup hissettiler. Oysa bilmiyorlardı ki Berrin’in tüm bu mekânları satın alacak kadar çok parası vardı.

“Selam millet.” Enes’in sesi masalarında yankılanırken hepsinin başı ona döndü. Berrin, sonunda uzaktan izlediği bu adamı yakından tanımaya ve hatta görmeye fırsat buluyordu. Bir keresinde çok yakınından yürüyerek geçip gitmişti ama o sayılmazdı.

“N’aber Enes?” diyen Esin ona sarıldı.

“İyilik, sizi sormalı?” Enes’in gözü Berrin’deydi. Onu daha önce hiç görmemişti ve merak duygusu içini sarmıştı. Esin bu bakışlardan bir anlam çıkararak onları tanıştırdı.

“Enes, bu Berrin. Berrin, bu arkadaşım Enes,” dedi.

Berrin uzaktan izlediği adamın elini tutarak sıktı. Nedense o an ona hiç cazip gelmemişti. Tüm bunları onunla tanışmak için yapmışken şimdi tanışıyor olmak heyecanlı gelmemişti. Sebebini merak ediyordu ve cevabı çok basitti: *İstediği şeyi, arkadaşlığı ötekilerinde almıştı*. Zihnini dağıtıp normal bir hayat sürmesine yardımcı oluyorlardı. Enes aslında ona istediğini dolaylı yoldan dahi olsa vermişti.

“Merhaba,” dedi Enes gülümseyerek. Berrin’e karşı, onu ilk gördüğü andan itibaren bir şeyler hissetmişti. Farklı bir duygu bedenini sarmıştı ama bunu görmezden gelmişti.

“Neden görmezden geldin?” diye sordum tam karşımda oturan Enes’e. Hikâyeyi o kadar sıradan bir şeymiş gibi anlatmaya çalışıyordu ki sesinin incelmesine ve titremesine engel olamıyordu.

Berrin, sözde onun için sıradan bir kızdı ama kalbi ve bedeni tam tersini söylüyordu. Enes’e baktım. Gözleri yine dolmuştu. Ne zaman Berrin’den bahsetsek böyle oluyordu.

“Çünkü o zamanlar diğer kızlarla olduğu gibi biraz konuşur, flörtleşir, sonra yolumuza bakarız diye düşünmüştüm. İşlerin bu raddeye geleceğini düşünmemiştim,” dedi omzunu silkerek.

“Klasik erkek kafası yani,” dedim gözlerimi devirerek. “Flörtleşiriz, sevişiriz, sonra yolumuza bakarız.” Bu sözüme karşılık olarak sadece göz devirdi, sanki söylediklerim yalanmış gibi. “Ne değişti peki?” diye sordum.

“O beni anladı.”

Üç kelime arkadaşlar. Yaşanılanlar, bu üç kelimenin arkasına sığmıştı. Biri onu anlamıştı. Bakıldığında basit dursa da içi o kadar dolu üç kelimeydi ki. Birinin sizi anlayabiliyor

olması çok değerli bir şeydi. Sizi herkes sevebilirdi ama herkes anlayamazdı. Sevdığımız insanlar bile bizi anlayamadıklarını söylerdi. Anne babamız bile bu cümleye kurardı. Anlaşılabilmek çok zordu ve Enes bunu başarmıştı.

“Seni anlayan kızı nasıl kaçırdın, çok merak ediyorum,” diye mırıldandım.

“O zaman devam ediyorum,” dediğinde başımı sallayarak onu onayladım ve anlatmaya devam etti.

Berrin, o günkü buluşmadan sonra diğerleriyle çok yakın arkadaş oldu. Vaktini Esin, Can ve Hakan'la geçiriyordu. Arada bir Enes de onlara dâhil oluyordu. Ama arkadaşlık duygusu Berrin'i öyle güzel beslemişti ki Enes aklından tamamen çıkmış, hatta umursamaz bir hâl almıştı. Ona olan takıntısı ya da adına her ne deniliyorsa geçmişti. Arkadaşlarıyla gayet mutluydu.

Enes için durum biraz farklıydı, konu aslında Berrin değildi. O, arkadaşlarıyla buluştuğunda arada gördüğü kitapçı kızdı. Onun asıl derdi, ailesi diyebileceği iki insandı.

Bir gece kapısı çaldığında annesini yaralı hâlde karşısında bulacağını düşünmemişti. Kocasının elinden kaçan kadın soluğu İstanbul'da, oğlunun yanında almıştı. Onu yanına alması için yalvardı. Bir aileye deli gibi ihtiyaç duyan Enes, annesini tüm yaşanılanlara rağmen affedip evine aldı. Eski hayatından kalan paraları harcayarak dünyayı annesinin ayaklarına serdi. Annesi oğlunun bu kadar kendini geliştirip kazanç sağlamasına şaşırılmıştı. Birkaç gün kalıp sonra gitmeyi planlayan kadın, oğlunun sunduğu hayattan dolayı kalmaya devam etti. Hâlâ oğluna karşı zerre duygu yoktu ve ona değer de vermiyordu. Para güzel gelmişti. Bunun için numara yapmaya da devam edebilirdi.

Enes, ilk zamanlarda annesiyle vakit geçireceğine ve arayı kapatacağına inanarak mutluyken zamanla her şeyin daha da beterleştiğini fark etti. Annesine verdiği kredi kartı her ayın sonuna kadar dolmuş oluyordu. Evde istediği ev yemeklerinden olmuyordu. Evde annesi bile olmuyordu ki! Sanki aynı evde yaşayan iki ev arkadaşı gibilerdi. Tek fark, tüm masrafları Enes'in karşılamasıydı.

Bunun kavgasını annesiyle çok yapıyordu. Fakat kadın onu öyle bir manipüle ediyordu ki Enes tekrar kanıyordu. Aslında tek istediği şey, annesinden gelecek bir şefkatti. Annesine kanmak istiyordu. Bu duruma geldiği için de kendine kızıyordu.

Yine ona kızdığı günlerden biriydi. Annesi yine eve gelmemişti. Etraf boş alkol şişçeleriyle doluydu. Telefonuna düşen harcama bildirimleriyle annesinin ncrelerde olduğunu anlayabiliyordu. Sonra telefonu çaldı, gizli numaraydı. Hiçbir zaman aramalarını gizli numaralara kapatmamıştı. Olur da bir gün annesi ve babası sesini duymak için gizliden ararlarsa ulaşabilsinler diye. Arayan belki babasıdır diye düşünerek aramayı cevaplayıp hoparlöre aldı.

“Alo,” dedi yorgun bir sesle. Önce bir ses gelmedi. Gerçekten babası olabilir mi diye düşünerek toparlandı. “Alo?” dedi tekrar.

“Buyurun,” dedi ince tanıdık bir ses. Enes'in kaşları anlamayarak çatıldı.

“Asıl siz buyurun,” dedi hafif gülerek. “Ne de olsa arayan sizsiniz.”

“Ben mi? Pardon da siz beni aradınız. Hem de gizliden.” Enes sinirle güldü. Ama biraz da eğlenceli bir gülüştü çünkü içten içe durum hoşuna gitmişti.

Oysa Berrin'in hiç hoşuna girmemişti.

Hattın öteki ucundaki Berrin şaşkınca telefona bakıyordu. *Bilinmeyen Numara* yazısına baktı. Biri onu gizliden aramıştı ve arayan kişi onunla dalga geçiyordu. Berrin'in asıl korktuğu şey ise karşı tarafın kimliğiydi. Zerrin'in arkadaşları mıydı yoksa Gökay mıydı? Ama sesi Gökay'a benzemiyordu. Onun sesini her yerde, en olmadık hâlde bile tanırdı.

“Kızım bak nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama hiç modumda değilim. Niye aradın? Kimsin? Takıntılı eski sevgililerimden biri misin? Nesin?” dedi Enes bıkkın bir şekilde.

“Ya sen kimsin de sana takıntılı olacağım. Tanımıyorum seni ya. Mal mısın, sen beni aradın.”

“Amına koyim sen aradın!” diye bağırdı Enes. İlk başta durum komik gelse de şimdi hoşlanmamıştı. Berrin ise neyin içine düştüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Öncelikle bağırma lütfen. Sakin bir ses tonuyla konuşabiliriz,” dedi Berrin yumuşak bir şekilde.

“Peki abla,” diyen Enes'in sesi alay doluydu.

“Bak... Ben gerçekten seni aramadım. Sen beni aradın. Burada bir anlaşalım.”

“Bak evet, içtim ama bilincimi kaybedecek kadar içmedim. Diyelim ki içtim!” diye bağırdı Enes. Yüzünü sıvazlayarak sakinleşmeye çalıştı. “Oğlum ekranda *Bilinmeyen Numara* yazıyor. *Sakin Açma, Kapat Kapat, Bakma Sakin* gibi kaydetmelerim oldu ama kimseyi *Bilinmeyen Numara* diye kaydetmedim ben.”

Berrin sesin kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Eğer kim olduğunu çözerse rahatlayacaktı. O zaman bu şaka hoşuna gidecekti.

“Gökay sen misin?” dedi korkuyla. O olmadığına emindi ama kendini sesli teyit etmeye ihtiyaç duymuştu.

Enes, kızın ses tonundaki korku ve kırgınlığı fark etmişti. Hepsinden öte onun Berrin olduğunu fark etmişti. Aslında ayılmasına sebep olan şey, ikisi de susarken duyduğu diğer nefes alışveriş sesleriydi.

Bu oyunu biliyordu. Bu oyunu yüzlerce kez oynamıştı.

Telefondan telefona gizli arama yapıyorlardı. Elbette Esin, Can ve Hakan'ın işiydi. İki telefonda tanıdıklarını gizli arayıp yakınlaştırmak konuşuyorlardı. Bu oyunu yüzlerce kez oynamıştı fakat ilk kez kendisiyle oynanmıştı. Oyunlarını bozmak istemediği için sessiz kaldı zira Berrin'in sözü onu etkilemişti. Acaba bir süreliğine Gökay mı olsaydı?

“Evet, benim. Sanırım kendimi ele verdim,” dedi Enes. Sesini stabil tutmaya özen gösterdi. Berrin'in nefesleri sıklaştıkça onu nasıl tanıyamadığını anlayamadı.

“Neden... Neden aradın beni?” diye sordu titreyen sesiyle. Başkasına ait olan kalbi deli gibi atarken duyacağı laflardan korkarak gözlerini yumdu.

“Sesini duymak istedim.”

“Benim sesimi mi yoksa kalbimin mi?” Soru Berrin hariç herkese aşırı tuhaf gelmişti. Oysa Berrin, Gökay'ın onun sesini duymak istemeyeceğinin bilincindeydi. O, âşık olduğu kadının kalbinin sesini duymak isterdi.

“İkisi de,” dedi Enes ne diyeceğini bilemeyerek. Berrin durumu daha farklı yorumladı ve ağlamaya başladı.

“Merak etme Gökay, mutlu bir hayatım yok. Dudaklarımın arasından kahkahalar dökülmüyor. Mutlu bir ses tonu kullanmıyorum. Merak etme, ben değil sadece kalp yaşıyor. Bunun için arayıp teyit etmene gerek yok.”

Berrin ağlayarak konuşurken hattın öteki ucundaki herkes sessiz kaldı. Esin kendini kötü hissederken Enes'in numara yapıp Gökay diye kendini tanımasına küfürler savurdu.

Telefonu kapatmak istiyordu ama bir yandan olanları da merak ediyordu.

“Neden mutlu bir hayatın olmasını istemiyorum? Hatırlatsana bana,” dedi Enes olanları öğrenebilmek için. Bu gerçeği öğrenirse bazı şeyler kafasında tam oturacaktı.

Berrin bu cümleye şüpheyle yaklaştı. Gökaylık bir hareket değildi. “Sen Gökay değilsin,” dedi kendinden emin bir sesle.

“Hayır. Gökay’ım. Bunu istersen ispatlayabilirim,” dedi Enes. Esin ve diğerleri şaşkınca birbirlerine bakarken olan biteni anlayamamışlardı. Berrin’in ise kalbi hızlanmaya devam etti.

“Kanıtla. Ben de sorunun cevabını vereyim,” dedi.

“Ben Gökay olmasaydım eğer, senin Vadi Park’ta bir duvara son sözlerini ve kendine biçtiğin ölüm tarihini yazarak kendinle vedalaştığını bilemezdim,” dedi Enes.

Berrin şaşkınlıkla kaldı. Gökay’ın onu uzaktan izlediğini zannetti, oysa onu izleyen kişi Enes’ti.

Hikâyenin başında demiştim ya. Berrin sürekli parkta Enes’i görüyor ve dikkatini çekiyordu. Aslında onu ilk gören kişi Enes’ti. Berrin ilk defa o parka kendine cenaze töreni düzenlemek için gelmişti. Bir direğe o günün tarihini ölüm tarihi gibi yazıp bir fotoğrafını da yapıştırarak yanına çiçek koymuştu. O an tek olduğunu düşünüyordu ama Enes onu izliyordu. O gittikten sonra direktten fotoğrafı almıştı. O günden sonra da her gün parkta yürüyüş yaparak Berrin’i izlemişti. Berrin’in onu izlediğini bilmiyordu. Berrin’i kütüphanede arkadaşlarıyla gördüğünde şaşırmış ve kaderin bir oyunu zannetmişti. Kader şimdi yine oyun oynayarak aramada onları seçip konuşturmuştu.

“Sessiz kaldığına göre inandın,” dedi Enes ondan ses çıkmayınca. Berrin ne diyeceğini bilmiyordu. Onun Gökay

olduğuna inanmıştı ama neden onun takip ettiğini anlamamıştı.

“İnandım,” diye mırıldandı Berrin.

“O zaman sorumun cevabını ver,” dedi Enes. Berrin kendince Gökay’ın onun canını acıtmak için böyle söylediğini düşünüyordu.

“Çünkü içimde atan kalp bana ait değil. Benim hastalıklı kalbimi çıkarıp yerine senin biricik sevgilinin kalbini koydular. Ve sen bundan beni sorumlu tutuyorsun. Sen benim değil, sadece sevgiline ait olan kalbin yaşamasını istiyorsun.”

Berrin’in cümlesinin ağırlığı herkesin üstüne binmişti. Hiçbiri ardında böyle bir hikâye beklemezken ne diyeceklerini bilemediler. Esin vicdan azabı çekerek iki aramayı da sonlandırdı. Enes’in daha derine ineceğini biliyordu.

Berrin ise yine kendi karanlığına gömülmüştü. Oysa ölü toprağını üzerinden yeni atmıştı. Onun altındaki sancılı gübreyi açığa çıkarmanın ne anlamı vardı ki yeni bir benliğe kavuşmuşken.

O günden sonra Enes ve arkadaşları bir araya geldiklerinde Enes hepsini haşladı.

“Olayı büyüten sendin. *Gökay’ım* demeseydin bunlar olmayacaktı,” dedi Esin sinirle.

“Böyle bir hikâye çıkacağını nereden bilebilirdim ben?” dedi Enes öfkeyle. O sırada kafeye Berrin girince hepsi sessiz kaldı. Bu olay, hepsi için unutulacak tarihe karıştırılacaktı.

“Selam,” dedi Berrin. Herkes artık ona daha farklı gözle bakıyordu. Sevgiye muhtaç ve zor şeyler yaşamış bir kız olarak görüyorlardı. Bu yüzden eskisinden daha çok yakınlık gösterdiler.

“Nasılsın?” diye sordu Esin. Kendini olanlardan dolayı suçlu hissediyordu.

“İyi. Sizi sormalı,” derken koyu bir sohbet masayı sarmaya başlamıştı.

Beşli olarak uzun uzadıya sohbet ederlerken Berrin, uzun zaman sonra ilk defa içten şekilde gülmüştü. Sohbet ilerledikçe bu beşli iyi anlaşmaya başlamıştı. Berrin kendini iyi hissederken bu arkadaş grubunu kaybetmemeyi diledi. Ona iyi gelmişlerdi.

Enes, Berrin’e artık çok daha farklı bir gözle bakıyordu. Bu kız dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bir şeyler sakladığını hissediyordu. Zamanla bunu çözecekti. Telefonuna yeni bir bildirim düştüğünde açıp baktı. Annesi yine olmadık şeylere para harcıyordu. Bir şey dememek için dişlerini sıkarken gözü Berrin’e kaydı. Berrin onun için zihin dağıtma kapısı olacaktı. Onun hayatına odaklanıp gerçeklerin peşinde koşarken annesiyle yaşadıklarını görmezden gelmeyi de başaracaktı.

Berrin, aramanın sahibini Gökay zannettiği için içinde yeniden umutlar yeşermişti. Onu takip ettiğini ve kendisine düzenlediği cenazeyi gördüğünü zannettiği için karşısına çıkabileceğini düşünüyordu.

Büyük bir heyecanla eski mahallesine giderken eski yaşamıştısını ve eski kendisini özlediğini fark etti. Bir yerde özlem varken öteki yerde anlamlandıramadığı bir kırgınlık da oluşuyordu.

Gökay’ın evinin önüne giderken kalbi çok hızlı atmaya başladı. İçindeki Zerrin mi Gökay’ı hissediyordu, yoksa bu kendi heyecanı mıydı bilmiyordu.

Kapının açılmasıyla Gökay'ı gördü. Bıraktığı Gökay gibi değildi. Yıkık dökük, çökmüş bir adam vardı karşısında. Hayatı boyunca sakallı görmediği bu adamı tanıyamamıştı.

“Gökay?” dedi şaşkınlıkla. Berrin'i gördüğü an Gökay'ın gözlerini saf bir öfke kaplamıştı. Geçen zaman onun öfkesini söndürememişti. İlk günkü gibiydi.

“Hangi yüzle geliyorsun sen buraya?” dedi sinirle. Berrin, böyle bir karşılık beklemediği için afallamıştı.

“Konuşmamızdan sonra belki yüz yüze konuşursak iyi olur diye düşünmüştüm,” dedi zorlukla.

“Ne konuşmasından bahsediyorsun sen? Ben senin adını bile duymaya tahammül edemiyorken bir de sesini mi duyacağım?”

Her şeyden habersiz olan Berrin anlamayarak öylece kalmıştı. Gökay aynı öfkeyle kaldığı yerden devam ederken telefonda görüştüğü kişinin o olmadığını düşündü. Belki de akıyla oynuyordu?

“Aklınla oynuyorsun, değil mi?” diye sordu gülerек. “Aklımı yitirmemi, sadece kalbimin çalışmasını istiyorsun.”

“Hiç var olmamanı istiyorum. O kalp, ait olduğu yere geri dönmeli. Hayatıma girdiğin andan itibaren hiçbir şey yolunda gitmedi. Bok mu vardı da kalbin çalışmıyordu?”

Son cümlesini büyük bir öfkeyle sunarken Berrin iki adım geri gitti.

Gökay onu aramamıştı. Gökay, bıraktığından da beter bir hâldeydi. Ona ne anlatırsa anlatsın işe yaramayacaktı. Ona bir şey anlatmak da istemiyordu. Yaşadıklarından kendini sorumlu tutmuyordu. O bunu istememişti. Ama sırf karşısındaki kişi istediği için ölmeyecekti. Yaşamayı öğrenecekti.

“Suçlu ben değilim. Sen suçluların kim olduğunu biliyorsun. Sadece sen değil, diğerleri de biliyor ama kimsenin götü yemiyor onlara hesap sormaya! Anca bana yetiyor!” diye bağırdı Berrin. Asıl olması gerekeni söylediğini biliyordu. Gökay da biliyordu. Sadece yüzüne karşı söylenmesi hoşuna gitmemişti. Bu yüzden kapıyı suratına kapatmıştı.

Berrin oradan ayrılırken telefonda konuştuğu kişinin kim olduğunu bulmaya çalışarak parka kadar gelmişti. Aklında milyon tane senaryo dönüyor ama hiçbirinde mantıklı bir sonuca varamıyordu.

“Beynin yanmıyor mu?” Aynı bankta oturmuş kendi cenazesine bakarken yanından gelen sesle oraya döndü. Enes yanında oturuyordu. Berrin onu fark etmemişti bile.

“Sadece beynim değil, kalbim de yanıyor,” diye mırıldandı.

“Neden?”

“Yapmadığım şeyden sorumlu tutulmak kalbimi yakıyor. Var oluşumdan sorumlu tutulmak ise kalbimi paramparça ediyor.”

Var oluşundan sorumlu tutulmak... Bu cümle Enes’i yıkıp geçmişti. O anda bu kızla aynı şeyleri hissettiğini fark etti. Benzer şeyler yaşayıp aynı duygulara girmişlerdi. İçinde olup biten bir duygu vardı ve birileri neyi olduğunu sorduğunda cevap veremiyordu. Berrin ona duygularını tarif etmişti.

Var oluşundan sorumlu tutulduğu için böyleydi.

“Bu senin suçun değil ki. Karşı tarafın suçu,” dedi Enes.

“Bunu biliyorum. Buna göre davranıyorum. Ama bu kalbimin parçalanmadığı anlamına gelmiyor çünkü ben bunu hak etmedim. Ben hiçbir şey yapmadım. Bir insan yapmadığı şeyden sorumlu tutulamaz.”

“Ne derler bilirsin,” dedi Enes omzunu silkerek. *“Dünyaya geldiysen burada yaşamaya değer bir şeyler görmüşsün demektir.”*

Berrin ona baktı. Enes’i ilk defa gerçek anlamda inceleme fırsatı olmuştu. Her zaman baktığı mavi gözleri şimdi daha farklı geliyor, daha farklı şeyler anlatıyordu. Onu içine çeken bir şeyler vardı. Baktıkça kayboluyor gibi hissetti. Kalp ritminde bozukluk oluşurken buna anlam vermek istemedi. O an Enes’e çekildiğini hissetti. Bu histen kurtulmak için önüne döndü. Dönmeseydi bambaşka şeyler olacaktı zira Enes’in gözlerine bakmak, yaşamaya değer gördüğü şeyi bulmuş gibi hissettiriyordu. Bu histen hoşlanmamıştı.

“Senin ne işin var burada?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Ben bu parka hep geliyorum. Sürekli yürüyüş yapıyorum. Sonra sen burada oturup beni izliyorsun.” Son cümleyle Berrin’in gözleri sonuna kadar açılmıştı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Öyle bir şey yapmıyordum,” diye mırıldandı Berrin.

Enes kıs kıs gülerken Berrin’in yüzünü ateş basmıştı. Kaçamak bakışlar atarken bu durum Enes’in daha çok hoşuna gitmişti. Berrin’le uğraşmaktan zevk alacak gibiydi.

Öyle de olmuştu. İlerleyen zamanlarda Enes bulduğu her fırsatta Berrin’e sataşıyordu. Birlikte parkta yürüyüş yapıyor, sahilde takılıyorlardı. Enes sürekli laf atarak Berrin’i çıldırtırken uzun zamandan sonra ilk defa mutlu hissetmişti.

“Sen hiç aileden bahsetmedin,” dedi Enes. Sahilde akşam vakti bir tavuk pilavcıda oturmuş yemek yerken sohbet ediyorlardı. Berrin, Enes’in bu sözünden sonra yutkunamamıştı. Ailesinden bahsetmek istemiyordu, bu yüzden yalan söyledi.

“Annem yok. Babamla da anlaşılamıyoruz.”

“Başın sağ olsun,” dedi Enes üzülerək. Berrin yalan söylediği için üzgün hissederek başını eğdi. “Babanla neden anlaşamıyorsunuz?” diye sordu Enes.

“Belli bir sebebi yok. Sevmez beni. Bir zamanlar senin de dediğin gibi, var oluşum ona problem olmak için yetiyordu.” Berrin’in cümleleri Enes’i yaralamıştı. Kendi gibi görmüştü. Kalbini anlayacağını hissetmişti.

“Başka peki?” diye sordu Enes. Asıl merak ettiği şey, kalp nakli meselesiydi. Berrin konuyu bilmediği için anlamamıştı.

“Başka bir şey yok. Annem ben çok küçükken hastalıktan ölmüş. Babam hiçbir zaman bana bakmadı. Hep kendimle ilgilenmem gerekti. Bu kadar. Beni boş ver, sen kendini anlatsana.” diyerek konuyu kendi üzerinden çekti.

Enes başta kendini açmak istemedi lakin anlamadığı bir şekilde içinde bir yerlerde ona karşı bir şeyler hissetmişti. Bu yüzden tüm yaşadıklarını apaçık anlatmıştı.

Berrin, orada Enes’e âşık olmuştu.

Her şeyce rağmen dik durması ve hayata tutunmaya çalışması onu etkilemişti. Geçmişinde yaptıklarından dolayı yaşadığı pişmanlık ve azabı görebiliyordu. Herkes hata yapardı ama herkes yaptığı hatayı kabul edemezdi. Enes kabul edip sonuçlarına katlanarak önüne bakmaya çalışıyordu. Bu da Berrin’i etkilemişti.

“Sen farklısın,” dedi birden.

“Nasıl farklı?”

“Sen günahlarını başkalarına yüklemiyorsun. Suçu başkasına atmıyorsun. Kabulleniyorsun. Kabullenmekle kalmayıp bunu düzeltmek için çaba sarf ediyorsun. Öyle boş bir pişmanlık da değil.” Çok fazla hararetle konuştuğunu fark edince derin nefes aldı. Sağlıklı kalbinden sonra ilk defa bu kadar uzun bir konuşma yapmıştı. “Hani hastalandığımızda

iyileşince *vücuduma çok iyi bakacağım deriz* ama iyileşince aynı şekilde devam ederiz ya. Sen devam etmiyorsun. Sözünü tutup çok iyi bakıyorsun.”

Uzun zaman sonra ilk defa birileri ona güzel şeyler söylemişti. İlk defa birileri ona destek çıkmıştı. Bu duygu çok hoşuna gitmişti. Sevilmeyen biri için ilgi görmek, anlaşılmak ve sevilmek güzel hissettiriyordu.

“Elimden geldiğince yapıyorum,” diye mırıldandı Enes. Duygularını anlatmak istememişti.

“Senin yüreğin çelikten mi?” Berrin’in sorusuyla Enes içtiği ayranı dökmüştü.

“O nereden çıktı kızım birden?”

“Her şeyce rağmen dik durmaya çalışıyorsun. Hiçbir şey yaşamamış gibisin. Ya da sana iyi iş başardığını söylediklerinde umursamaz gibi davranıyorsun. Korkma, senin kalbin çelikten. Yıkılmazsın sen.”

Berrin sırtarak ona bakıyordu. Enes o an Berrin’in gözlerinde boğulmuştu. Kalbi yerinden çıkacak gibi attı. Vücudunu bir sıcaklık kapladığında ilk defa böyle hissediyordu. Bu duygu hoşuna gitmemiştir, hemen kendisini geri çekti.

Çünkü Berrin haklıydı. Onun yüreği çeliktendi. Berrin ise yumuşatıyordu. Oysa hayatta kalabilmesi için yüreğinin çelikleşmesi gerekiyordu.

Berrin ve Enes.

Belki de birçoğumuzun yaşadığı bir ilişki durumuna adım atmışlardı. İlk zamanları birbirlerini tanımakla geçmişti. Cicim ayları dediğimiz o zamanlarda her şey gözlerine güzel geliyordu. Aslında her şey Berrin’in gözlerine güzel geliyordu.

Enes'in verdiği geç cevaplar umurunda olmuyordu. Her seferinde Berrin'in arayıp program yapması ona normal geliyordu. Yani ilişkide çabalayan tek taraf olması Berrin'e normal geliyordu. Durum, zetle Berrin'in aşkını belli etmesi ve Enes'in bunu görmesinden ibaretti. Enes çoğu erkeğin sahip olduğu düşünce yapısındaydı. Kızın sevgisinden eminse her türlü haltı yapıp umursamaz davranıyordu. Bunun yanında Enes'i korkutan diğcr şey ise Berrin'in onu anlıyor olmasıydı. Enes bu duruma alışık değildi. Anlaşılmaktan çok korkuyordu. Berrin'in yanında kendisini çıplak hissediyordu. Onu bu kadar anlayıp sevmesi hem hoşuna gidiyor hem de korkutuyordu.

Ondan gelen sayısız mesaja baktı. Hepsi de Enes'in iyiliğini isteyen şeylerdi. Ama yine de ona karşılık veremiyordu. elik yüreği buna izin vermiyordu.

“Enes!” Odasının kapısı sonuna kadar açıldı. Annesi hışımla içeriye girmişti. Enes yüzünü sıvazlayarak ona baktı.

“Kapıyı almadan niye geliyorsun anne?”

“Sen nasıl kredi kartımı kapatırsın? Nasıl!” diyerek çığlık attı annesi. Tek derdi paraydı zaten. Enes bu durumdan yorulmuştu, anne sevgisi isterken yine kullanılmıştı.

“ünkü yetemiyorum anne! Harcamaların aldı başını gitti. Başka çarem yok. Çok istiyorsan git alış!” diye bağırdı.

“Bu hasta hâlimle mi çalışayım? Hiç mi acımıyorsun bana?”

“Sen acıdın mı?” diye bağırdı Enes. Oturduğu yerden kalkarken öfke bedenini ele geçirmişti. Telefonun öteki tarafındaki kız, onun iyiliğini düşünüp mutlu olması için çabalarken onu dünyaya getiren kadın, sadece para olarak görüyordu.

“Beni kullandığın yetti anne. Para hırsına kurban etme beni. Annemsin diye sustum ve evimi açtım. Bir söz daha edersen kapı dışarı ederim seni!” Öfkeyle annesine bakarken annesi ağlamaya başladı. Enes’e göre duygusallıktan uzak. tamamen vicdana oynanan bir oyundu bu.

“İşte bir kadının, bu yüzden ekonomik gücü olmalı. Kocan da olsa oğlun da olsa eziyor.”

“Çalış o zaman anne,” dedi Enes hırsla. Gözleri dolmuştu. “Herkes gibi çalış.”

“Hastayım. Ama sen ne anlarsın ki. Doğru. Ölene dek çalışayım. Bulaşıkçılık yaparken bayılır düşer orada kalırım.” Annesi ağlayarak odadan çıktığında Enes vicdanına oynandığını biliyordu. İstemese de sessiz kalamayacağını biliyordu. Ama o kadar çok borç içine girmişti ki hangi birini ödeyeceğini bilmiyordu.

Berrin ısrarla arayınca Enes sinirlendi ve öfkeyle açtı telefonu. “Ne var? Ne!” Tüm hıncını ondan çıkarırcasına bağırdı.

Berrin evde yine sorun yaşandığını anlamıştı. “Özür dilerim, seni merak etmiştim.”

“Etme!” diye bağırdı Enes.

“Belli ki sinirlisin. Sorun yok. Sonra konuşuruz,” diyerek telefonu kapattı.

Berrin telefonu kapatırken Enes kendini kötü hissetti ama o an ona odaklanmak istemedi. İçinde bulunduğu durum onu yıpratıyordu.

Öte yandan Berrin de zorluklar yaşıyordu. Hayatı kötü geçen, bir tek Enes değildi. Onun da canı acıyordu. Ailesiyle görüşmüyordu. Gökay sarhoş olduğu her an Berrin’i arayıp hakaretler ediyordu. Berrin, vücudunun kendisine ağır

geldiğini, bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ama kimseye bir şey anlatamıyordu.

Berrin belki de çoğu kızın yaptığı gibi davranıyordu. Sevdiği adamı göz önünde tutup kendini ikinci plana atıyordu. Sahi, çoğu kadın bunu neden yapardı? İçgüdüsel bir hareket miydi? Doğamız gereği ister istemez sevdiğimiz adama karşı anne gibi mi oluyorduk? Bunun cevabını bilemiyordum. Ne Berrin ne de ben.

Berrin, daraldığı bir akşam her zaman gittiği parka gitti ve orada mezarına baktı. Yeni bir Berrin dünyaya getirmişti ve ona göre yaşamak istiyordu. Enes'in etrafında olduktan sonra tekrar eski Berrin olduğunu hissetti. Bildiği tek bir şey vardı ki aynı hataları yapmak istemiyordu. Önceliğinin kendisi olması gerektiğinin farkındaydı.

Telefonu çaldığında gözlerini mezarından çekti. Annesi arıyordu. Her zaman yaptığını yaptı ve cevaplamadı. Onlardan kaçıyor, görüşmek istemiyordu. Ailesini deli gibi özlese de yaptıklarından dolayı onlara yüzünü çeviremiyordu. Sırtı hâlâ dönüktü.

Öte yandan Enes de annesinden dert yanıyordu. Tek yaptığı harcama olan bu kadın, hayatına girdiğinden beri stresi daha da çoğalmıştı. Oysa rahatlaması gerekiyordu. Şimdi tek istediği, annesinin tekrar hayatından çıkmasıydı. İçten içe düşündüğü o aile sevgisini hiçbir zaman almaya-çağını biliyordu. Artık istemiyordu da.

Tüm düşünceler aklındayken o da kendini parkta bulmuştu. Berrin'in, bankta dertli dertli oturduğunu görünce ona uzun zamandır kötü davrandığını fark etti. Oysa onun kötülüğünü istemediğinin bilincindeydi. Enes kendisine kötü davranılmasına o kadar çok alışmıştı ki Berrin'in iyi kalbi ve düşünceli yapısı ona tuhaf geliyor, alışık olmadığı için etrafında eğreti durduğunu düşünüyordu.

Uzaktan izlediği bu kızın acı çektiğini fark edince içini pişmanlık kaplamıştı ve yanına gitti. Berrin, Enes'in varlığını hemen hissetmişti. Gözlerinde bir parıltı oluşurken oturuşunu düzeltti.

“Selam,” dedi ince bir sesle. Ağlamak üzere olduğunu anlamaması için boğazını temizledi. Enes yorgun bedenini yanına bıraktı.

“Selam,” dedi. İkili arasında sessizlik oluşmuştu. İkisi de kendi duygu ve düşünceleri içinde boğulduğunda Berrin ilk konuşan oldu.

“Seni darladığım için özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Sadece seni merak ediyordum,” dedi.

“Biliyorum.” Tek kelime. Ağzından başka bir şey çıkmadı. Öyle bir durum oluyordu ki sanki Berrin çok kötü bir şey yapmış gibiydi. Oysa onun yaptığı bir şey yoktu.

“Enes,” dedi yorgun bir şekilde. Ona döndü. Enes bomboş gözlerle ona baktı.

“Yorgunluğunu görüyorum. Anlıyorum. Sorunun asıl sebebinin annen olduğunun da farkındayım. Annen hayatına girdikten sonra daha çok çalışmak zorunda kaldın ve tüm o paralar bile senin için değildi. Annen dahi olsa bir başkası için para kazanıp duruyordun. Bu da seni yoruyor.”

Berrin'in sözleri Enes'i şaşırtmış, onun her yeni cümlesinde şaşkınlığı daha da katlanıyordu. Nasıl oluyordu da aklından geçenleri apaçık ortaya serebiliyordu? Aklının okunduğunu düşündü.

“Yaşadığın tüm zorlukları gördüğüm için yanında olmak istiyorum. Tek başına mücadele etmen gerekmediğini bilmeni istiyorum. Gel bana anlat. Boş konuşacak bile olsan gel anlat. İçine atma,” dedi Berrin.

Enes'in elini tutarken düşüncelerinde ciddiye. Onun destekçisi olmak istiyordu. Bu ne kadar doğruydı? İçgüdüsel olarak yaptığımız bu davranış, karşı tarafta bir anlam ifade etmiyor olabilir. Bizi değil de verdiğimiz duyguyu seviyor gibilerdi. Cevabı henüz çözememiştik.

Ama Enes ondan daha çok etkilenmişti. "Biraz konuşur önüme bakarım," diye düşündüğü kıza gittikçe âşık oluyordu.

Enes, Berrin'in beklemediği bir şey yaptı. Onu öptü. Hem de ilk defa derin bir öpücükle öptü. Berrin vücudunun her yerinde kıvılcımı hissetmişti. Öyle ki gözlerinin içine bakarken bile kasılıyordu. İkisi de ne istediklerini çok iyi biliyorlardı.

"Bana gidelim mi?" diye sordu Berrin. Cevabı bir baş sallama olmuştu.

Geceyi Berrin'in evinde geçirmişlerdi. Belki de uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar kıvılcım dolu bir geceleri olmuştu. İkisinin de ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Evden çıkmıyorlardı. Gülüyorlar, eğleniyorlar ve yakınlaşıyorlardı. İkisi de uzun zamandan sonra ilk defa yaşıyor gibi hissediyorlardı.

Sadece bir hafta sürmüştü.

Bir haftanın sonunda birlikte yürüyüş yapıyorlardı. Sürekli aynı parka gitmekten söylenen Berrin, Enes'i bir başka parka götürmüştü. Birlikte yürüyüş yaparlarken Berrin görmemesi gereken bir şey gördü: Eski okulundaki arkadaşlarını. Turna, Kelebek, Laden ve Gökay, parkın bir yerinde kafede oturmuş sohbet ediyorlardı. Onu ilk gören kişi Laden olmuştu. Diğerleri görmeden kaçmaya çalışsa da başarılı olamamıştı.

"Berrin!" Laden'in sesiyle tüm gözler ona döndü. Enes de merakla onlara döndü.

"Hayırdır? Bunlar kim?" diye sordu.

“Hiç kimse,” dese de geç kalmıştı Berrin. Yanlarına gelen dört kişinin, onun tüm gerçeklerini ortaya sermesi sadece on dakika sürmüştü. Gökay tüm nefretini kusarken Enes bir film izler gibi izlemişti. Daha fazla dayanamayıp Gökay’ın üzerine yürüdüğünde Turna ile Laden araya girerek onları ayırmıştı.

İkili tek kaldıklarında Berrin korkudan titriyor, ağlıyordu.

“Bana açıklamak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Enes öfkeyle. O an Berrin’in ne kadar acı çektiğini göremiyordu. Tek gördüğü, söylenen yalanlardı.

“Her şeyi zaten duymadın mı? Daha ne istiyorsun?” dedi Berrin ağlarken.

“Neden kandırdın bizi? İlgiye bu kadar mı ihtiyacın vardı?” Enes’in sözleri onu yaralamıştı. Duyduğu onca şeyden sonra takıldığı noktaların bu olması üzmüştü. Oysa o onu dinleyip anlıyordu.

“Bu mu yani? Buna mı takıldın?” dedi.

“Kızım yetimim dedin! Tek başıma yaşıyorum dedin, amına koyim ailen var! Paran var! Baştan aşağı hepsi yalandı!” Enes’in yüksek sesi herkesi rahatsız ederken o bunu umursamıyordu. Berrin şu an yalanlarını umursamayacak durumdaydı.

“Söylediklerimin farkındayım. Eğer olanları biraz dinlemiş olsaydın sen de neden söylediğimi anlardın. Bana katil dediler. Beni her şeyden sorumlu tuttular. Herkes suçluydu ama kurban bendim. Yeni bir hayata başlamam gerekiyordu. Yalan söylemedim. Ailem yok. Tek başıma yaşıyorum. Görmüyor musun bunu!”

Berrin bağıırken gözyaşları daha da çoğalmıştı. Enes görüyordu. Sadece görmezden gelip diğer herkes gibi üzerine gitmek kolayına gelmişti. O an içinden Berrin’e sarılmak gelmişti fakat yapmamıştı. Kendince sarılırsa çelik yüreğinin eriyeceğini düşünüyordu. Oysa Berrin’in o sarılmaya çok ihtiyacı vardı.

Berrin ve Enes, o olaydan sonra biraz daha soğuklaşmışlardı. Enes içten içe Berrin'in parasal olarak kendisinden üstün olmasına dayanamıyor, bunu ona söylemiyordu. Bazen bir araya geliyorlardı ama o geçirdikleri hafta gibi olmuyordu. Berrin aralarını tekrar düzeltmeye çalışsa da başarılı olamamış gibiydi. Buna daha fazla dayanamadı ve yüzleşmek için evine gitti.

“Sorun ne?”

“Bunu söylemek için mi evime kadar geldin?” dedi Enes. Onu evinden çıkarıp sokakta durduklarında, Berrin'in umurunda değildi bu durum.

“Şimdi söyle,” dedi Enes onu uzaklaştırırken.

“Sorun ne?” dedi Berrin tekrar.

“Bir sorun yok.” İkisi de bir sorun olduğunu biliyordu ama Enes asla söylemezdi, Berrin de bunun farkındaydı.

“Benden niye uzaklaştın? Bir şey mi yaptım?”

“Kendini bu kadar yüce görmesen mi?” Enes, bilerek alaycı bir sesle konuşuyordu. Onu kendinden uzaklaştırmayı tercih ediyordu çünkü aralarındaki fark onu rahatsız ediyordu. Berrin canını bilerek acıtacağını bilecek kadar erkeklerle vakit geçirmişti.

“Burada kalıp canımı acıtmanı izlemeyeceğim,” diyerek gitti.

Enes o an arkasından gitmek istedi ama yapmadı, orada öylece dikildi. Eve de girmek istemiyordu çünkü orada da bir şey yoktu. Ne yapacağını bilemez hâlde sinirle dolanmaya başladığında Berrin'in de ondan kalır yanı yoktu. Kendini hep gittikleri parkta buldu. Sözde mezar taşı olan yerde durup öylece yazıları izledi.

Hayat gerçekten bu kadar zor muydu ya? Berrin böyle düşünürken parka hiç beklemediği biri geldi o sırada. Gökay.

Elinde kaskıyla ona doğru bakıyordu. Berrin onu burada görmeye alışık değildi. Hepsini geçti, buraya geliyorsa iyi bir sebepten dolayı gelmediği kesindi. Ne yapacağını bilemez hâlde orada öylece kaldığında Gökay'ın içinde sadccc öfke vardı. Sebepsiz yere olan bu öfkeyi aslında kendisi de anlamıyordu.

Zamanın hiçbir işe yaramadığını anladığı andı. Ne kadar yıl geçerse geçsin bazı insanlar hâlâ aynı yerden vurabiliyordu insanı.

“Demek buradasın,” dedi Gökay. Sesinde yılların birikmiş öfkesi vardı. Berrin başını kaldırdı ve karşısındaki adama baktı, sakın ama keskin. Yaralı birinin dinginliği idi o, kanı durdurmuş ama acısı geçmemiş birinin.

“Başka nerede olmamı bekliyordun?” diye sordu Berrin.

Kaybolduğunu hisseden Enes de parka gitmişti. İkili konuşurken görünce bir köşeye geçip onları izledi. Aynı hayat şartlarına ve statüye sahiplerdi. Birlikte ne kadar güzel olabilecekken mahvolmuş hâlde olduklarını gördü. Enes yine de Berrin'in yanına Gökay'ın daha çok yakışacağını düşünüyordu.

Bir süre onları izledi. Berrin o kadar sakın ve sessiz konuşuyordu ki Enes aralarında kötü bir şey olmadığını düşünmüştü.

“Benim hayatımı altüst ettin, hâlâ bu kadar rahatsın, öyle mi?” dedi Gökay sinirle.

Berrin hafifçe güldü. “Senin hayatın zaten darmadağındı, ben ve Zerrin sadece ön sıradan izledik seni.”

Bir adım atıp, “Adını ağzına alma,” dedi Gökay dişlerini sıkarak.

“Senin öfkenle büyümeyi çoktan öğrendim,” dedi Berrin. “Artık korkmuyorum.”

Sözleri Gökay’ın damarına basmıştı. Öfkesini tutamayıp elindeki kaskı savurdu. Berrin şakağına çarpan kaskla neye uğradığını şaşırmıştı. O an dünyası durdu. Enes ona gitmek için bir adım attı ama devam etmedi, öylece durup izledi. Gökay koşarak kaçarken Berrin akan kanın sıcaklığını hissederek eliyle kanayan yeri aradı.

Enes daha fazla dayanamayıp Berrin’in yanına gitti. Ama o kadar soğuk ve uzak duruyordu ki bu Berrin’in canını daha çok acıttı. O kadar mı değersiz biriydi ki böyle bir durumda bile uzak duruyordu? Bu canını daha çok acıttı. Enes’ten gelecek sevgiyi istemiyordu.

Berrin kanı silerken yüzünde hiçbir mimik yoktu. Sanki yıllardır bu acıya hazırlanmış gibiydi. Enes ona yaklaşmaya başladı.

“İzin ver, bakayım,” dedi sessizce. Berrin elini kaldırarak aralarında görünmez bir duvar ördü.

“Gerek yok. Yalnız da iyileşebiliyorum artık.”

Sesi titrememişti, gözleri de. Enes sustu. O an içi öyle bir sızlamıştı ki içinden geçen cümleleri bile tutamadı.

“Yaran derin,” dedi Enes, biraz ısrarla.

“Benim her yerim derin, Enes. Sadece bu yeni değil.”

Sustu, ne dese yersizdi. Berrin sırtını dönüp yürümeye başladı. Adımları titrek ama kararlıydı. Enes orada kaldı. Onu durdurmak istemedi. Sadece baktı.

Berrin’in ne kadar kırık olduğunu ama aynı zamanda ne kadar güçlü durmaya çalıştığını gördü. İçinde bir şey sıkışmıştı. Yine de gitmedi. Belki ilk defa doğru olanı yapmanın bu kadar acıttığını fark etti.

“Sen ciddi olamazsın,” dedim Enes’e bakarak. “Kızı o hâlde bıraktın mı?” diye bağırdım. Bana bakıp sadece omzunu silkti. Onu oracıkta boğmak istiyordum ama tuttum kendimi.

“Hiç mi için sızlamadı?”

“Sızladı. Çok gitmek istedim ama tuttum kendimi.”

“Neden?” diye sordum şaşkınca.

“Çünkü gidersem o bana, ben de ona bağlanacaktım.” Ve klasik erkek düşüncesi. Çoğunun bu düşüncede olması beni gerçekten sinirlendiriyordu.

Gerçek hayattaki erkekler, okuduğumuz kitaplardaki gibi değillerdi. Hiçbiri aşırı ince düşünceli ve sevdiği için ölüp biten kişiler değildi. Hepsi Enes gibiydi. Bağlanma korkusu yaşıyor, soğuk durmayı tercih ediyorlardı.

“Ama keşke gitseymişim.” Enes’in sesi titriyordu.

“Neden böyle dedin şimdi?” diye sordum.

“Eğer gitseydim böyle bir sonumuz olmayacaktı.” Gözleri doldu. Ağlamamak için dudaklarını ısırды. “Onu kendimden uzaklaştırdığım için o kadar pişmanım ki,” derken gözünden kaçan bir damlayı sildi. O an içim sızladı. Erkekler neden gizli duygusal varlıklardı?

“Sonra ne oldu?” diye sordum incelen sesimle, o da anlattı.

Bir gün sanki hiçbir şey olmamış gibi parkta buluşmak için sözleşmişlerdi. Akşamüzeriydi. Güneş yavaşça kayboluyor, gökyüzü turuncuyla mavi arasında bir çizgi gibi duruyordu. Kimsenin olmadığı park sessizdi. Berrin, bankın ucuna oturmuştu. Yüzündeki morluk solmaya başlamıştı ama izi hâlâ oradaydı. Dokunmasa bile sızlıyordu. Kaskın çarptığı yerden değil, hatıranın çarptığı yerden acıyordu asıl.

Bir süre sonra Enes geldi. Adımları yavaştı, sanki ses çıkarmaktan korkar gibiydi. Bankın öbür ucuna oturdu. Hiçbir

şey demediler. Sadece rüzgârın ağaç yapraklarını sallayışını dinlediler.

Berrin sessizliği bozdu. “İyiyim,” dedi ama sesi kırılmıştı. Enes cevap vermedi. “Gerçekten iyiyim dememi bekliyorsan yalan söylemiş olurum,” dedi Berrin.

Bir süre başını öne eğdi. “Biliyor musun,” diye devam etti. “O kadar şey yaşadım ki artık canımın yanmasına bile şaşırmıyorum.” Ellerini birbirine kenetledi. “Her seferinde biri gelir, bir yerimi daha kırar. Ama ben hâlâ buradayım. Bu da bir başarı sayılır, değil mi?”

Enes ona baktı. Yüzünde ne acıma ne de teselli vardı. Sadece sessiz bir anlayış.

“Evet,” dedi. “Sayılır.”

Berrin başını çevirip ona baktı. “Senin de içinde bir yerlerde aynı ağrı var gibi. Ama sen konuşmuyorsun. Hep susuyorsun.”

Enes’in bakışları uzaklaştı. “Konuşmak bazen kolay olmuyor,” dedi.

“Ben yine de duymak istiyorum,” dedi Berrin. “Benim hikâyemi zaten gördün. Artık seninkini anlat.”

Enes bir an sustu. Sonra derin bir nefes aldı. “Annem,” dedi. Berrin o kelimenin ağırlığını hissetmişti. “Babam,” diye devam ettiğinde Berrin kimsesiz olduğunu anlamıştı. Enes orada anne ve babasıyla yaşadıklarını anlattı. Berrin ise onun, karanlık geçmişini utana sıkıla anlatışını dinledi. Enes’in her kelimesi, kendisini ona daha çok yakın hissetmesini sağlıyordu.

“Bazen iyi olmak yetmiyor. Hayatta kalmak için kirleniyorsun,” dedi Enes. Yaşadığı son olayla o hayattan uzaklaşıp normal bir hayata geçiş yapışını dinlerken Enes’in kalbinin

ne kadar iyi olduğunu düşündü. Onu gerçekten sevdiğini o an anlamıştı.

Enes annesine tekrar kapısını açmıştı ama annesi onu sadece para kaynağı olarak görüyordu. Berrin sessizce dinliyordu. Onun gözlerinde ilk defa Enes'in içindeki çocuk görünüyordu. Kırılmış, yorgun ama hâlâ umutla tutunan bir çocuk.

“Bunları kimseye anlatmamıştım,” dedi Enes. Berrin gülümsedi.

“Ben de uzun zaman kimseye hiçbir şey anlatmadım. Sonra fark ettim... Anlatmadıkça insanın içi çürüyormuş.”

Enes başını arkaya yasladı ve gökyüzüne baktı. “Bazen sadece biri dinlesin istiyorsun. Tavsiye değil, çözüm değil. Sadece dinlesin.”

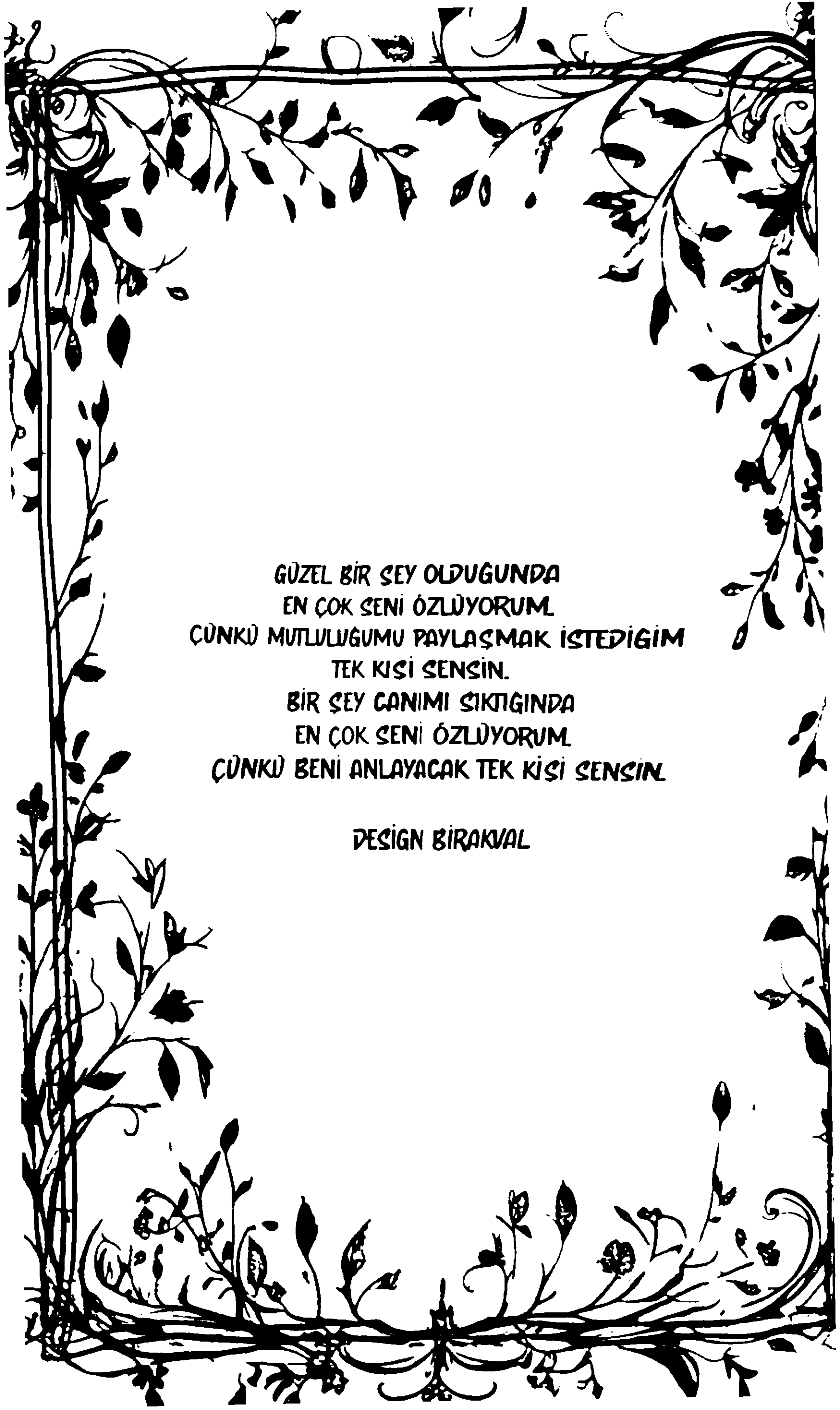
Berrin'in dudakları titredi. “Ben dinlerim,” dedi. Enes'in tüm duvarlarını o anda yıkmıştı.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sessizlik bu kez rahatsız edici değildi. İkisi de ilk defa içini dökemediği birini bulmuştu. Yorgun ama gerçek bir yakınlıktı bu.

Gökay'ın attığı kaskın izi belki geçecekti. Ama o akşam, parkta açılan yaralar başka türden bir iz bıraktı. İyileşmeye benzer bir iz.

İYİLEŞEN İZ

GÜZEL BİR ŞEY OLDUĞUNDA
EN ÇOK SENİ ÖZLÜYORUM.
ÇÜNKÜ MUTLULUĞUMU PAYLAŞMAK İSTEDİĞİM
TEK KİŞİ SENSİN.
BİR ŞEY CANIMI SIKTIĞINDA
EN ÇOK SENİ ÖZLÜYORUM.
ÇÜNKÜ BENİ ANLAYACAK TEK KİŞİ SENSİN.

DESIGN BIRAKVAL

Enes, içini açtığı için hem tedirgin hem rahattı. Berrin ise mutluydu. Uzun zamandan sonra ilk defa Enes'e karşı kendini yakın hissetmişti. Buna dayanarak onunla daha çok yakınlık kuruyordu. Enes'in içinde hâlâ tedirginlik olduğu için bu yakınlığa uzak kalıyordu. Kaldı ki annesinin masraflarını düşünmekten başka bir şey düşünemiyordu. Ne kadar hesap yaparsa yapsın hep içeride kalıyordu. Ekstra çalışması gerekiyordu.

"Bir kere kendini açtığın için mi böylesin? Korkma ya, kendimi özel sanmadım," dedi Berrin bir gün yine parkta oturduklarında. Enes o an aklında yine para hesabı yapıyordu. Dışarıdan nasıl gözüktüğünün farkında değildi.

"Onunla alakası yok ya," diye mırıldandı.

"Sorun ne o zaman? Neden böylesin?"

"İşe girmem lazım," dedi Enes, derin ve sıkıntılı bir nefes vererek.

"Sen zaten çalışıyorsun," dedi Berrin anlamayarak. Enes, onun hayatının ne kadar rahat olduğunu bu cümleden anlıyordu. Ek işe girmesi gerektiğini anlayamamış olması onda bu düşünceyi doğuruyordu.

"Ek işe gireceğim," dedi Enes hafif bir tebessümle. Berrin bu duruma üzülmüştü. İstese ona yardım edecek kadar çok parası vardı ama biliyordu ki Enes ölse de kabul etmeyecekti. Ama *kendim çalışırsam kabul edebilir* diye düşündü.

“Nerede çalışacaksın?” diye sordu Berrin, içinde yaptığı planlarla. Onu çok iyi tanımaya başlayan Enes, neden sorduğunu anlamıştı.

Alaylı bir şekilde sırtıttı. “Ne yapacaksın?”

“Hiç. Merak ettim,” dedi omzunu silkerek.

“Boş yere merak etme,” diyen Enes konuyu değiştirdi.

O günden sonra ya telefonda konuşarak ya da o parkta buluşarak vakit geçirdiler. Enes her seferinde daha yorgun bir şekilde geliyor ya da mesajlara iki gün sonra cevap veriyordu. Berrin onunla vakit geçirebilmek ve ona destek olabilmek için nerede çalıştığını bilmek istiyordu ama Enes’e ne yaptıysa söylettirememişti.

Ona parasal olarak destek olmak istiyordu. Parası çoktu ama biliyordu ki Enes asla onun ailesinin parasını almaya-caktı. Ama Berrin vazgeçmedi. Geceleri düşündü, sabahları iz sürdü.

Sonunda bir gün, tesadüf gibi görünen ama aslında hiç de öyle olmayan bir şekilde bir burgercinin önünde durdu. Enes’i gizlice takip etmiş, buraya girdiğini görmüştü. Burada çalıştığını anlamıştı.

Camın ardından baktığında Enes’i gördü. Başında şapka, üstünde kırmızı üniformayla kasada durmuş sipariş alıyordu. Yüzü ter içinde ama gözleri hâlâ aynıydı. Bir anda onunla gurur duydu Berrin, aynı zamanda da bir acıma duygusu geçti içinden.

Sonra içeri girip kasadaki adama yaklaştı. “Merhaba.”

“Merhaba, hoş geldiniz. Buyurun. Tek kişi misiniz?” diye sordu çalışan.

“Aslında ben iş arıyordum. Onun için geldim,” dedi Berrin. Hayatında hiç çalışmamış bir kız, nasıl iş isteyeceğini de bilemediği için direkt konuya girmişti.

Adam Berrin’e baktı. O an nasıl hissetti bilinmez ama sessizce başını salladı. “Sen buraya adını soyadını yaz. Telefon numaranı da yaz. Seni arayalım, olur mu?”

“Tamam,” dedi Berrin heyecanla.

Kalemi eline aldığı anda elinin titrediğini fark etti. Adını yazarken, kendi kaderini bir satıra sıkıştırdığını hissetti.

Berrin telefonun ucunda burgerciden gelecek aramayı bekliyordu. Her gün Enes’e mesajlar atıp gününü soruyor, iki gün sonra dahi cevap alsa ses etmiyordu. Enes, annesi ve parasal sıkıntılar arasında gidip gelirken Berrin’in ilgisini göremiyordu.

Ve bir gün Berrin beklediği aramayı aldı. Burgercide çalışacaktı. Enes’in görünce nasıl hissedeceğini düşünerek heyecanlanmıştı. İşte o an aslında eski olayları ve yaşadıklarını düşünmediğini fark etti. Enes onun kaçış noktası olmuştu. Farkında değildi ama Enes’in dertlerini kendine dert edinerek kendi dertlerinden kaçıyordu.

Sonraki günlerde burgerciye tekrar gitti. Ama bu sefer çalışan olarak gitmişti. Üzerinde formayla Enes’in karşısına geçtiğinde onun yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Kalkan müşterinin masasını temizleyen Enes, karşısında Berrin’i görünce şoke olmuştu. Bu formayla onun karşısına çıkmak istemiyordu. Zengin bir ailenin kızı olduğunu öğrendiğinden beri Berrin’i kendinden üstün görüyordu. Enes elinde tepsi, olduğu yerde donakalmıştı.

“Sen... Sen ne yapıyorsun burada?” dedi kısık bir sesle Berrin’in yanına giderken.

“Gelemez miyim?” diye sordu Berrin.

“Gidecek başka burgerci mi bulamadın?”

“Yok. Buraya gelmek zorundaydım,” dedi Berrin omzunu silkerek. Enes hâlâ olayı anlayamamıştı.

“Berrin, bak zaten başımda bir sürü şey var. İnan bir de bunlarla uğraşamam,” dedi Enes. Yorgundu. Bunalmıştı ama Berrin bunu göremiyordu. O, kendince ona yardım etmeye çalışıyordu.

Berrin gülümsedi. “Müşteri olarak gelmedim ki. Çalışmaya geldim. Seninle birlikte,” dedi. Enes algılayamamıştı.

“Kızım geldin mi?” dedi çalışan. Berrin’in ilk gün numarasını verdiği adamdı.

“Merhaba ağabey. Geldim,” dedi Berrin. Enes, o an Berrin’in gerçekten çalışmak için geldiğini anladı. Sinirlendi, hem de çok sinirlendi. Kendini aşağılanmış hissetti.

“Enes, sen Berrin’e üniformalarımızdan ver ve işi öğrenmesine yardımcı ol,” dedi adam ve cevabı beklemeden gitti.

“Sen ciddi misin?” dedi Enes dişlerini sıkarak. “Nasıl bir sefalet çektiğimi görmeye mi geldin?”

Berrin böyle bir tepki beklemiyordu. Mutlu olacağını ve destek olduğu için sevineceğini zannediyordu.

“Senin sefalet çektiğini görmeye değil, destek olmaya geldim,” dedi Berrin kırılğan bir şekilde.

“Destek olacaksan git dışarıda ol kızım. Buraya kadar gelmene gerek yok.”

“Neden?”

“Ne neden?” diye sordu Enes anlamayarak.

“Neden gerek yok? Ne var yani geldiysem? Seni göremiyorum çünkü yedi yirmi dört çalışıyorsun. Böylece seni görebileceğim. Sana dışarıda boş boş oturarak değil, yanında durarak destek olacağım.”

Berrin’in sözleri keskin ve netti. Enes etkileniyordu ama etkilenmemesi gerektiğini biliyordu. Kimse ona böyle destek olmamıştı. Herkes onu yalnız bırakmışken bir anda bir yerden çıkıp gelen bu kız onu anlıyor ve ona destek oluyordu. Alışmak istemiyordu.

Enes başını iki yana salladı. “Berrin, burası öyle bir yer değil. Yorulursun. Kirli, gürültülü, ağır.”

“Ben zaten hayatın en kirli, en gürültülü yerlerinden geldim,” dedi sakın bir sesle. “Biraz patates kokusundan zarar gelmez.”

Cümle kısa ama yerinde bir tokat gibiydi. Enes sustu.

Sonraki günlerde ikisi birlikte çalışmaya devam ettiler. Sabahları aynı otobüse biniyor, geceleri aynı yorgunlukla kapıdan çıkıyorlardı. Berrin, ne kadar yorgun olursa olsun, Enes’e her zaman gülümsüyordu. O gülümseme, bütün bu yorgunluğun içinde küçük ama gerçek bir umut gibiydi. Berrin, tezgâhta sipariş alıyor, bazen mutfığa yardım ediyordu. Elllerine sıcak yağ sıçrasa bile gülümsemekten vazgeçmiyordu.

Enes her fırsatta, “Bırak, ben yaparım,” dese de Berrin geri adım atmıyordu. Enes artık yalnız olmadığını biliyordu. O restoranın dumanı, gürültüsü ve patates kokusu arasında bile hayat biraz daha dayanılır hale gelmişti.

Enes’in tek bildiği buna alışır ve bir gün Berrin giderse ortada kalmasıydı. Yalnızlığa o kadar alışmıştı ki birinin yanında olması tuhaf ve irite geliyordu. Kendisine yakıştırmıyor, sanki bu duruma alışır ve tüm hayatı değişecek gibi hissediyordu. Bu his onu korkutuyordu.

Bir gece kapanıştan sonra ikisi de yalnız kalmıştı. Masaları siliyorlardı. Sessizlik ağırdı. Berrin, ellerini havluya silerken başını kaldırdı.

“Biliyor musun, sen bana hep güçlü görünmeye çalışıyorsun. Ama ben o gözlerin arkasındaki yorgunluğu görüyorum,” dedi.

Enes bir an sustu, sonra kısık bir sesle konuştu. “Güçlü görünmek zorundayım. Yoksa her şey dağılır.”

“Dağılmasına izin ver,” dedi Berrin. “Ben toplarım. Ne kadar kötü olursa olsun, ben buradayım.”

Enes ona baktı. Cümle, hayatında ilk kez birinin gerçekten kalacağını söylediği andı. İçindeki duvarlar çatladı. Bir kelime bile etmedi. Sadece başını eğdi.

Burgerci o akşam diğer günlere göre daha kalabalıktı. Patates kızartma sesi, yağın çıtırtısı, sipariş zili... Hepsi bir arada, yorgunluğu bastırmaya çalışan bir müzik gibiydi. Ayın son günüydü. Kasadaki herkes gülümsemeye çalışıyordu; maaş günüydü sonuçta. Ama Enes'in yüzündeki gülümseme, sadece birkaç saatliğine gerçektir.

Enes soyunma odasında bir sandalyeye oturmuş, zarfı elinde çeviriyordu. Buradaki ilk maaşıydı. Elindeki zarfa uzun uzun baktı. İçindeki paranın miktarını biliyordu, harcayacağı yerleri de. Bir insan yaşamak için değil, hayatta kalmak için çalıştığında paranın değeri değişiyordu. Bir an açıp içindekilere baktı, sonra tekrar kapattı.

Küçük bir sevinç, büyük bir yorgunluğun içinde kaybolmuş gibiydi. Paranın onu mutlu etmesi gerekiyordu ama sadece daha çok düşünmesine neden olmuştu. “Yetmeyecek,”

dedi kendi kendine dudaklarının arasından. Her zamanki gibi yctmeyecekti.

O sırada kapı aralandı. Berrin içeri girdi. Saçları dağınıktı, yüzü yorgundu ama gözlerinde o tanıdık parıltı vardı. Elinde bir zarf tutuyordu.

“Hazır mısın?” dedi hafif bir gülümsemeyle.

“Ne için?” diyen Enes anlamamıştı.

“Park için.” dedi Berrin gülümseyerek. O park, Enes’in nefes alabildiği tek yer olmuştu.

Birlikte yürüyerek parka gittiler. Sevgili olmalarına rağmen el ele tutuşmuyorlardı. Berrin elini tutmak için deli gibi çırpınsa da Enes’in vereceği tepkiyi kestiremeyeceği için yapmıyordu.

Hava serindi. Gün batımı gökyüzünü turuncudan mora çevirmişti. Berrin üşüyordu ama bunu dahi belli edemiyordu. Sahi neden yapıyordu? Cevabı çok basitti: Enes’in üzerinde o kadar çok yük vardı ki bir de o yük olmak istemiyordu. Bu düşüncenin yanlış olduğunun farkında dahi değildi. Arada sevgi varsa o zaten Enes’e yük olamazdı. Ellerin üşümesi, yorgunluğu ve nazi. Bunların hepsi Enes’in gözüne tatlı gelirdi.

Enes gerçekten Berrin’i sevmiş miydi? O bile bunun cevabını bilemiyordu. Sürekli sevme şeklinin bu olduğunu söylüyordu ama sevgi böyle bir şey değildi. Kendini kandırıyordu.

O gün park neredeyse boştu, yalnızca birkaç çocuk ve köpek sesi geliyordu uzaktan. Her zamanki banklarına oturdular. Bir süre konuşmadılar. İkisi de sessizliği bozmak istemiyordu çünkü bazen sessizlik, söylenemeyenlerin en dürüst hâliydi.

Enes derin bir nefes aldı. “Bitti sonunda,” dedi ve tekrar derin bir nefes daha aldı. “Elimde sonunda bir şey var,” dedi zarfa bakarak.

“Evet,” dedi Berrin. “Ama bu sadece bir başlangıç. Devamı gelecek.”

“Ama içim hâlâ boş,” dedi Enes yorgun bir nefes vererek.

Berrin yanına döndü, Enes’in yüzüne baktı. “Çünkü bu sadece para,” dedi. Sonra kendi zarfını çıkarıp Enes’in dizlerinin üstüne koydu.

Enes hemen doğruldu. “Ne yapıyorsun sen?” dedi şaşkınlıkla.

“Sence?” dedi Berrin gülümseyerek. “Paylaşmak istiyorum.”

Enes kaşlarını çattı. “Olmaz.”

“Olur.”

“Bu senin paran, Berrin,” diyen Enes zarfı geri vermeye çalışsa da Berrin ellerini yumruk yaparak izin vermedi.

“Artık değil,” dedi Berrin. “Bu bizim paramız. Sadece sen değilsin artık, Enes. Biz varız. Aynı vardiyada ter döküyoruz, aynı yorgunluğu taşıyoruz. Birimiz düştüğünde diğeri kaldıracak. Bu kadar basit.”

“Bunu kabul etmem,” dedi Enes sert bir sesle. “Kimseden bir şey istemem çünkü kimseye bir şey vermek istemiyorum.”

Berrin başını eğip gülümsedi. “Ben senden bir şey istemiyorum ki,” dedi sakinlikle. “Paylaşmak istiyorum sadece. Birlikte yürüyorsak yük de ortak olur. Sen bana bir gün sıcak bir çorba alırsın, ben sana bugün biraz para veririm. Yarın da sen bana bir tebessüm verirsın, olur biter.”

Enes sustu. Berrin’in sözleri boğazında düğümlenmişti. Gözleri yere kayd, sonra tekrar Berrin’e baktı. Ağzını açtı bir

şey söylemek için ama yapamadı. Berrin konuşmaya devam etti.

“Paranın önemi yok, Enes. Ben seninle olmayı seçtim. Kimin neye ihtiyacı varsa onu veririz birbirimize. Sen parayla, ben sabırla, belki bir gün de umutla. Ama sen hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın. Ben hep buradayım. Hep yanında.”

Elindeki parayı yeniden Enes’in eline sıkıştırdı.

“İstersen yak, istersen harca. Ama bu artık senin değil, bizim emeğimiz.”

Enes tereddütlüydü, bir an yüzü karıştı. “Bunu yapmana gerek yoktu.”

“Vardı,” dedi. “Çünkü yalnız değilsin. Ben senin yanındayım, sen farkında olmasan da. Unutma kimin neye ihtiyacı varsa diğeri verir. Bazen para olur, bazen bir omuz, bazen bir gülümseme.”

Cümlelerini bitirdiğinde parkı sessizlik sarmıştı. Rüzgâr saçlarını savurdu, bir anlığına Enes’in yüzüne değdi. O an Enes, içindeki bütün savunmaların kırıldığını hissetti. Bir süre sadece baktı ona. Yavaşça elini uzattı, Berrin’in elini tuttu. Sonra sessizce doğruldu, bir adım attı ve Berrin’e sarıldı. Kollarının arasına aldı, uzun süre bırakmadı. Berrin şaşırmıştı, nefesi kesildi ama kımıldamadı.

Saçlarının arasına dudaklarını bastırdı. Kokusu yorgun ama tanıdıktı. “Teşekkür ederim,” diyebilirdi sadece. Sesi kısılmıştı. Berrin’in kalbi hızla atıyordu.

“Ne için?” diye sordu Berrin.

“Gitmediğin için.”

Enes ellerini kaldırdı, onun saçlarını geriye itip alnından öptü. Kısa bir anlık dokunuştı ama Berrin’in içinde bir ömür kadar yankılandı. Gülümseyerek hafifçe geri çekildi ve

yüzüne baktı. Yaklaşıp onu öptü. Şehvetten uzak, sevgi dolu bir öpücüktü.

“Bu da maaş gününün primi olsun,” dedi alçak bir sesle. Sonra yavaşça ondan ayrıldı. Enes sadece başını sallayabilmişti. Ayağa kalkıp çantasını omzuna taktı ve “Yarın görüşürüz,” dedi.

Enes’in yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Ay ışığı Berrin’in saçlarına vuruyordu.

Enes olduğu yerde kalıp onun arkasından baktı. Berrin, parkın patika yolundan uzaklaşırken rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. O gittikten sonra park sessizleşmişti.

Bir süre sonra başını eğip elindeki zarfı sıktı. Enes ellerindeki paraya baktı. Titriyordu. Bir süre dayandı ama olmadı. Kaldırımın kenarına çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Sessizce ağladı. Gözlerinden yaşlar süzüldü, kimse görmedi. O sadece sessizce ağladı. O gece park, bir sırrı daha sakladı. Bazen insanı en çok yıkan şey acı değil, birinin seni gerçekten sevdiğini fark etmektir.

O günden sonra ikisi de burgercide çalışmaya devam etti. Günler birbirine karışıyordu. Burgerci artık sadece bir iş yeri değil, ikisi için de hayatta kalmanın tek yoluydu. Fakat Berrin’in yüzü her geçen gün biraz daha soluyor, elleri son günlerde sürekli titriyordu. Sabah vardiyalarında gözlerinin altı mor, nefesi kısa, elleri titrek oluyordu. Kimi zaman elindeki tepsiyi tezgâha bırakıp duvara yaslanıyor, bayılmamak için gözlerini kapatıyordu. Kasada para sayarken, tepsileri taşıırken, hatta otobüste bile.

Bedeninin ona haber vermeye çalıştığı bir şey vardı ama o duymamakta ısrar ediyordu. Kendisine, “Yorgunluktan,”

diyordu. Ama içten içe bunun öyle olmadığını biliyordu. Burgercinin sarı ışıkları altında her gün biraz daha soluyordu.

Enes fark ediyordu ama bir türlü anlamlandıramıyordu. Her şeyin yorgunluktan ibaret olduğunu sanıyordu. Berrin her defasında, “İyiyim,” diyordu. Öyle ikna ediciydi ki Enes de inanmak istiyordu.

Ama bir gün, iş çıkışı Berrin’in eli tezgâhın kenarına kaydı. Tepsi yere düştü, bardaklar kırıldı. Enes hızla yanına koştu.

“Berrin, iyi misin?”

Berrin başını kaldırdığında dudaklarının rengi uçmuştu. “Sadece başım döndü,” dedi zorlama bir tebessümle. “Geçer.”

Geçmedi.

O gece Enes uzun uzun düşündü. İşe ihtiyacı vardı ama orada çalıştığı müddetçe bu baş belası kız kalmaya devam edecekti. Gözlerinin önünde çürümesine izin veremezdi. Ani verdiği kararlar işten ayrıldı.

Berrin çalışmak için burgerciye gittiğinde Enes’i üniformasını iade ederken buldu. “Ne oluyor?” diye sordu merakla.

“Ben artık burada çalışmayacağım,” dedi Enes.

“Neden?” diye sordu Berrin şaşkınlıkla. Paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Öyle gerekti. Başka bir iş bulacağım ve sen oraya gelmeyeceksin,” dedi sert bir şekilde.

“Benim yüzümden mi çıkıyorsun buradan yani?” dedi Berrin kaşlarını çatarak.

“Hayır,” diye yalan söyledi.

Berrin başını kaldırıp baktı. “O zaman ben burada kalabilirim.”

“Kalma,” dedi Enes sert bir sesle. “Burası seni tüketiyor.”

Berrin bir an sessiz kaldı. “Sen olmayınca burası zaten bitmiş olacak. Ama yine de kalacağım,” diye ısrar etti sonra da. Çalışıp kazandığı parayı yine ona verecekti. Enes’in farklı planları olduğundan habersizdi.

Ertesi gün Enes işten çıktı. Bir hafta boyunca başka iş aradı ama bulamadı. Berrin ise çalışmaya devam etti. Enes işten ayrıldıktan sonra burgerci Berrin için dayanılmaz hâle gelmişti. Tezgâhın önünden geçen her müşteri, onun yokluğunun yankısı gibiydi. Her vardiya sonunda biraz daha tükeniyor, biraz daha sessizleşiyordu. Kendi bedeninde fırtınalar koparken kimseye anlatamıyordu.

Enes bir süredir ondan uzaklaşmıştı. Kendi derdine kaplanmış, yeni iş bulma telaşına düşmüştü. Berrin her zamanki gibi *günaydın* mesajı atıyor ve gününü soruyordu. Enes çoğu zaman cevap vermiyordu. Berrin zaman zaman Enes’e açılmak ve ona olanları anlatmak istedi. Sonunda karar verip mesaj attı.

Berrin: Konuşabilir miyiz?

Enes: Sonra.

Berrin: Peki.

Berrin üstüne gitmemeye çalışsa da birkaç kez daha aynı mesajı attı. Ama Enes hep aynı cevabı verdi.

Enes: Şimdi değil, sonra.

O *sonra* hiçbir zaman gelmedi. Berrin böyle bir son istemiyordu. Peşini bırakmadı ve ısrar etti. En sonunda Enes dayanamayıp kabul etti.

Bir akşam, parkta buluştular. Her zamanki parkta. Ağaçların yaprakları rüzgârla hışırdıyordu, gökyüzünde solgun bir ay vardı. Berrin önce gelmişti. Bankın ucuna oturdu, nefes almakta zorlanıyordu. Elini göğsüne götürüp bastırdı. İçinde

büyüyen korkuyu bastırmaya çalıştı. Berrin o gece her şeyi anlatacaktı. Gerçekleri... Korkusunu...

Biraz sonra Enes göründü. Omzunda eski sırt çantası, yüzünde bitkin bir ifade vardı. Berrin onu görünce gülümsedi ama gülümsemesi yorgundu.

“Geldin,” dedi Berrin büyük bir heyecanla. Uzun zamandan sonra Enes’i görmenin heyecanı vardı üzerinde.

“Geldim,” dedi Enes. Sesi dümdüzdü, onun yüzüne bakmadan konuşuyordu.

İkisi de banka oturdu. Bir süre sessiz kalıp konuşmadılar.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Berrin sessizliği bozarak.

“İdare ediyorum,” dedi Enes. “Yeni bir iş buldum. Zor ama para fena değil.”

“Yine yoruluyorsun,” dedi Berrin. Enes konuyu değiştirdi. Kendisinden bahsedilmesini istemiyordu.

“Sen de hâlâ burgercidesin, değil mi?”

Berrin başını salladı. “Evet. Şimdilik.”

“Berrin,” dedi Enes, derin bir nefes alarak. “Senin çıkman lazım oradan. Ben de yokum artık orada.” Orada kalmaması için çıkmışken hâlâ orada acı çekmesini istemiyordu.

“Gideceğim,” dedi. “Ama önce sana bir şey söylemem lazım.”

Enes yüzünü ona çevirdi. “Ne oldu?”

Berrin konuşacak gibi oldu, kelimeler boğazında düğümlenmişti. “Ben,” dedi ve sustu. Enes’e baktı. Yorgun duruyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu. Enes bu duruma sinir olmuştu.

“Bana *her şeyini anlat* diyorsun ama sen her şeyi kendi içine atıyorsun,” dedi. “Hep güçlüymüş gibi davranıyorsun...”

“Ben güçlü değilim,” diyerek onun sözünü kesti Berrin. “Beni güçlü sanan herkes yanılıyor.”

Bir sessizlik oldu. Berrin ellerini dizlerine koydu, gözlerini yere dikti.

“Ben... Bazen ölecekmişim gibi hissediyorum.” Sesi o kadar alçaktı ki rüzgârın içinde kaybolmuştu.

Enes’in yüzü gerildi. “Saçmalama, sadece yorgunsun.”

“Enes. Ben sana yük olmak istemedim,” dedi birden Berrin. Enes gafil avlanmıştı. Şaşkınlıkla ona baktı.

“Yük mü? Sen benim hayatımın tek düzgün yanısın belki de. Ne yükü kızım?” dedi. Bu söz, Berrin’in çok hoşuna gitmişti, kalbinde yeniden bir şeyler hareketlenmişti. “Ama ben artık hiçbir şeyi toparlayamıyorum.” Ve o hareketlilik yeniden söndü. Berrin buna izin vermedi. Kendisini dik tuttu.

“Toparlamak zorunda değilsin,” dedi.

“Yanlış. Çünkü ben beceriksizim, Berrin. Ne anneme ne kendime ne de sana yetebiliyorum. Ve sen benimle kaldıkça batıyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Berrin anlamayarak.

“Berrin, ben artık yapamıyorum,”

“Ne... Ne demek yapamıyorum?” Berrin’in boğazı kurumuştu. Kalbi deli gibi hızlı atıyordu. Korktuğu başına gelecek diye ödü kopuyordu.

“Artık yürümüyor. Ben kendi hayatımı bile toparlayamıyorum. Seni daha fazla sürüklemek istemiyorum. Ben sana bir şey veremem.”

Berrin titreyen sesiyle, “Ben senden bir şey istemiyorum ki. Sadece kalmanı istiyorum,” dedi ona.

“Kalmak bazen daha kötü.”

“Benimle olmaktan utanıyor musun?” dedi Berrin. Enes böyle bir kaniya varmasına sinirlenmişti. Nasıl bu düşünceye girdiğini anlamamıştı bile.

“Hayır. Ama sen benimle olduğun sürece hiçbir yere varamayız.”

Berrin’in gözleri dolmuştu. “Beni neden bu kadar kötü hissettirmeye çalışıyorsun?”

“Gerçeği söylüyorum,” dedi Enes. “Sana yakışmıyorum. Sana bir gelecek veremem.”

Berrin başını iki yana salladı. “Ben gelecek istemedim ki Enes. Sadece biraz huzur istedim. Seninle nefes almak istedim.”

“Ben artık nefes bile alamıyorum,” dedi Enes.

“Birlikte alırız,” dedi Berrin. Onu da kaybetmek istemiyordu. Enes’i seviyordu. Yaşadığı zorluğu görüyordu ve bunu birlikte aşabileceklerine inanıyordu. Enes desteğe alışık olmadığı için bu duruma kendini alıştırmak istemiyordu. Ona göre herkes giderdi. Berrin gitmeden önce onun gitmesi gerekiyordu.

Berrin onu kaybedeceğini anlayınca bağırdı. “Ben sadece yanında olmak istedim.”

Enes ayağa kalkarak, “Ve ben seni bıraktım,” dedi.

Berrin’in gözlerinden yaşlar süzülürken Enes bir adım geri çekildi. “Sen hak ettiğinden çok daha fazlasını veriyorsun, ben sadece alıyorum. Artık bitmeli.”

Cümleler Berrin’in içine birer taş gibi düşmüştü. Enes ona daha fazla bakmadan gitti.

O gittikten sonra park sessizleşmişti. Berrin orada kaldı, bir süre hareket etmeden. Sonra yere oturup elleriyle yüzünü kapadı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama ağlamaktan çok,

sanki içi boşalmış gibiydi. Ellerini göğsüne bastırdı, sanki kalbini tutmak istiyordu.

Geceler birbirini izledi. Berrin hâlâ kendine gelmemişti. Enes'i defalarca aramak istese de önce kendini tuttu, sonra içinden geçenleri yazdı. Küfretti, ağladı, özür diledi ve tekrar birlikte olmak istedi. Enes hiçbirine dönmedi. Eğer zaman geçerse Berrin'in onu unutacağını düşünüyordu. Onu seven bir adam bulacak ve mutlu bir hayatı olacaktı. Enes de kendi karanlığına gömülecekti.

Kendince bu hayalleri kurarken Berrin'in yaşadıklarından habersizdi. Berrin ona gerçekleri açıklamak için deliriyordu. Defalarca yazdı.

Berrin: Sana bir şey söylemem gerekiyor.

Enes o mesajı sabaha karşı gördü. Uzun uzun baktı ama cevap vermedi. Oysa Berrin'in "sonra"sı kalmamıştı. Enes ise yorgundu, düşünmek istemiyordu. Berrin defalarca aradı onu. Enes daha fazla dayanamayıp engellediğinde Berrin onu tamamen kaybettiğini anlamıştı. Gerçeği açıklamadan gideceği için üzgündü. Bunu ona duyurmak istiyordu. Evine bir çiçekle bir not gönderdi.

"Üzgünüm..." yazıyordu notta. Enes tekrar yazmayı, hatta engeli kaldırmayı düşündü lakin kendine engel oldu ve yapmadı. Yaparsa ona umut verirdi ve vermek istemiyordu. Bir kere aldığı kararın arkasında durmak istiyordu. Kendince zor olacağını ama doğru kararı aldığını düşünüyordu.

O günden sonrası sessizlik hâkim olmuştu. Ne mesaj ne arama ne iz. O an Enes'in içi tuhaf bir sessizlikle doldu. Sanki bütün gürültü, bütün telaş birden durmuştu. Geriye sadece boşluk kalmıştı. Berrin'in ne olursa olsun peşini

bırakmayacağına o kadar alışmıştı ki şimdi aramamış olması tuhafına gitmişti.

Belki de harbiden unuttu beni, diye düşündü. İçinde bir yerlerde bu düşünce kalbini kırmıştı ve böyle hissettiği için kendine kızdı. Bunu kendisi seçmişti. Berrin'e kızamazdı. Fakat günler, içinin daralmasına engel olamıyordu.

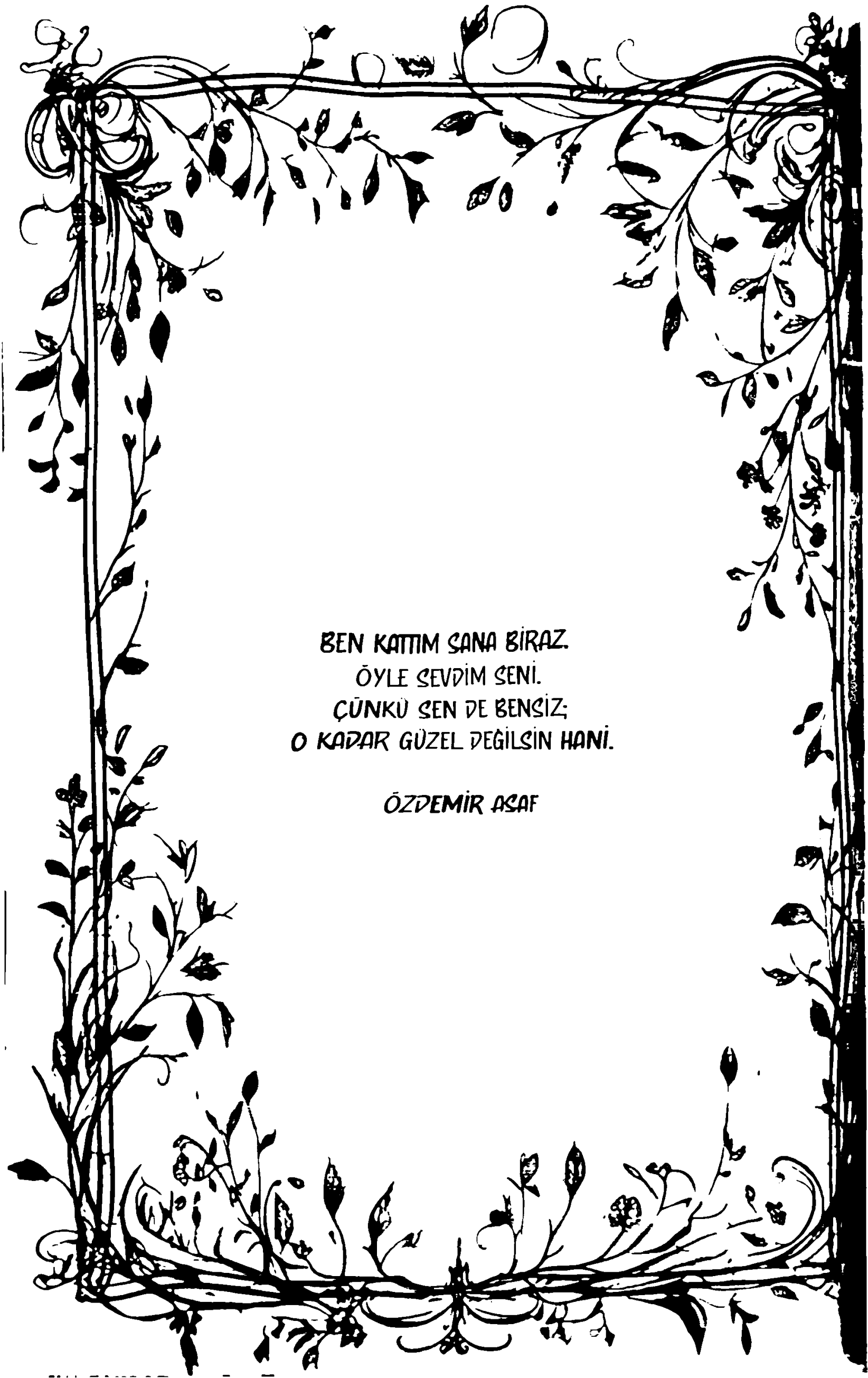
Kendini yorgun ve daralmış hissettiği bir gece yürüyüş için dışarı çıkmıştı. Her zaman gittikleri parktan geçerken o gece oturdukları banka baktı.

Boştu. Ama o boşlukta hâlâ Berrin'in sesi yankılanıyordu. *"Ben sadece yanında olmak istedim."*

Encs'in nefesi daraldı. Berrin'i deli gibi özlüyordu ama yine de yazmıyor, kendisini tutuyordu. Kendince Berrin'e iyilik yaptığını düşünüyordu.

YALNIZ EV

BEN KATTIM SANA BİRAZ.
ÖYLE SEVDİM SENİ.
ÇÜNKÜ SEN DE BENSİZ;
O KADAR GÜZEL DEĞİLSİN HANİ.

ÖZDEMİR ASAF

Enes, o günden sonra Berrin'den bir daha haber alamamıştı. Gerçekten gideceğini düşünmüyordu. Sanki bir şekilde yanında olacağına inanıyordu. Fakat kendince Berrin'in eski hayatına döndüğünü ve mutlu olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Berrin'in çok parası vardı. Onun gibi para dertleri yoktu. Berrin'in kendi içinde neler yaşadığını gerçekten bilmiyordu.

“Böyle olacağını bilseydim yapmazdım. Ona yaptığım tüm yanlışlardan dolayı çok pişmanım,” demişti Enes anlatırken. Elinin altında olduğunu ve hiçbir zaman gitmeyeceğini zannettiği için acımasızca davranabiliyordu. Kafasına dank etmesi için bir şeyler yaşanması gerekiyordu ama bunlar yaşanırken karşı tarafın çektiği acılardan habersizdi.

Enes, Berrin'den sonra kendisini tamamen kapatmıştı. Günleri birbirine benziyordu. Sabah uyanıyor, işe gidiyor, akşam hiçbir şey hissetmeden eve dönüyordu. Yemeklerin tadı yoktu, müzikler sessizdi, aynadaki yüz yabancıydı. Arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu ama sadece orada öylece oturuyordu. Kendisini istemsizce parka giderken buluyor, sonra yaptığına kızıyordu. Berrin'i o kovmuşken şimdi bu özlem niyeydi? Gideceğine hiç inanmadığı için yokluğunun bu kadar acı verici olacağını düşünmemişti. Berrin'le sanki sesler de gitmişti.

Evde sadece annesinin sesi vardı. Bitmek bilmeyen, paranın etrafında dönen cümleler vardı: “Market alışverişi yaptın mı?” “Kredi kartını ödedin mi?” “Şunu alalım, bunu alalım.”

Her konuşma, bir bıçak gibi Enes'in sabrını biraz daha ke-siyordu. Aile sıcaklığı bulabilmek için annesini yanına almıştı ama elde ettiği tek şey soğukluktu. O aradığı sıcaklığı yabancı bir kızda bulmuştu fakat onu da kendi elleriyle göndermişti. Sanki kendisine aile sıcaklığını yakıştırmıyor gibiydi.

Enes bir akşam işten çıkmış, yorgun argın eve gelmişti. Salona hiç uğramadan odasına girdiğinde odasını darmada-ğınık hâlde buldu. Kıyafetlerinin arasında sakladığı biraz bi-rikmiş paranın da gittiğini görünce nedenini anlayarak salona geldi. Annesi yoktu. Öfkeden deliye dönen Enes, bir şeyleri kırmamak için kendini zor tutmuştu.

O gece ev sessizdi. Saat on biri geçmişti. Televizyonun ışığı duvarlarda titrek gölgeler bırakıyordu. Enes, pencerenin önünde oturmuştu. Yağmur camı dövüyordu, şehir sanki ne-fesini tutmuş gibiydi.

Saat on ikiyi geçmiş, annesi hâlâ gelmemişti. Enes salonda oturuyordu, başını geriye yaslamış, gözlerini tavana dikmişti. Yorgun değildi, sadece tükenmişti.

Kapı sonunda açıldı. Annesi içeri girdi, sarhoş değildi ama neşesi fazlaydı. Yüzünde abartılı bir gülümseme vardı. Ruju dağılmış, gözlerinde o tanıdık parıltı: yalanın parıltısı. Annesi Enes'in defalarca aradığını anca eve girdiği an fark etti. Enes salonda büyük bir öfkeyle karşıladı onu.

“Ne bu hâl?” dedi Enes, yerinden kalkmadan. Annesi çan-tasını kanepeye attı.

“Güzel bir akşam geçirdim. Bana şans dile.”

“Parayı sen mi aldın?” dedi Enes, sesi sakindi ama içinde fırtına kopuyordu.

Annesi bir an durdu, sonra gülerek elini salladı. “Of Enes! Hep mi hesap, hep mi para? Eğlenmeye çıktım işte. Abartma.” Annesi geçiştirmeye çalışsa da Enes artık çok ciddiydi.

Enes ayağa kalktı. “Cevap ver. Parayı sen mi aldın?”

Kadın başını kaldırmadan cevap verdi. “Gerekliydi.”

“Ne için?” diye sordu Enes sinirle gülererek.

“Biraz alışveriş yaptım.”

“Alışveriş mi?”

Enes’in sesi bir anda yükseldi. “Senin alışverişin benim hayatım artık! Her defasında biraz daha eksiliyorum senin yüzünden.”

Annesi o an suyuna gitmesi gerektiğini anlamıştı. Bu yüzden başını dik tuttu, sesi bir anda yumuşadı. “Ben bizim çalışıyorum.”

Enes’in kalbi hızlı atmaya başlamıştı. “Ne?”

“Bir adam var. Çok iyi biri. Benimle ilgileniyor. Biraz parası var... Ben de düzgün görünmek istedim. Elbiseye, takıya harcadım biraz.”

“Sen beni deli mi etmeye çalışıyorsun?” diye sordu Enes. Duydukları karşısında şok olmuştu. Annesi onu kullanıyordu. O adamla birlikte olduğu an tekrar gidecekti. Enes sadece bir sığınma yeriydi. Herkes Enes’e sığınyordu. Enes kime sığınyordu? Cevabını o da biliyordu ama o sığındığı evi kendi elleriyle yakmıştı.

“Dinle,” dedi annesi, sesini alçaltarak. “Eğer işler yolunda giderse onunla evlenebilirim. O zaman sen de rahatlırsın, ben de. Seni de yanımıza alırım.”

Enes güldü. Ama bu gülüşte hiç neşe yoktu. “Yani bir adama kendini zengin gösterip kandıracaksın? Bunun için mi çalıştığım parayı çaldın?”

“Bu dünyada akıllı olan kazanır. Ben de biraz şansımı deniyorum,” dedi annesi omzunu silkerek. Gerçekten başarabileceğine çok inanıyordu.

Enes bir adım yaklaştı. Annesinin gözüne ilk defa korkutucu geliyordu. “Senin için hâlâ her şey para, değil mi?”

“Gerçekçi olmak lazım,” dedi annesi. “Sevgiyle karnımız doymuyor.”

“Sen sevginin ne olduğunu bile unuttun,” dedi Enes, sesi kısık ama sertti.

Annesi bir an durdu, sonra sinirle çantasını aldı. “Yine dram yapmaya başlama. Hep aynı sensin, Enes. Hep mağdur, hep kırılmış. İnsan biraz unuttur, biraz yaşar.”

“Sen unutarak yaşamış olabilirsin. Ben hatırlayarak öldüm.”

Annesi onu umursamıyordu. Yaşadığı duyguları ya da içinde bulunduğu durum umurunda değildi. Sadece kendini, kendi yaşadığı acıları düşünüyordu. İyi bir hayatı hak ettiğini düşünüyordu. Enes’in bu hâllerine de daha fazla katlanamıyordu.

Sinirle ayağa kalkıp, “Yeter artık! Düzgün konuş benimle! Ben senin annenim!” dedi.

“O kelimeyi ağzına alma!” diye bağırdı Enes. İlk defa sesi bu kadar yüksekti. Annesi bile korkarak iki adım geri gitti. Enes gerçekten artık delirmişti. “Sadece doğurdun beni, sonra bıraktın. Şimdi geri geldin, ne için? Para için.”

Kadının yüzündeki ifade kısa bir anlığına değişti. Belki pişmanlık, belki utanma... Ama çabuk geçti. “Bırak bu duygusal saçmalıkları,” dedi. “Ben de zor durumdayım. Sende varsa biraz, bana ver. Anneye yardım etmek günah mı oldu? Hiç mi...”

“Yeter!” diye bağırarak lafını kesti Enes. Onun palavralarını artık dinlemek istemiyordu. Sesi duvarlarda yankılanmıştı. “Sen beni çocukken bıraktın. Şimdi geri geldin, cebimde ne

varsa almak için. Ben sana borçlu değilim. Ama sen bana bir çocukluk borçlusun.”

“Sadece ben mi borçluyum? Bu lafları babana da söyle-sene,” dedi annesi altta kalmamak için.

“O senden daha onurlu. En azından terk ettiği yere geri dönmüyor. Arkasına bakmadan yeni bir hayat kurup yaşıyor. Sen ise geçmişin gölgesinde debelenip duruyorsun. O kendine ışık bulmuşken sen *geçmişten kimin ışığı söndürebilirim* diye düşünüyorsun.” Enes konuştukça annesinin nefesi kesili-yordu. Duymak istemediği gerçekler yüzüne vuruluyordu.

“Belki de sorun gerçekten sensindir. O yeni ailesiyle mutlu, sen ise aynı yerde, aynı acının etrafında dönüp duruyorsun. Herkes giderken sen hâlâ debeleniyorsun.”

Enes yüzüne inen tokatla sustu. Bunu bekliyordu ve umur-samıyordu. O zaten kararını vermişti.

“İşte, *param varsa varsın* sözünün kanlı canlı örneğisin. Param yok diye beni hiç görüyorsun.” Onca söylediği lafların üzerine annesinin hâlâ paradan bahsediyor olması Enes’i güldürmüştü. O gülüş, öfke ve çaresizlikten doğan bir kırıl-maydı.

“Benim param yok, anne. Ama hâlâ biraz onurum var. Sen onu da almaya geldin.”

Kadın omuz silkti. “İşte bu gururun yüzünden aç kalacaksın. Yalnız başına öleceksin. Seni kimsenin sevmemesini anlıyorum,” dedi annesi gülerek.

“Sevdi,” dedi Enes dişlerinin arasından. “Biri beni sevdi.”

“Hani? Nerede?”

Annesine verecek cevabı yoktu. Kendi elleriyle kendisinden uzaklaştırdığını söyleyemedi. Oysa yanında kalmasına izin verseydi şimdi ne kadar mutlu olurdu. Bu ev sıcak bir

yuva olurdu. Her sabah birlikte uyanıp kahvaltı hazırlarlardı. Çalışırlar, evlerini daha sıcak bir hâle getirirlerdi. Enes'ten bir şey saklamazdı, para çalmazdı. Onun sırtına çıkmak yerine sırtını sırtına yaslar destek olurdu.

Enes o an Berrin'i çok özlediğini fark etti. Gülümseyişi gözlerinin önüne gelince nefesi kesildi. Bu durumdan kaçmak için mutfığa yöneldi. Dolaptan bir çöp torbası çıkardı.

Elinde çöp torbasıyla gelince annesi şaşkınlıkla kaldı. “Ne yapıyorsun sen?” diye sorsa da Enes cevap vermedi. Annesinin şaşkın bakışları arasında tek tek eşyalarını torbaya doldurmaya başladı. “Ne yapıyorsun sen?” dedi annesi tekrar.

“Senin eşyalarını topluyorum. Bu evde artık kalmayacaksn.”

“Delirdin mi?”

“Hayır. Artık bitti.”

Annesinin gözleri doldu ama söyleyecek kelime bulamadı. Annesi torbaya uzanıp çekmeye çalıştı ama Enes'in elleri kararlıydı. Bir an için göz göze geldiler. O an aralarındaki tüm bağ, sessizce koptu.

Enes önce torbaları kapının önüne koydu, sonra kapıyı sonuna kadar açtı. “Çık.”

Annesi donakalmıştı. “Beni dışarı mı atıyorsun?”

“Yıllar önce sen çıktın zaten. Ben sadece kapıyı kapatıyorum,” dedi Enes.

“Bu kadar kolay mı?”

“Bu kadar, geç kaldın.”

Anne bile diyemiyordu. Sahi geldiğinden beri annesine *anne* diye seslenmiş miydi? Hayır. Annesi bir kere bile *oğlum* bile dememişti. Hep *para* demişti.

Annesinin dudakları titredi. Bir şey söylemek istedi ama Enes'in gözlerindeki öfke, her kelimeyi boğuyordu. Sessizce paltosunu aldı, torbalara baktı, sonra oğluna. "Bir gün anlarsın," dedi kısık bir sesle.

"Merak etme, ben seni çoktan anladım," dedi Enes.

Kadın bir süre öylece baktı ona, sonra sessizce dışarı çıktı. Ayakkabılarının sesi koridorda yankılanıyordu. Kapı kapanınca evde sadece Enes'in nefesi kaldı.

Ev birden boşalmıştı. Sanki orada dolaşan bir gölge nihayet çıkmıştı ama geride ağır bir koku kalmıştı. Enes duvara yaslandı, elini yüzüne kapattı. Bir süre öyle kaldı, sonra yere çöktü.

O gece boyunca oturduğu yerden kalkmadı. Ne ışığı söndürdü ne de perdeleri kapattı. Bir elinde boş cüzdan, diğerinde içi yanmış bir kalp. Sabaha kadar bekledi.

Gözlerinden yaşlar süzülürken kendi kendine fısıldadı. "Artık kimsem kalmadı."

O an fark etti; annesini kovmak, onu özgür kılmamıştı. Sadece biraz daha yalnız bırakmıştı.

Annesini kapı dışarı ettikten sonra ev uzun süre sessiz kalmıştı. O kadar sessizdi ki bu sessizliğin içinde kendi nefesinin bile yankısını duyuyor gibiydi. Bir insanın yalnız kalması başka, yeniden terk edilmiş olması bambaşkaydı. Belki o kovmuştu ama yine de bir terk ediliş gibi geliyordu.

Enes ilk günlerde hiçbir şey hissetmemişti, sanki hayat durmuştu. Yemek yemiyor, işe gitmiyor, sabahları uyanmak için sebep bulamıyordu. Sebebi annesinin gidişi değildi, yeniden yalnız kalışıydı.

Ama sonra bir gece, o sessizlik dayanılmaz hâle gelmişti. Telefonunu eline aldı, parmakları istemsizce mesaj listesine kaydı. Berrin'in ismini gördü. Uzun süre baktı ekrana. Ona yazmakla kendini tamamen kaybetmek arasında kalmıştı.

Yazmadı. Bütün gece Berrin'le mesajlaşmalarını okudu. Mutsuz anında nasıl güldürmeye çalıştığını, akıllar verdiğini, destek olduğunu, saatlerce anlattığı her şeyi dinlediğini fark etti. Ama annesi gibi olmak istemiyordu. Gittiği yere geri dönmek istemiyordu. Bu yüzden Berrin'i aramadı. Fakat biraz daha kendisiyle tek kalırsa arayabilirdi. Bu yüzden telefonu kapattı ve dışarı çıktı.

Şehrin ışıkları gözlerini kamaştırıyordu. İnsan sesleri, müzik, kahkaha. Hepsi birer perde gibiydi, arkasında saklanabileceği bir yer.

O günden sonra sık sık dışarı çıkmaya başladı. Bir barda, bir kafede, bazen de rastgele mekânlarda sabahlara kadar oturuyordu. İçki içiyor, tanımadığı insanlarla konuşuyor, gülüyordu. Gülüşü sahteydi ama kimse anlamıyordu. Belki de kimse ilgilenmiyordu. Bunlardan sıkılmaya başladığında başka şeyler aramaya başladı. Berrin'i unutturacak şeyler... Kendini kadınlarla flört ederken buldu.

Çivi çiviye sökerdi, değil mi? Buna inanarak gittiği mekânlarda kadınlarla flörtöz bir şekilde konuşmaya başladı. Kısa, yüzeysel konuşmalar. Adlarını ezberlemiyor, yüzlerini tam hatırlamıyordu. Ama farkında olmadan hep Berrin'e benzeyenleri seçiyordu. Aynı saç rengi, aynı gülümseme, aynı bakış. Her defasında o benzerliği fark ettiğinde içi sıkışıyordu ama uzaklaşamıyordu da.

Bir gece yine arkadaşlarıyla bir kulüpteydi. Yan masada genç bir kadın oturuyordu. Kadının kahkahası yüksek, gözleri ışıltılıydı. Ama Enes, onun kahkaha atarken dudaklarının

kenarında beliren küçük çizgiye takıldı. Berrin'in de öyleydi. Bir an nefesi kesildi.

Enes, onu Berrin'e o kadar benzetti ki kendisini masalarına giderken buldu. Önce bir içki ısmarladı, sonra umurunda olmayan bir sohbet açtı. Genç kadın konuşuyordu, o dinliyormuş gibi yapıyordu. Ama zihninde sadece Berrin'in sesi vardı.

“İsmin ne demiştin?” diye sordu Enes, flörtöz bir şekilde.

“Beril,” dedi genç kadın. Enes o an sadece Berrin'in sesini bastırabilmek için Beril'le konuştu. Bir ara Beril'in eli Enes'in eline değdi. O dokunuş bile sahte geldi. Ama Enes kendisini geri çekmedi. Çünkü o an, sahte bir temas bile yokluktan iyiydi.

Enes o gece Beril'in numarasını aldı. Tekrar görüşmek için sözleştiler ve sözünü de tuttu. Birkaç buluşmayı dışarıda gerçekleştirdiler. Enes karşısındaki kıızı beğenmişti. Olabilirdi, birliktelik kurabilirdi. Önüne bakması gerekiyordu. Çivi çiviye sökecekti, buna inanıyordu. Bir süre Beril'le vakit geçirmeye başladı. Tekrar kendisini iyi hissetmeye başlamıştı. En azından Berrin'i düşünmüyordu.

Bir gece, Beril'le bir bara gidip eğlendiler. Bardan çıkarken yağmur başlamıştı. Şehir ıslanıyor, insanlar kaçıyordu.

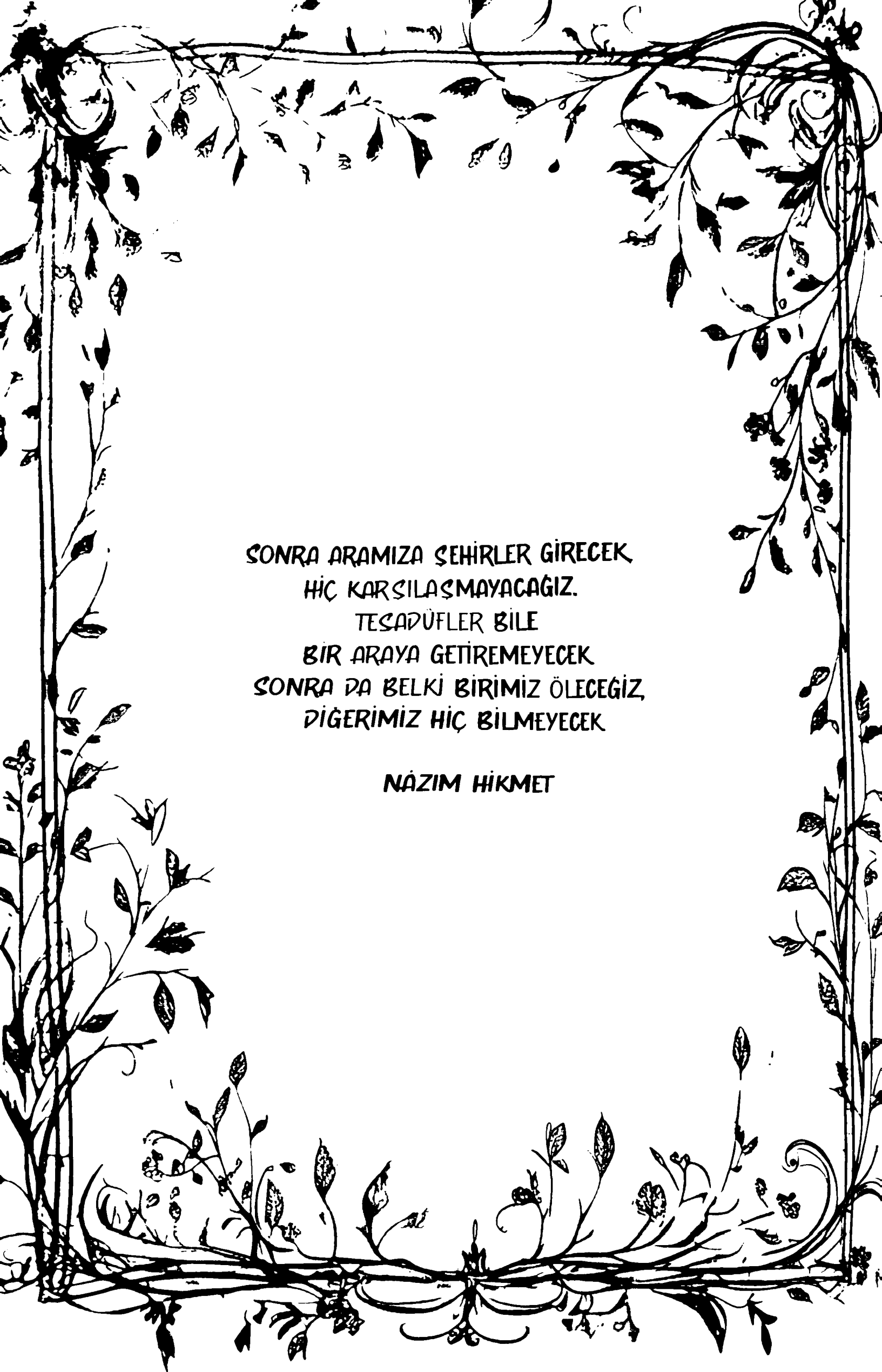
“Ay ıslanamam ben. Sen taksi çağır, ben burada bekleyeyim,” dedi Beril.

“Tamam,” diyen Enes, taksi çağırmak için sırlıklam olana kadar yürümeye devam etti. Kaldırım taşlarındaki yağmur birikintilerine baktı. O an aklı yeniden Berrin'le doldu. Berrin olsaydı Enes'ten önce yağmura atlar, yağmur birikintilerine basarak eğlenirdi.

Bir süre sonra durdu. Başını gökyüzüne kaldırdı. Yağmur yüzünü yıkarken mırıldandı. “Keşke gitmeseydim.”

BEN ÖLÜRSEM

SONRA ARAMIZA ŐEHİRLER GİRECEK
HİÇ KARŞILAŐMAYACAĐIZ.
TESADÜFLER BİLE
BİR ARAYA GETİREMEYECEK
SONRA DA BELKİ BİRİMİZ ÖLECEĞİZ,
DİĞERİMİZ HİÇ BİLMEMEYECEK

NÂZİM HİKMET

Enes, Beril'le vakit geçirmekten hoşlanmaya başlamıştı. Kafasını dağıtıyor, sıkıntılarını düşünmüyordu. Duygusal olarak bir şey hissetmiyordu ya da bir ilişki içinde olmak istemiyordu. Şu an sadece takılıyorlardı. En azından o bu şekilde tanımlıyordu.

“Takılıyoruz. Daha fazlası yok. Bir ilişki içerisinde değiliz,” demişti Beril'e. Niyetini önden açıkça belirtmişti. Beril de bunu kabul etmiş ve ânı yaşamaya başlamıştı. Beril plan yapıyor, Enes de ona ayak uyduruyordu.

Yine öyle yaptıkları bir planda Enes ile Beril bir kafede buluşmaya karar verdiler. Kafe kalabalıktı. Akşamın saatleri, şehir yorgunluğunu kahveyle unutturmaya çalışıyordu. Loş ışıklar ve camdan süzülen yağmur damlaları sonbahar havasını yansıtıyordu. Herkes bir şey anlatıyor ama sorarsanız, kimse gerçekten bir şey dinlemiyordu. Sahi konuşanlar sırf ses olsun diye konuşmuyor muydu? Yoksa herkes telefonuna mı gömülecekti?

Beril ile Enes, o kalabalığın içinde bir yerde oturuyordu. Uzaktan bakıldığında fark edilmeyecek gibilerdi. Kalabalığa karışmış sıradan insanlardı. Bakıldığında o gün kafedeki herkes sıradan kişilerdi ama birileri bir başkası için sıradan değildi çünkü senin gözden çıkardığın şey, bir başkasının biriciği olabiliyordu.

Enes, karşısında oturan Beril'e baktı. Bilmem kaçınıcı kez buluşuyorlardı ama sanki yüzlerce kez aynı ânı yaşamış gibiydi.

Beril konuşuyor, Enes gülümsüyordu ama aklı çoktan başka bir yerdeydi. Onu dinlemiyordu; tıpkı diğer herkes gibi.

“Beni dinliyor musun?” dedi Beril.

Enes irkildi. “Evet, evet, dinliyorum.”

“Konuşmaktan içemedim kahveyi. Yine soğudu,” dedi Beril gülerek. Enes kibarıktan tebessüm etti ama yüzündeki ifade yarımdaydı; dudakları gülüyor, gözleri susuyordu.

Yağmur cama daha sert vurmaya başlamıştı. Kafe kapısının önünden geçen bir silüet gözüne ilişse de önemsemedi. Beril bir şey anlatıyordu; işinden, arkadaşlarından, kim bilir belki de hayatından. Enes arada başını sallıyor, kahvesinden yudum alıyor ama hiçbir şeyi duymuyordu.

“Kahve gerçekten çok soğudu. Asla içilmiyor. Yenisini alırmısın?” dedi Beril yakınlıkla. Enes gerçek mi şaka mı, anlamaya çalışırken Beril’in gerçekten istediğini fark etti.

“Soğuduysa söyleyclim, içine sıcak su eklesinler.”

“Üf, saçmalama. Öyle şey mi olur? Bir tane daha kahve alsan ne olur sanki?” dedi Beril. Bir kahve parasının bile hesabını yapan biriyle birlikte olduğunu düşündü. Sonra Enes’in ciddi ilişki istemediğini anımsadı. Bu yine de bir kahve ısmarmayacağı anlamına gelmiyordu.

Enes hâlâ oturunca Beril sinirlenerek kalktı. “İyi tamam, ben alırım kendi kahvem,” dedi. Sıraya doğru gidecekken Enes ona engel oldu.

“Tamam, otur. Alıyorum ben, saçmalama.” Beril biraz naz yapmak isteyerek ona baktı. Enes ciddi durunca tekrar yerine oturdu. “Aynısından mı?” diye sorduğunda Beril başını salladı.

“Tamam,” diyen Enes, bir an başını kaldırdı. Gözleri dışarıda, kaldırımından geçen birine takıldı. O an dünya yaşladı. *Berrin’di*.

Saçlarını kesmişti. Omuz hizasında, dağınık ama yakışıyordu ona. Yüzü solgun, gözlerinin altında morluklar vardı. Üzerinde sade bir mont, elinde bir çanta. Ama hâlâ aynı yürüyüş, aynı duruş. Ona özgü bir sessizlikle geçiyordu kaldırımından.

Enes’in kalbi hızlandı. Bir an yerinden kalkacak gibi oldu ama donup kaldı. Ne diyecekti ki? Aylar olmuştu, aramamıştı, sormamıştı. Şimdi sadece oradaydı; bir yabancı gibi ama hâlâ kalbinin en tanıdık köşesinde.

Berrin, kafenin önünden geçerken içeriye baktı. Gözleri Enes’le buluştu. O an bir kalp durdu. Yağmurun sesi bile sustu sanki.

İkisi de hareket etmedi. Aralarındaki cam, yılların sessizliği gibiydi. Berrin’in gözlerinde bir an için binlerce duygu parladı: şaşkınlık, özlem, kırgınlık, kabulleniş. Enes’in yanında oturan kızı fark ettiğinde içi burkuldu.

Enes’le hiç kafeye gitmemişti. Birlikte oturup kahve içmemiş, bir bardak çayı bile paylaşmamışlardı. Hep parkta buluşmuşlardı; sessiz, soğuk ama içten. Şimdi ise onu bir başkasıyla, o hep görmek istediği sıradanlıkta, huzurlu bir mekânda görmek... Kalbine saplanan bir bıçak gibiydi.

Gözleri doldu ama ağlamadı. Sadece bir adım geri attı. Sonra gülümsemeye çalıştı; belli belirsiz, yorgun bir gülümseme. Enes hâlâ hareket edemiyordu. İçinde bir ses, “Kalk git yanına!” diye bağıırıyordu ama bedeni ağırdı. Beril bir şeyler söylüyordu ama duymuyordu artık.

Berrin yürümeye devam etti. Bir adım, iki adım... Sonra durdu. Bir anda geri döndü, kapıya doğru ilerledi. Kahve kokusuna yağmurun kokusu karıştı.

Berrin kapının eşiğinde durdu. Gözleri direkt Enes'e kilitlenmişti. O an Enes ayağa kalktı. Kalabalığın uğultusu bir anda silindi. Sanki ikisi dışında herkes dünyadan çekilmişti.

Berrin kafenin kapısını açtığında sıcak hava yüzüne çarptı. Dışarıda rüzgâr keskin, hava soğuktu ama içerisi kalabalığın nefesiyle ısınmıştı.

Kahve makinesinin buharı havaya karışıyor, kavrulmuş çekirdek kokusu sindiği duvarlardan süzülüyordu. Berrin bir an tereddüt etti kapının eşiğinde. İçeri girmese bile kalbi zaten çoktan oradaydı. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi Berrin, kasaya yönelip kahve sırasına girdi. Gözleri arada bir Enes'e çarpsa da bakmamaya çalışıyordu.

Sahi niye girmişti kafeye? Enes'i gördüğü için kalbi yeniden atmış gibiydi. Enes'ti değil mi onu bu kafeye sokan? Başka ne olabilirdi ki?

Aylar geçmişti. O günden beri Enes'in sesini duymamış, izini görmemişti. Sadece rüyalarında karşılaşıyorlardı bazen. Berrin uyanınca kalbi deli gibi atıyor, bir anlığına gerçekmiş gibi hissediyordu. Ama sabah ışığı her defasında onu yeniden yalnız bırakıyordu. Her şey bir yabancıнын hayatı gibiydi ama o yabancı, bir zamanlar ellerini tutmuş adamdı.

Elini cebine koydu, sırasını bekleyenlerin arkasında beklemeye devam etti. Kahve almak bahaneydi. Zaten eli titriyordu, kahve içse bile tadını alamayacaktı. Sadece orada durmak, onun sesini duymak istiyordu. Bir merhaba kadar yakın, bir yabancı kadar uzaktı.

Sırada önündeki insanlar konuşuyordu; biri telefonda sevgilisinden bahsediyordu, diğeri kahve türlerini sayıyordu. Berrin hepsini duyuyordu ama hiçbirini dinlemiyordu. Onun dikkati tamamen yan taraftaki masadaydı.

Enes başını eğiyor, arada kahvesini karıştırıyor, karşındaki kızın anlattıklarını dinliyordu. O masaya, o kahveye,

o gülüşe ait olamamış olmanın hüznü Berrin'in boğazına düğümlenmişti. Enes, bir başkasıyla o kadar doğal görünüyordu ki Berrin, o doğallığın içinde fazlalık gibi hissetti kendini. O an göz göze geldiler, bu defa camın ardında değil, aynı havanın içindeydiler. İkisinin arasında hiçbir kelime yoktu ama binlerce cümle havada asılı kalmıştı. Enes'in dudakları kıpırdadı, Berrin ise hemen başını çevirdi. Gözlerinden kaçmak istiyordu ama kalbinden kaçamıyordu.

“Burada mısın?” diye sordu Beril. Aklı hâlâ soğuyan kahvesindeydi. O an orada yaşananlardan habersizdi.

“Evet. Kalkıyorum şimdi,” dedi Enes. Dalgın bir şekilde yerinden kalkarak sıraya doğru ilerledi.

Berrin, Enes kendisine doğru gelince ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafına bakındı. Enes dışarıdan sakin duruyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu. Tam Berrin'in arkasında durduğunda Berrin bir anda ardındaki varlığı hissetti. Kafasını çevirdi, gözleri buluştu. O an, kafe sessizleşti. Yağmur, bardak sesi, müzik... Her şey susmuştu.

“Berrin...” dedi Enes, sesi boğuk çıkmıştı.

Berrin başını hafifçe salladı. “Merhaba Enes.”

O kadar basit, o kadar sade bir kelimeydi ki Enes'in kalbinde fırtına koptu o an. Aralarında bir adımlık mesafe vardı ama o mesafe, yılların özeti gibiydi. Ne söyleseler eksik kalacaktı, ne kadar sussalar tam olmayacaktı.

“Uzun zaman oldu,” dedi Enes fısıltıyla.

“Evet,” diyen Berrin'in boğazı kurumuştu.

Enes başını eğdi, etrafına bakındı. “Ben... Sen nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Berrin ama sesi inandırıcı değildi. “Sen?”

“İyi. Aynı.”

Berrin'in gözleri Enes'in kalktığı masaya döndü. "Pek de aynı değil gibi," dedi gülcerek. Yalandan bir gülümsemeydi ve Enes de bunun farkındaydı.

Bir süre sessiz kaldılar. Yağmur camı dövmeye devam ediyordu, dışarıda şehir koşuşturuyordu ama o sırada zaman durmuştu. Sırada önlerindeki insanlar sipariş veriyordu; bir kadının kahkaha sesi, bir adamın sabırsızca tezgâha vurması, hepsi arka planda kaybolmuştu. Berrin, gözlerini kahve menüsüne dikmişti ama satırları görmüyordu. Yalnızca onun sesini bekliyordu. Enes'in gözleri onda takılı kalmıştı. Saçları kısa, yüzü ince ama hâlâ aynıydı. Sadece biraz kırılmış gibi. İçinde bir şey koptu o an.

"İyi görünüyorsun," dedi Enes. Bunu gelişigüzel söylemişti, konuşmak olsun diye. Berrin başını eğdi.

"Göründüğüm kadar değilim."

Enes ne diyeceğini bilemedi. Yine sustu. Berrin gözlerini yere indirdi.

"Ben sana kızamadım," dedi Berrin. Enes gözlerini ondan kaçırdı, ne diyeceğini bilememişti. Berrin devam etti. "Denedim ama olmadı. Seninbeni nasıl unuttuğunu düşündükçe kendime kızdım."

Sıra ilerlemiş, önlerinde sadece iki kişi kalmıştı. Arada sessizlik vardı ama bu kez rahatsız edici değildi. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu: Söylenecek çok şey vardı ama nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı.

"Ben seni unutmadım," dedi Enes. Berrin buna inanmıyordu.

"Unuttun," dedi Berrin kesin bir tonda. "Unutmasaydın, beni bırakmazdın. Bir insan sevdiğini bırakmaz, Enes."

Enes konuşamadı. Boğazına bir şey düğümlenmişti. Konuyu değiştirmeye karar verip, “Nasıl geçti hayatın?” diye sordu.

“Zor,” dedi Berrin dürüstçe. Enes bu dürüstlikle ne diyeceğini bilemedi. Berrin konuşmaya devam etti. “Bazen unuttum sandım ama sadece alıştım. Unutmak başka bir şeymiş.” Enes’in gözlerine baktı. Orada tanıdığı adamı gördü. Uzun zamandan sonra ilk defa Enes’in gözlerinde bir sıcaklık gördü. “Sonra bazı sabahlar uyanınca seni rüyamda görüp hâlâ kalbimin ağrıdığını fark ettim.”

Enes gözlerini ondan kaçırdı. Onca geçen zamandan sonra karşısına dikilip cesurca duygularını anlatabiliyor olması onu gafil avlamıştı.

Berrin başını kaldırdı. “Kalbim hâlâ ağrıyor,” dedi.

Söylerken gülümsedi ama gözleri doluydu. Kelimeler dilinin ucuna geliyor, söyleyemiyordu.

Sıra onlara gelmişti. Kasadaki barista, ikisine aynı anda baktı. “Ne alırsınız?”

Berrin ile Enes aynı anda konuştular. “Latte.”

Birbirlerine bakıp gözlerini kaçırdılar. “İki latte,” dedi Enes. O an Berrin’in gözleri doldu. Neye niyet neye kısmetti.

Barista başını salladı, makine buhar çıkarmaya başlamıştı. O arada sessizlik geri döndü.

“Seninle hiç kahve içmemiştik, hatırlıyor musun?” dedi Berrin yavaşça.

“Evet,” dedi Enes. “Hep parklarda, hep soğukta otururduk. Bir kez bile böyle bir yerde oturmadık.”

Enes’in de farkında olması hoşuna gitmişti. Ama bir yanı da kırılmıştı Berrin’in. Başını salladı. “Belki de o yüzden gelmişimdir bugün.”

“O ne demek?” diye sordu Enes.

“Bilmiyorum,” dedi Berrin, gözleri kahve makinesinden çıkan buhara takılmıştı.

“Belki de içimde yarım kalmış bir anı vardı. Seninle bir kahve içmek istedim. Sadece bir kahve. Ne barışmak ne hesap sormak. Sadece... Bir ânı tamamlamak. Ama biz bir kahve kadar geciktik.”

Enes sustu. Söylediği her kelime, göğsünün ortasına saplanıyordu. Onu görmenin acısı başka, o sözlerin altındaki yorgunluk bambaşkaydı.

Kahveler tezgâha kondu. Berrin fincanına uzandı, elleri hafifçe titriyordu. “Teşekkür ederim,” dedi baristaya.

Enes elini uzattı, fincanı onunla birlikte tutmuştu. Bir an parmakları değdi birbirine. Kısa ama sonsuz bir temas. Berrin geri çekildiğinde gözleri yere kaydı. Enes ise başını eğdi, kelime bulamamıştı.

Berrin derin bir nefes aldı. “Artık her şey farklı, biliyorum. Ama seni görünce içimde hâlâ o eski çocuğu hissediyorum. Kırık ama hâlâ inanmak isteyen bir çocuk.” Bir an sustu, sonra gözlerini ona çevirdi. “Beni sevdin mi gerçekten Enes?”

“Sevdim,” dedi hiç düşünmeden. Berrin aniden söylemesi karşısında gafil avlanmıştı. Enes devam etti. “Belki yanlış zamanda, belki yanlış biçimde ama sevdim.”

“Ben de seni,” dedi Berrin. Ama bu cümlenin ardından gülümsemedi. Çünkü artık geçmişin sıcaklığı değil, soğuk bir kabulleniş vardı içinde.

Kahvelerini aldılar. Berrin elindeki fincana baktı, sonra Enes’e. “Bir kahve, bir ömür kadar gecikti, farkında mısın?”

Enes’in yüzünden buruk bir gülümseme oluşmuştu. “Keşke daha erken olsaydı.”

“Hayat keşkelerle dolu, Enes,” dedi Berrin. Derin bir nefes aldı. Kahve fincanını kenara bıraktı, ellerini birleştirdi.

“Ben artık senden bir şey istemiyorum. Sadece... İyi olmanı istiyorum. Benim olmadığım yerlerde bile iyi ol.”

Sonra bir adım attı, aralarındaki mesafeyi kapattı. Enes’in tam karşısında durdu. “Beni hatırla, olur mu? İyi biri olduğumu, seni gerçekten sevdiğimi hatırla.”

Enes bir şey söylemek istedi ama Berrin ellerini uzatıp onu susturdu. Kollarını Enes’in boynuna doladı, sessizce sarıldı.

O an, her şey sustu. Zaman durdu, geçmiş bütün ağırlığıyla oradaydı. Berrin’in başı Enes’in göğsüne yaslanmıştı, kalp atışlarını duyuyordu. Bir anlığına eski günlerdeki sıcaklığı hissetti. Ama bu defa o sıcaklık, bir veda gibiydi.

Enes ellerini kaldırdı, kararsızca onun sırtına koydu. Kokusu burnuna geldi, ona has kokusu ve biraz hüznü.

“Keşke...” dedi kısık bir sesle. “Keşke seni hiç kaybetmeseydim.”

Berrin, başını kaldırmadan fısıldadı. “Kaybettin Enes. Ama ben seni affettim.”

Sonra geri çekildi. Gözlerinde yaş yoktu ama bakışlarında bir ağırlık vardı. Elini onun yanağına götürdü, hafifçe dokundu. “Hoşça kal demeyeceğim çünkü hiç gerçekten hoş olmadı zaten. Sadece gitmem gerek.”

Sonra sırtını dönüp kapıya yöneldi. Enes arkasından öylece baktı, hiçbir şey diyemedi. Berrin kapıdan çıkarken bir an durdu, başını çevirmedi, sadece durdu. Sonra devam etti.

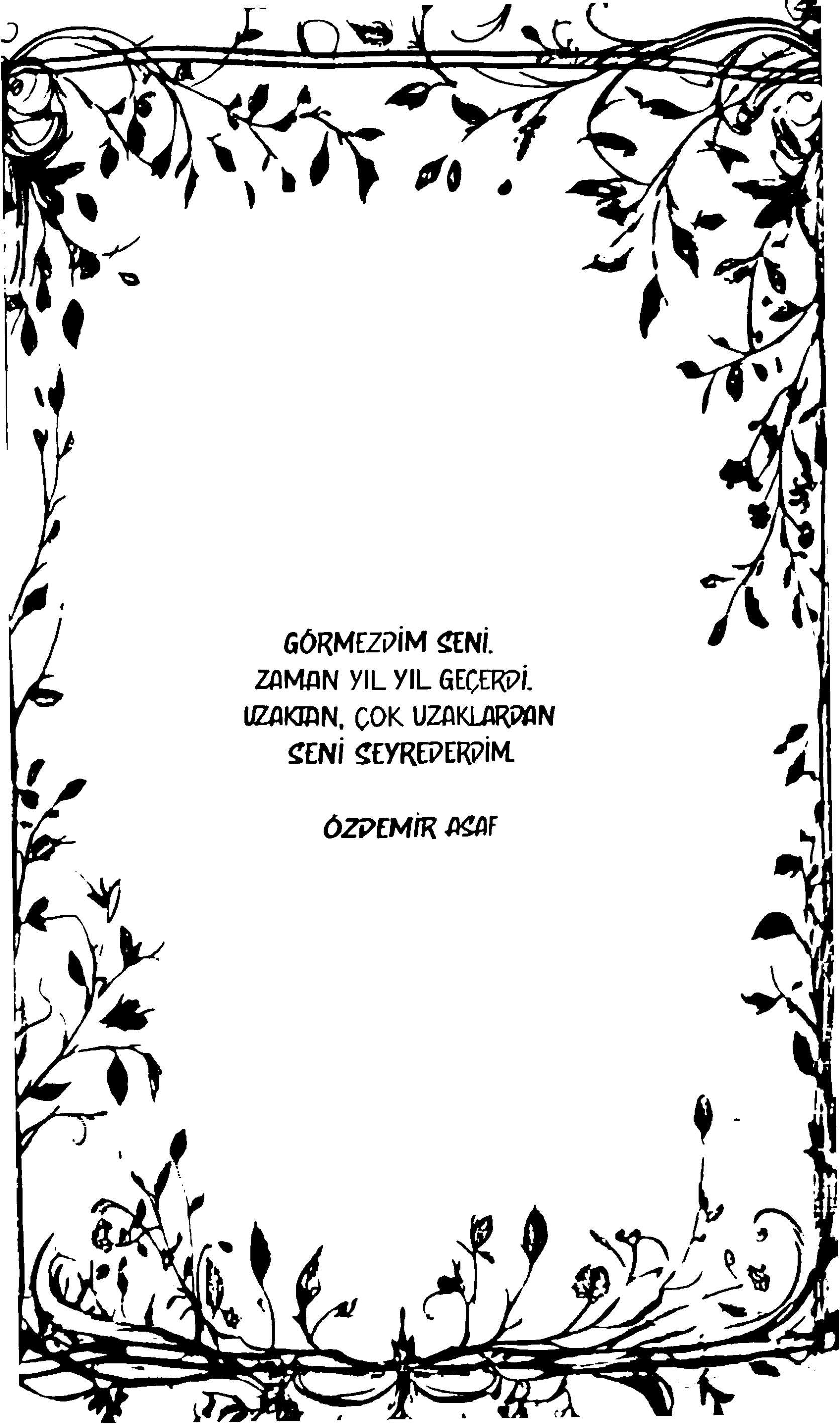
Kapı kapandığında Enes orada öylece duruyordu. Elinde hâlâ onun kokusu, kollarında hâlâ sıcaklığı vardı. Ama o gitmişti. Gerçekten, bu kez tamamen.

Dışarıda yağmur hızlanmıştı, kafenin ışıkları soldu. Enes, kalabalığın içinde ilk kez bu kadar yalnız hissediyordu.

Ve o an fark etti; onlar bir kahve bile içmemişlerdi ama binlerce cümle susmuştu aralarında. Bir kahve sırasında beklerken bir kalp bitmişti.

SON SINIR

GÖRMEZDİM SENİ.
ZAMAN YIL YIL GEÇERDİ.
UZAKTAN, ÇOK UZAKLARDAN
SENİ SEYREDERDİM.

ÖZDEMİR ASAF

Enes o günden sonra kendisine gelememişti. Gelmesi gerektiğini biliyordu. Ama günler birbirine benzemeye başlamıştı. Kahve aynı saatte soğuyor, sabah ışığı aynı açıyla perdeye düşüyordu. Enes'in hayatı artık bir tekrardan ibaretti. Çıktığı kısır döngüye tekrar girmiş gibiydi.

Sabah işe gidiyor, akşam dönüyor, hiçbir şey hissetmeden yaşıyordu. Yürürken bile adımlarını sayıyordu. İçinden, "Bir, iki, üç..." diye mırıldanıyordu. Bunu sırf zihnini meşgul etmek için yapıyordu. Her adımını, geçmişini unutmaya doğru giden bir yol olarak görüyordu.

Ama unutmuyordu. Ne kadar çalışırsa çalışsın, ne kadar gülmeye zorlarsa zorlasın, içinde bir ses susmuyordu. Bir ses, bir isim. *Berrin*.

Onu o kafede gördüğünden beri her şey yeniden başlamıştı. Yaralar kabuk bağlamış gibi görünüyordu ama altı hâlâ iltihaplıydı. Berrin'i tekrar görmek, kabuğu koparıp iltihabı gün yüzüne çıkarmaktı.

Her gece, gözlerini kapattığında aynı anı dönüyordu zihninde: Berrin'in, saçlarının arasından yayılan kokusu, ellerinin sıcaklığı, *hoşça kal* deyişindeki titreklik. Her zaman uzun saçlı ve neşeli gördüğü kız, bu sefer kısa saçlıydı ve karamsarlığa bürünmüştü. Kadınlar durup dururken saçlarını kırmazdı, değil mi? Enes, en azından böyle olduğunu düşünüyordu. *Hayatında bir şey mi oluyor* diye merak ediyor ama

yine de aramıyordu. Hayatından çıkmayı tercih ettiyse geri girmeyecekti. Annesi gibi olmayacaktı.

Beril hâlâ hayatındaydı. Hafta sonları görüşüyorlardı. Beril konuşuyor, gülüyor, planlar yapıyordu ama Enes'in gözleri hep bir boşluğa bakıyordu. Beril de Enes'in onunla olmadığına farkındaydı. Enes'i gerçekten sevmeye başlamıştı ve bir birliktelik kurmak istiyordu. Enes'in de diğer erkekler gibi kaçtığına farkındaydı ama o kendisinin de farkındaydı. Enes'i kendine âşık edeceğine ve onu seveceğine inanıyordu. Oyunu nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Bir gün Beril, yine buluştukları an Enes'in uzaklara gittiğini fark etti. "Beni dinlemiyor musun?" diye sordu.

Enes o anda fark etmişti, gerçekten de hiçbir şey duymuyordu. Beril'in sesi, rüzgârın arasında kaybolan bir uğultu gibiydi. "Evet, dinliyorum."

"Peki en son ne dedim?" diye sordu Beril. Enes cevap veremedi. Beril içinden sinirlense de belli etmedi. Alttan alıp anlayışlıymış gibi davrandı, oysa hiç öyle değildi. Farkında değildi ama Enes'i takıntı yapmıştı.

Enes, Beril'in niyetini fark etmiş, mesafe koyması gerektiğini anlamıştı. Yavaş yavaş görüşmeleri azaltmaya başladı ve bir süre sonra da konuşmaları kısalttı.

"Yorgunum."

"İşim çok."

"Biraz kafam dolu."

Beril yine anlayış gösteren taraf gibi davranmaya devam ediyor ama bir plan yapması gerektiğini biliyordu. Arkadaşları da takıntı yaptığını söylese de Beril âşık olduğu konusunda inat ediyordu. Beril ne kadar iyi davranırsa davranırsın Enes umursamıyordu. Çünkü zaten her şeyin merkezinde başka biri vardı.

Hâlâ Berrin. Ama artık kimse ondan haber alamıyordu.

Gökay, elleri cebinde, başı önde yürüyordu. Bir süredir kimseyle konuşmamış, kendisini susturmuştu. Ama içindeki o rahatsız edici sessizlik, bir noktada kabarmaya başlamıştı. Her ne kadar bunu inkâr etmeye çalışsa da Berrin'in kayboluşu onu huzursuz etmişti. Ne sevgi ne pişmanlık... Sadece içinden çıkamadığı bir yarım kalmışlık hissi vardı.

Gökay, Berrinlerin evine yaklaşmadan önce birkaç saniye durdu, kalbi hızlanmıştı. Uzun zaman olmuştu buraya gelmeyeli ama bu sefer mesele ciddiydi. Berrin kayıptı.

Herkes Berrinlerin evinde toplanmıştı. Annesi ve babası merakтан ölüyordu. Zerrin'in ölümüne sebep olan insanlarla aynı yerde olmak istemiyordu ama onun tek niyeti o kalbin hâlâ atıyor olmasıydı.

"Berrin'i gördün mü?" diye sordu annesi. Soru o kadar beklenmedikti ki Gökay yutkundu.

"Hayır... Uzun zamandır değil." Annesi başını iki yana salladı.

"Kimse görmemiş," dedi babası. "İki haftadır yok. Telefona cevap vermiyor. Evi de boşaltılmış. Sanki yer yarıldı içine girdi."

Gökay'ın içinden bir şey koptu. İki hafta... Demek gerçekten gitmişti. Annesinin gözleri doldu.

"Polise gittik. Ama ortada kayboluşuna dair bir bulgu yok dediler."

Gökay, kadının sesindeki kırılmayı duydukça yutkunamadı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kelime bulamıyordu.

“Belki... Belki biraz uzaklaşmak istemiştir,” dedi zorlukla.

Annesi hüzünlü bir gülümseme verdi. “Berrin uzaklaşsa bile dönerdi. Ama bu defa bir şey oldu. Bize kızgın olsa da bize kıyamazdı. Habersiz bırakmazdı.”

Herkes birbirine baktı. Gerçekten o zamana kadar kimse Berrin’in ne yaptığını merak etmemiş veya onu sormamıştı. Kimsesiz bırakmışlardı.

“Gökay,” dedi annesi çaresiz bir şekilde.

“Biliyorum bize kızgınsın ama onunla bir zamanlar yakındınız. Eğer bir şey duyarsan, ne olursun haber ver. Ben artık beklemekten korkuyorum.”

Gökay başını salladı. Boğazında düğümlenen sözcükleri yutmaya çalışarak, “Tabii, haber alırsam ilk size geleceğim,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi annesi. Kelebek, Turna ve Laden de oradaydı. Hepsi Gökay’a bakıyordu ama o kimseye bakmıyordu.

Hiçbir şey demeden evden çıkarken Kelebek, Turna ve Laden de peşi sıra çıktılar.

“Berrin için gerçekten endişeleniyorum deme sakın,” dedi Turna alayla. Gökay onu duymazdan geldi.

“Berrin ölse mutlu olursun sen,” dedi Laden. Gökay durdu ve onlara döndü.

“Mutlu olmam çünkü o kalbin atması gerekiyor. O kalp atmaya layık,” dedi Gökay. Üçü birbirine baktı ama bir şey demediler. Aşk için yıllar geçirmeye gerek yokmuş. Tek bir bakış, tek bir hareket yetiyormuş.

Gökay o akşam eve dönmedi. Kendini sokaklara bıraktı. Kafelerde oturdu, sigara içti, düşünmediğini sanarak düşündü. Ama her duman, her nefes, Berrin'in adını yazıyordu havaya. Bir noktada bir karar verdi. Berrin'in son görüldüğü kişiyi bulacaktı. *Enes*.

İlk anda tereddüt etti. Aralarındaki son karşılaşma hâlâ tazeydi. Ama bu kez mesele bir gerçeğe ulaşmaktı.

Berrin'i gördüğü yere gitti. Arayıp soruşturdu. Sonunda bir arkadaşının yardımıyla adresi buldu. Küçük bir apartman dairesi, gri boyalı duvarlar, perdesi yarım çekilmiş bir pencere.

Kapının önünde durduğunda nefes almakta zorlanıyordu. Birkaç saniye bekledi. Sonra zile bastı. O gece Enes evdeydi. Camın dışındaki yağmurun ritmi bile huzur veremiyordu artık. Televizyon sessizdi, odanın ortasında öylece oturmuştu, masanın üzerinde boş bir fincan vardı. Bir anda kapı çaldı. Zamanın içinden gelen bir ses gibiydi. Beklemiyordu kimseyi. Kapıya yöneldi, araladı. Karşısında Gökay duruyordu.

Gökay'ın yüzü sertti, gözlerinin altı mor, sakalları uzamıştı. Yağmurda ıslanmıştı ama umursamıyordu. Gökay da Enes'e baktı. Yüzü daha yaşlı, gözleri daha yorgundu. Saçları karışık, sakalı uzamıştı. Bir süre göz göze kaldılar. O an, bütün öfke yerini sessiz bir şaşkınlığa bırakmıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi Enes, sesi sertti.

"Konuşmamız lazım," dedi Gökay. Enes bir an tereddüt etti. Fakat buraya geldiğine göre bir şey olmuş olması lazımdı. Gökay öyle kolay kolay buraya gelmezdi. Kapıyı araladı.

"Gel."

Gökay içeri girdi, etrafa bakındı. İçeride loş bir ışık vardı. Odayı süzdü. Düzenli ama soğuktu, sanki içinde kimse yaşamıyordu. Masaya oturdu, ceketini çıkarmadı. Enes oturdu,

Gökay da karşısına geçti. Bir süre sessiz kaldılar. Aralarındaki hava ağırdı.

“Berrin’in ailesini gördüm,” dedi Gökay.

Enes’in kaşı hafif kalktı. “Ve?”

“Berrin’den iki haftadır haber alamamışlar.”

Enes’in parmakları titredi. “Ne demek bu?”

“Ev boş. Telefonu kapalı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

Sessizlik. Sadece duvardaki saat tıkırdıyordu. Enes başını ellerinin arasına aldı. Gözleri kapanmıştı, sanki içcriden bir baskı hissediyordu. Bir süre sadece yağmurun cama vuran sesi duyuldu. Enes başını kaldırmadan konuştu.

“Bana niye geldin? Ayrıca sen Berrin’i umursar mıydın?” diye sordu Enes alayla başını kaldırarak. Gökay umursamıyordu ama asıl derdini ona anlatmak istemiyordu.

“Ailesi benden rica ettiği için geldim. Başka bir şey arama altında,” dedi Gökay. Enes sinirle güldü. “Onu en son gördüğünde nasıldı?” diye sordu Gökay.

“İyiydi,” dedi Enes ama sesi inandırıcı değildi. Sonra gerçeği itiraf etmeye karar verdi. “İyi değildi. Sadece öyle görünüyordu.”

Gökay gözlerini kısarak baktı ona. “Ne konuştunuz o gün?”

Enes sustu. Kahve kokusu, loş ışık, Berrin’in sesi. Hepsi zihninde dönmeye başladı.

“Bir şey konuşmadık. Kafedeydik. Denk geldik öyle. Sırada beklerken biraz konuştuk.”

“Ve sonra?” dedi Gökay tek kaşını kaldırarak.

“Sonra gitti.”

“Ne dedi?”

Enes gözlerini kapattı. O günü hatırlamak istemiyordu. Gerçeği söylemek istemiyordu.

“Hiçbir şey demedi. Hoşça kal diyerek gitti. O günden sonra da görmedim,” dedi Enes.

Gökay, masada parmaklarıyla ritim tutuyordu. “Ve sen onu öylece bıraktın, öyle mi? İyi değildi diyorsun ama yine de bıraktın.”

Enes başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. “Ne yapacaktım? Yalvaracak mıydım? Biz ayrılalı aylar olmuştu. Öyle denk geldik,” dedi umursamıyormuş gibi görünerek. Burada Gökay’la oturuyor olmak bile sinirlerini bozuyordu.

“Neyse ne,” dedi Gökay umursamaz bir sesle. “Ben annesinin hatırına geldim buraya. Çok da meraklı değilim,” dedi yerinden kalkarak.

Odadan çıkacakken Enes arkasından seslendi. “Neden bıraktın onu? Yıllarını ona vermişken bir anda unutup nasıl Zerrin diye attı kalbin?”

“O ismi ağzına alma,” dedi Gökay, Enes’e dönerek. Bir süre göz göze kaldılar. İkisi de nefes almayı unutmuş gibiydi. O kadar çok şey vardı söyleyecek ama hepsi bir düğüm hâlindeydi.

“Biliyor musun Enes? Eskiden sanırdım ki insanlar birbirini kaybeder, sonra bulur. Ama şimdi fark ettim. Bazen birini bulmak, onu kaybetmekten daha acı. Birini sevdiğini zannederken, aslında sadece kendinden kaçıyor olabilirsin,” dedi Gökay. Enes’in bir şey demesine izin vermeden evden çıktı.

Bir cümle, bin yankı. O da düşündü: Ya onun derdi de aslında Berrin değilse? Ya o, Berrin’i değil, Berrin’le birlikte kaybettiği kendini özölüyorsa?

Aynaya baktı. Gözlerinin altında koyu halkalar, yüzünde bir yabancının çizgileri. Artık ne sevgiyi tanıyordu ne de umut denen şeyi.

Camdan dışarı baktı, gece ağırdı. Sokak lambası sarı bir ışıkla yanıyor, yağmur aralıklarla düşüyordu. O gece ilk kez dua eder gibi bir şey yaptı. Berrin için değil, kendisi için. “Bir gün belki affederim kendimi,” dedi.

Ama sabah olduğunda sessizlik yine aynıydı. Gökay gitmişti, Berrin yoktu, dünya dönmeye devam ediyordu. Enes sadece bir sandalyeye oturdu, kahvesini karıştırdı. Kaşık fincanda dönerken çıkan ses, kalbinin ritmi gibiydi: durağan, yorgun, kırık.

O an karar verdi. Bir daha kimsenin hayatına girmeyecekti. Sevgiye, bağa, insanlara... Hepsine kapılarını kapattı. Çünkü sevdikçe eksiliyordu. Ve artık eksilecek bir yanı kalmamıştı.

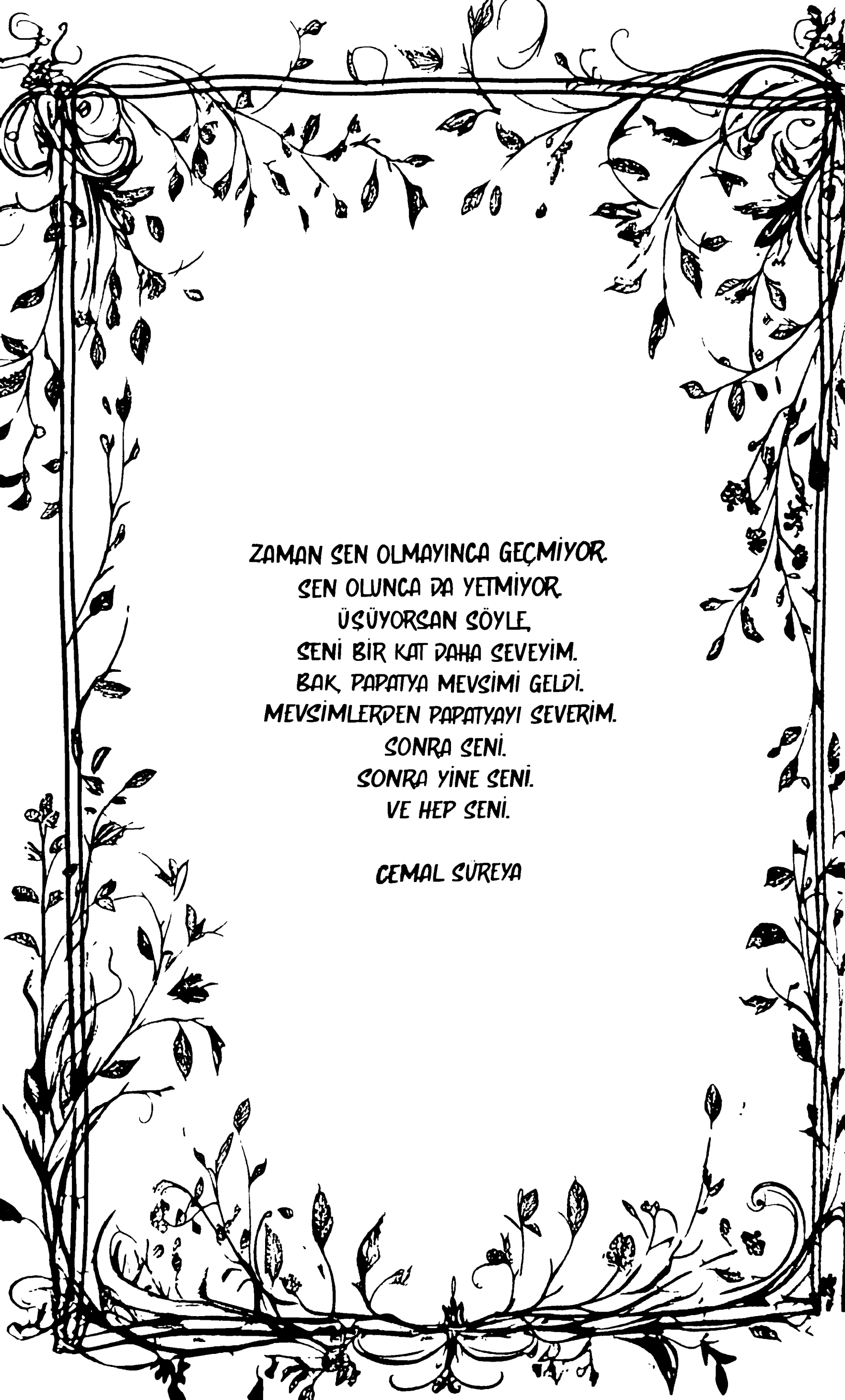
“Bir daha kimseyi içeri almayacağım.”

Çünkü bazen bir kalp o kadar çok kırılır ki içine birini almak, yeniden ölmek gibi olur. Enes artık anlamıştı: *Bazı insanlar gitmez, sadece görünmez olurlar. Berrin de onların biriydi.*

@ayisigikitap

**BİR KAHVE KADAR
GECİKTİK**

ZAMAN SEN OLMAYINCA GEÇMİYOR.
SEN OLUNCA DA YETMİYOR.
ÜŞÜYORSAN SÖYLE,
SENİ BİR KAT DAHA SEVEYİM.
BAK, PAPATYA MEVSİMİ GELDİ.
MEVSİMLERDEN PAPATYAYI SEVERİM.

SONRA SENİ.
SONRA YİNE SENİ.
VE HEP SENİ.

CEMAL SÜREYA

Bir ay geçmişti. Hayat kaldığı yerden devam ediyor gibi görünüyordu ama hiçbir şey aynı değildi. Zamanın akışı bile farklıydı artık: günler sanki birbirine karışıyor, saatler bir anlam taşımıyordu. Enes her sabah aynı yüzle uyanıyor, aynı yorgunlukla işe gidiyordu. Yüzü donuktu, bakışları ise uzak. Bir süredir Beril'le görüşmeye devam ediyordu. Alışkanlık mıydı kaçış mıydı, kendi de bilmiyordu.

Beril onu seviyordu belki ama Enes'in kalbi çoktan kül olmuştu. Sevgiye benzeyen hiçbir duygusu kalmamıştı. Kendisini hâlâ hayatta hissettiği anlar, geceleri dışarı çıkıp yabancı bir kalabalığın içinde kaybolduğu anlardı. Aslında sebebi Berrin'in gidişi değildi. Kendinden gidişiydi. Yalnızdı. Mut-suzdu. Sıcaklık yoktu. Çoğunluğun yaşadığı bir ailesi olmamıştı. Buna tutunarak kendini insanlardan uzaklaştırmış, onu seveni de kendinden soğutmuştu.

Şimdi aynısını Beril'e yapıyordu. Ona karşı bir şey hissetmiyordu. Aslında artık hayatında da istemiyordu. Sadece bunu sesli bir şekilde dile getirememişti.

Bir gece yine cfkârlı bir akşamda, Beril'le aynı mekân-lardan birinde aynı masada oturuyorlardı. Müzik yüksek, ka-labalık gürültülüydü. Beril konuşuyor, kahkahalar atıyordu. Enes karşısında oturuyordu ama gözleri başka bir yerdeydi. Yorgun bir gülümseme takındı, içindeki sessizliği bastırmak ister gibiydi.

Beril, ondaki sessizliğin farkındaydı. Asıl nedenini pek merak etmiyor, sadece kendisine âşık etmek istiyordu. Sebebi de ona olan takıntısıydı. Bunun henüz farkında değildi ama yakında anlayacaktı.

Enes'in onu dinlemediğini fark edince Beril, eğilip kulağına bir şey fısıldadı. "Bu gece çok sessizsin."

"Yorgunum," dedi Enes kısa bir cümleyle.

Beril kaşlarını kaldırdı. "Yorgun musun, yoksa sıkıldın mı?" Enes cevap vermedi. Beril bu durumdan artık sıkılıyordu. "Hep böyle mi yapacaksın sen?" diye sordu sert bir şekilde.

Enes anlamamıştı, şaşkınlıktan kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacakmışım?"

"Hep böyle sessiz sessiz durup bakacak mısın? Varsın ama yoksun."

"Beğenmiyorsan gidebilirsin," dedi Enes umursamaz bir şekilde.

Beril, onun bu kadar kolay vazgeçebilmesinden nefret etmişti. Oysa erkekler böyleydi. Karşısında sevmediği bir kadın varsa dünyanın en iyi insanı dahi olsa umursamaz davranırdı. Senin ona ne kadar değer verdiğin ya da ilgilendiğin umurunda değildi. Bu kadar ince şeyleri düşünmezlerdi. Düz ve basit düşünceleri vardı. Sıkılmaya gelemiyorlardı. Uğraşmak da istemiyorlardı. Her şey istedikleri gibi olsun isterlerdi.

Enes de onlardan biriydi. Beril'in canı yanmıştı. Onun da canını yakacak bir şeyler aradı. Sigarasını yaktı, dumanı havaya savurdu. Sonra sert bir tonla sordu.

"Sen hâlâ o kızı mı düşünüyorsun?"

Berrin'in konusu arkadaş ortamında ara sıra geçmişti, onu tanıyordu. Enes'in kalbi sıkıştı. Berrin'in adını bile duymak istemiyordu ama o isim, her şeyin gölgesindeydi.

"Sence bu konuyu mu konuşalım şimdi?" dedi gözlerini kısarak. Beril gülümsedi ama alaycıydı.

"Konuşmayalım tabii. Zaten konuşmak seni korkutur, değil mi? Sen sadece susarsın. Hep öyle yaptın."

Enes dişlerini sıktı. Masadaki su bardağına baktı. Berrin'in konusunu onunla konuşmayacaktı. "Yeter Beril!" dedi sıkkin bir şekilde.

Beril'in artık sabrı kalmamıştı. İpleri koparacaktı. "Ne yeter? Gerçekleri söylüyorum," dedi tek kaşını kaldırarak. Enes'in yüzünde mimik değişmemişti. Beril canını acıtmak istedi.

"Kimse senin gibi birini sevmez, Enes," diye fısıldadı.

Sözleri bir bıçak gibi saplanmıştı. Enes'in nefesi kesildi. Bir an sessizlik oldu. Kalabalığın içinde bir anlık yankı. O cümle hâlâ kulaklarında dönüyordu. *Kimse senin gibi birini sevmez.*

Beril istediğini almıştı. Enes'in canını acıtmıştı. Enes'in dudakları neredeyse kendiliğinden hareket etti. "Berrin severdi."

Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki Beril önce anlamadı. "Ne dedin?" diye sordu alayla gülerek.

"Berrin severdi," dedi, bu kez daha net ve yüksekti.

Beril'in yüzündeki ifade değişti. Alaycı bir gülümseme yayıldı. "Emin misin? Hani nerede Berrin? Bir hayalet gibi değil mi?" dedi.

"Bundan sana ne? Derdin ne senin?" dedi Enes sinirle.

“Derdim sensin!” dedi Beril masaya vurarak. “Kendini bir bok sanıyorsun. Yüce görüyorsun ve öyle davranıyorsun. Oysa sen bir hiçsin!”

Enes sonunda içindekileri dökebildiği için rahatlamıştı. Beril’den hiçbir zaman samimiyet almamıştı.

“Tamam. Niye benimlesin o zaman? Git kızım. Tutan mı var seni?” diye sordu Enes. Sesinde ne alay ne de başka bir şey vardı. Açık ve netti.

“Tutan yok zaten. Benim sana katlanabilmem bile mucize ya. O kız bile sevmemiştir seni.”

Enes ses etmemek için dişlerini sıktı. Derin bir nefes alıp verdi. “Ne istiyorsun kızım benden? Açıkça söyle derdini, sonra da git,” dedi Enes başıyla kapıyı işaret ederek.

Beril bu kadar kolay vazgeçilmekten nefret etmişti. Canını bir şekilde acıtmak istiyordu. Berrin’in onu sevmediğine ve ömür boyu yalnız kalacağına emin olmak istiyordu.

“Beni, Berrin’in seni hâlâ sevdiğine ikna et. Ben de hayatından defolup gideyim!” dedi sigarasının izmaritini fırlatarak. Enes sinirlenmişti ama olay çıkarmamak için kendisini tuttu. Böyle bir şey için Berrin’i aramak istemiyordu.

“Böyle bir şey yapmayacağım. İhtiyacım yok,” dedi Enes umursamaz bir şekilde.

“Korkak,” dedi Beril gülererek. “İssiz adam. Yalnız başına öleceksin. Kimse sevmeyecek seni. Boş bir insansın. Ben bir gün birini bulacağım ve çok mutlu olacağım. Sen karanlığına gömülüp kalacaksın çünkü kimsesizsin.”

Beril’in her bir kelimesi Enes’e ateş olarak dönüyordu. Beril’in lafları beyninin bir kenarını ele geçirse de öteki kenarı Berrin’in sevgisiyle dolu olduğu için buna inanmıyordu ve Beril’i susturmak istiyordu.

“Berrin’den bizzat duyarsan peşimi bırakacak mısın?” diye sordu Enes. Tek derdi ondan tamamen kurtulmaktı.

“Bırakacağım,” dedi Beril. Berrin’in, istediği cevabı vereceğinden emindi.

Telefonunu çıkardı. O ismi hâlâ rehberinden silmemişti. Ekranda Berrin yazıyordu. Uzun süre baktı. Parmakları tereddüt etti ama sonunda arama tuşuna bastı. Kalbi hızlı atıyordu. Beril de merakla ona bakıyordu.

Çalıyor, çalıyor, çalıyor...

Sonra bir ses geldi.

“Alo?”

Bu ses tanıdık değildi. Berrin’e ait değildi. Enes şüpheyle telefonuna baktı. Evet, Berrin’i aramıştı.

“Ben Berrin’i aramıştım ama,” dedi Enes, boğazı düğümленerek. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kadının sesi değişti.

“Siz kimsiniz?” diye sordu kadın.

Enes’in kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. En son Berrin ortalıklarda yoktu. Bu da onu korkuttu.

“Ben... Enes. Arkadaşıyım... Berrin’den en son haber alamıyordum da... Ben merak ettim,” dedi Enes.

Aslında başından beri söylemek istemese de arama sebebi buydu. Haber alınabilmiş miydi ve ne hâldeydi bilmek istiyordu. Beril ona bahane olmuştu.

Sessizlik... Enes’in kulaklarında kendi kalp atışları yankılanıyordu. Ona verilecek bir cevabı aşırı merak ediyordu. Sadece iyi olduğunu duymak istiyordu. “Berrin iyi mi?” diye sordu.

Telefonun öteki ucundaki kim, onu bile bilmiyordu. Oysa Kelebek’ti. Elinde Berrin’in telefonu, ne diyeceğini bilemez

bir hâlde öylece kalmıştı. Kelebek nefes aldı, sonra sustu. Uzun, ağır bir sessizlik. Sonra o cümle geldi, dünyanın bütün sesini susturan cümle.

“Berrin... Artık yok.”

Enes dondu. Zaman bir anda durdu.

“Ne... Ne demek yok?” diye sordu. Gözleri anlık Beril’e takıldı. Merakla ona bakıyordu.

“Berrin en son kayıptı. Bunu biliyor olman lazım. Gökay sana da geldi,” dedi Kelebek.

“Sen kimsin?” diye sordu Enes merakla.

“Kelebek ben,” dedi Kelebek.

Enes bunları pek umursamak istemedi. Tek isteği, Berrin’e ne olduğunu öğrenmekti. Yok kelimesine anlam yüklemek istemiyordu.

“Berrin’e ne oldu?” diye sordu.

Kelebek uzun bir nefes aldı. Anlatmak zor olacaktı ama mecburdu. “Berrin kaybolduğu o süreçte hastanedeymiş. Hiç kimseye haber vermeden kimliğini gizleyerek hastaneye yatmış.”

Enes’in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Devamını duymak istemiyordu. Ne olduğunu tahmin edebiliyordu fakat kendini tuttu. Duymak zorundaydı.

“Ne... Neden yattı hastaneye?” diye sordu.

“Berrin kemik kanserine yakalanmış ama kimseye yük olmak istemediği için söylememiş. Daha doğrusu, söylemeye çalışmış ama her yerden kovulunca söylemeden gitmesi gerektiğine karar vermiş. Kaybolduğu zaman hastanede yatıyormuş. Yoğun bakıma alınınca ailesinin haberi oldu.”

Kelebek konuşuyordu ama Enes duyamıyordu. Nefes alamadı. Elinden telefon kaydı. Sanki biri göğsünü sıkıyordu. Bir ses duyuldu, ardından dünyanın bütün rengi çekildi. Kelebek'in sesi uzaktan geliyordu.

“Gideli iki hafta oldu, mezarına gelmek istersen...”

Ama Enes duymuyordu artık. Dizlerinin bağı çözüldü. Ellerini saçlarına götürdü, başını öne eğdi. Zaman birden geri sardı. O kahvede yan yana bekledikleri an... Berrin'in sesinin o kısık tonu. Son sarılmaları. O an hissettiği sıcaklık.

Ve şimdi... Yok.

Kelimeler yetmedi. İçinde bir çığlık büyüdü ama ses çıkmadı. O an şehir bile sessizleşmişti. O kafede Berrin'i son görüşü olduğunu bile bilmiyordu. Ona defalarca gelmişti ve bir şey anlatması gerektiğini söylemişti. Ama o dinlememişti.

Birden Beril'in sesi geldi, duygusuz, neredeyse alaycı.

“Ne yani... O seni seven kız öldü, senin haberin bile olmadı, öyle mi?” Beril güldü, ince, rahatsız edici bir kahkaha attı.

Enes birden başını kaldırdı. Beril'in elindeki telefonu alıp kapattı. Beril hâlâ gülüyordu. Bir insanın ölüşüne mutlu olmuştu. “Romantikmiş. Sen hep böyle geç kalırsın zaten, Enes.”

Enes bir an nefesini tuttu. “Sus,” dedi kısık bir sesle.

Beril devam etti. “Senin gibiler hep aynı. Birini sevdiğini sanırsın ama gerçekten sevdiğinde bile yanında olamazsın. Belki de hak ettin bunu.”

“Kes,” diye bağırdı Enes.

Sesinin yankısı mekâna karışmıştı ama Beril susmadı. “Sana yazık bile değil. Sen zaten içi boş bir adamsın.” Ardından eşyalarını mutlulukla toplayıp masadan kalktı.

Enes telefonu fırlatmamak için kendini tuttu. Bir süre sadece oturdu. Kendini duymak bile istemiyordu. İçinde uğuldayan tek şey, Berrin'in sesi, kahkahası, o son sarılış...

Bir an gözlerinin önüne geldi. Kafede, kahvesini alırken dönüp gülümsemesi ve sonrasında o yumuşak, "Hoşça kal Enes," deyişi.

Artık hiçbir şeyi tamir edemezdi. Berrin gitmişti, hem de kimseye yük olmadan, sessizce. Onun gibi biri ancak böyle giderdi zaten; sessiz, vakur, kimseye dert olmadan.

Enes o gece sabaha kadar yürüdü. Sokak lambalarının altında kendi gölgesine baktı. Her adımı, bir pişmanlığın yankısıydı. Kendisine fısıldadı. "Keşke o gün gitmeseydim."

Sabah eve döndüğünde aynaya baktı. Kendini tanımadı. Bir yabancı gibiydi, içinde hiçbir şey kalmamış bir yabancı. Ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir ses, bir yüz, bir hayat gitmişti. Ve geriye sadece bir cümle kalmıştı, kulaklarında dönüp duran o son yankı:

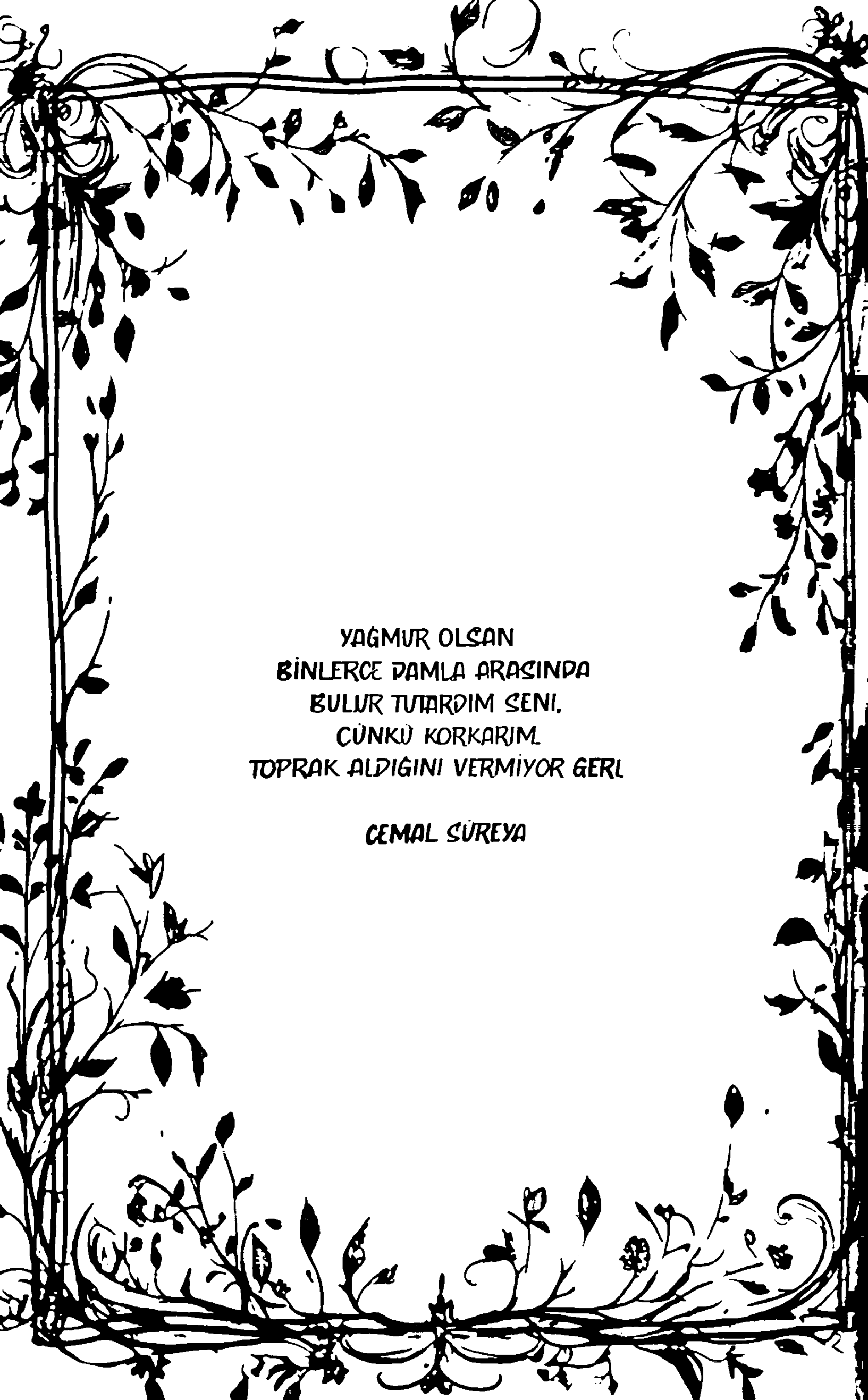
"Bir kahve kadar geciktik, Enes."

Gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı. Sonra fısıldadı. "Beni kimse sevmeydi. Ama o sevmişti."

Ve o sevgi artık yoktu. Sadece hatırası vardı, bir sarılma kadar sıcak, bir ölüm kadar soğuk.

GECE YARISI

YAGMUR OLSAN
BINLERCE DAMLA ARASINDA
BULUR TUTARDIM SENI,
CÜNKÜ KORKARIM
TOPRAK ALDIGINI VERMIYOR GERİ

CEMAL SÜREYA

Karşımdaki adama bakıyordum. Tam bir enkazdı. Anlatıkları karşısında dilim tutulmuş, öylece kalmıştım. “Bu ne biçim bir son böyle?” dedim fısıldayarak.

“Bu bana yaraşır bir son,” dedi zorla gülümseyerek.

Kalbim o kadar ağrıyordu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Nefesim daralmıştı. Berrin’in yaptığı, Enes’in istediği bir şeydi. Hayatından çıkmasını istemişti ama o kadar ağırdı ki ceza mı vermek istedi, yoksa isteğini mi yerine getirdi anlam veremiyordum. Belki de Enes farkında değildi ama onun isteği aslında bir cezaydı.

O akşam yağmur sessizce yağıyordu. Odaya gri bir ışık dolmuştu, pencereden dışarı baktığımda gökyüzü sanki yere daha yakındı. Enes yatağın ucunda oturuyordu; elleri birbirine kenetli, omuzları düşük, sanki birazdan ağırlığının altında ezilecek gibiydi. Ben karşısında eski bir sandalyeye oturmuş, ne diyeceğimi bilemeden onu izlemeye devam ediyordum.

Bazen sessizlik, en gürültülü şey olabiliyordu. O an da öyleydi. Odada artık hiçbir şey konuşulmuyordu ama binlerce kelime havada asılıydı. Enes’in gözleri bir noktaya takılıydı, dudakları aralanmıştı ama konuşmaya cesaret edemiyordu sanki.

Sonunda kısık bir sesle, “Anlatmamı istedin. Ben de anlattım,” dedi. Başı eğikti. O an fark ettim. Sesi, birinin yıllarca

susup ilk defa konuşmaya karar verdiğinde çıkardığı o garip, kırık tondaydı.

Ben ise sadece, “Evet, ben istedim,” diyebildim. Ama bu sonu duymaya hazır mıydım, duyduğum hâlde emin değildim.

Berrin hiç düşünmüş müdür, *ben yokken nasıl olurlar acaba*, diye. Çünkü bu sonu görünce düşüncesim geliyor.

Sahi ben yokken nasıl olacaktı?

“Berrin...” dedi Enes. O ismi söylediği anda odanın havası değişti. Sanki biri içeriye bir hatıra bırakmış gibiydi. Berrin... Onu hiç tanımamıştım ama o anda varlığı hissediliyordu. Enes’in yüzündeki her çizgide, her nefesinde o kızın izi vardı.

Sanki biri içimden bir şeyleri çekip aldı o anda. Boğazım kurudu. Odanın içindeki hava ağırlaştı, nefes almak bile zorlaşmıştı.

“O varken ben başka biriydim. Kendimle, annemle, geçmişle kavga ediyordum.”

“O yokken de başka birisin. Kendinle ve geçmişinle kavga ediyorsun,” dedim. Bu durumun zaten farkındaymış gibi gülümsedi. Kendi elleriyle kendini bu duruma sürüklemişti. Bir kadının ölmeden önce son bir defa konuşmak istediği ânı birinin ilgisizliğiyle susturulmuştu.

Gözlerim doldu ama ağlamadım. O kendi hikâyesinin içinde zaten yeterince ağlamıştı.

“Ama o artık yok.”

O cümleyle birlikte Enes’in sesi kesildi. Bir sessizlik oldu, yağmurun sesi bile geri çekilmişti sanki. Enes ellerini yüzüne kapadı, derin bir nefes aldı. Sadece o an fark ettim, ne kadar yorgun olduğunu. Bir insanın ruhu da yorulabiliyormuş gerçekten.

“Kafede yan yana sırada beklerken o *iyiyim* der gibiydi ve ben ona inanmıştım,” dedi.

O an içim parçalandı. Bir kadının ölürken bile gülümsemediğini, sırf birini üzmemek için *iyiyim* diyebildiğini düşündüm. İnsanın kendi yıkımını saklayacak kadar güçlü olması ne kadar acıydı.

“Şimdi gitti,” dedi Enes. “Beni affetmeden gitti.”

Sesi kısık, neredeyse fısıltı gibiydi. Ben de fısıltıyla konuştum. “Belki affetmiştir.”

Enes gülümsedi, o gülümsemede hem acı hem kabulleniş vardı. “Affetse bile,” dedi. “Ben kendimi affedemem.”

Her kelimesi içimde yankılanıyordu. *Bir hikâyeyi dinlemekle yaşamak arasında ne kadar fark olabilir,* diye düşünüyordum. Ama Enes’in hikâyesi, yalnızca bir anlatı değildi; bir itiraf, bir ceza, bir dua gibiydi.

“Onun tek istediği konuşmaktı. Ben kaçtım. Oysa o ölüyordu.”

O anda gözyaşlarımı tutamadım. Sessizce ağladım. Ama onun için değil; Berrin için. Bir kadının tüm gücüyle yaşayıp, kimseye yük olmadan gitmesine ağladım. Sessizliğin içinde kaybolan bir kadına.

Enes pencereye yürüdü. Yağmur hâlâ yağıyordu. Işık onun yüzüne vuruyor, gözlerindeki yaşları belli ediyordu.

“Belki olduğu yerde mutludur ve beni affetmiştir,” dedi.

Ben sadece, “Affetmiştir,” diyebildim. Çünkü öyle bir kadını hiç tanımamış olsam da affedebileceğini biliyordum. O tür insanlar kırılmak için değil, sevmek için var olurdu.

O anda fark ettim; Enes’in içinde bir mezar vardı. Berrin orada yaşıyordu. Hiç kimse göremiyor ama Enes her gün o mezarın başında duruyordu.

Yağmurun sesi artmıştı. Enes pencereden dışarı bakarken ben onu izliyordum. Omuzları düşüktü ama yüzünde tuhaf bir dinginlik vardı. Sanki içindeki fırtına biraz olsun dinmişti.

“Berrin yaşarken sessizdi,” dedi. “Ölürken de sessiz gitti.”

Berrin'i susturmuşlardı fakat o sessiz kalmak istememiş, sadece ölümünü sessizleştirmeyi seçmişti. Bunu ona diyemedim. Yeterince acısı varken bir de ben eklemek istemedim. Sadece yanına gidip omzuna dokundum. Parmaklarım titredi.

“Bazen sessiz kalmak, birini yaşatmanın en temiz yoludur.”

“Evet ama sessizlik çok ağır,” dedi.

O anda gök gürledi, cam titredi. Bir anlık ışık odanın içini doldurdu. Enes'in gözlerinde o ışığın yansımasıyla Berrin'in izini gördüm. Bir an için gerçekten oradaydı sanki. Tüylerim diken diken oldu. Enes'in gözleri doldu ama bu kez ağlamadı. Ben ağladım onun yerine. O, zaten yıllardır ağlıyordu içinde.

O gece yağmur hiç durmadı. Biz de konuşmadık bir daha. O sadece pencereden dışarı baktı, ben onu izledim. Berrin'in hikâyesi o odada yeniden doğdu sanki ama bu kez bir ağıt olarak değil, bir affedişin yankısı olarak.

Ve o an anladım: Bazı insanlar ölmez, sadece sessizliğe karışır. Berrin de öyleydi. Ve Enes, o sessizliğin içinde yaşamaya mahkûmdu.

Sabaha doğru biz hâlâ camın kenarında yağan yağmuru izliyorduk. Aklım Berrin'le doluydu. O süreçte nasıl hissetti? Tek başınaydı. Kimsesiz ve yalnızdı. Sormak istiyordum ama cümle boğazıma düğümleniyordu.

“O, bütün bunları nasıl yaşadı?”

Tek başına, sessizce, kimseye söylemeden... Hastaneye nasıl gitti, nasıl döndü, kime baktı, ne hissetti?

Bir süre bekledim. Sonra çok kısık bir sesle, neredeyse fısıldar gibi, "Enes..." dedim.

Bana bakıp, "Efendim?" dedi.

Bir an nefes aldım. Kelimeleri doğru seçmeye çalıştım ama hiçbir kelime bu kadar kırılgan bir şeyi taşımaya yetmiyordu.

"Berrin... Hastalığını öğrendiğinde... Ne yaptı? Yani sen bilmiyordun ama... O zaman ne yapıyordu, biliyor musun?"

Enes'in omuzları gerildi. Sanki bir anda duvarların arasında yankılanan bir isim onu yerinden etmişti. Bir süre sustu, sonra derin bir nefes aldı.

"Gökay'ın kaskla vurduğu an var ya..." diyerek bana baktı. *Eret* dercesine başımı salladım. Konuşmak istemiyordum. Anı bozmaktan korkuyordum.

"*Yalnız da iyileşebiliyorum artık* demişti bana," dedi Enes. O sözü anımsadım. Anlatırken de kalbimde acı hissetmiştim. "Meğerse iyileşemiyormuş..." diye mırıldandı. Sonra Berrin'in yaşadıklarını anlatmaya başladı.

Berrin, Gökay'la yaşadığı o sert karşılaşmadan günler sonra hâlâ başının sol tarafında sızlayan bir ağrı hissediyordu. Kaskın çarptığı yer morarmış, hafifçe şişmişti. Normal gördüğü için üzerinde durmamıştı.

"Bir şey yok," dedi kendi kendine, kısık bir sesle. "Geçer."

Öğlene doğru baş dönmesi yeniden başladı. İlk başta önemsemedi. "Yorgunumdur," dedi.

Ama aynada gördüğü solgunluk, içini tedirgin etti. Baş dönmeleri devam ederken bir şeylerin habercisi olabileceğini

hissetti. Sonunda bir öğleden sonra sessizce dışarı çıktı, kimseye haber vermeden en yakın hastaneye gitti.

Berrin kayıt masasına yaklaştığında elleri terlemişti.

“Şikâyetiniz nedir?” diye sordu görevli kadın.

“Ben birkaç gün önce de gelmiştim. Başımdan darbe almıştım. Baş dönmelerim çok artmaya başladı. O yüzden geldim,” diye mırıldandı Berrin.

Görevli kadın başını kaldırmadan bilgisayarda işlemlerini halletti. “Üçüncü kata çıkın. oradaki arkadaşlar size yardımcı olacaklar.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Berrin ve ilerledi.

Saatler geçti. Berrin, etrafındaki insanlara baktı: clinde rapor tutanlar, çocuğunun ateşiyle uğraşan anneler, sessizce bekleyen yaşlılar. Hepsinin bir nedeni vardı. Kendi nedenini düşündü.

Benimki sadece bir morluk ve baş dönmesi, dedi içinden. Kendini kandırmak, o an en kolay savunmaydı.

Uzun bekleyişin ardından doktorun odasına girdiğinde yüzünde kibar bir tebessüm vardı.

“Hoş geldiniz Berrin Hanım,” dedi doktor.

“Merhaba,” diyen Berrin, doktorun karşısına oturup beklemeye başladı.

“Bir darbe almışsınız sanırım. Kalp nakli de olmuşsunuz. Kaydınızda öyle gözüküyor,” dedi doktor dosyaya bakarak.

“Evet ama ciddi bir şey değildi. Sadece baş dönmelerim geçmedi. Tedbir amaçlı gelmek istedim,” dedi Berrin.

“İyi yapmışsınız. Birkaç test yapalım.”

Berrin başını salladı. “Peki.”

Ama içinden geçirdiği şey farklıydı. *Nasıl olsa bir şey çıkmaz.*

Tahlilleri verdikten sonra eve dönüyordu. Yolda rüzgâr saçlarını savurdu, burnuna sonbaharın keskin kokusu doldu. Bir an için kendisini tamamen iyi hissetti.

“Ben iyiyim,” dedi yüksek sesle, kimseye söylemeden. Kendi kendine yemin eder gibiydi.

Birkaç gün geçti. Hayat, sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. O anki tek isteği, Enes’le arasını tekrar düzeltmekti.

Bir gün bir telefon aldı. Tanımadığı bir numara aramıştı.

“Efendim?” diyerek açtı Berrin telefonu.

“Berrin Hanım merhaba. Akyol Hastanesi’nden arıyorum. Doktor Alper’in asistanıyım.”

Berrin, o zamana kadar yaptırdığı testleri tamamen unutmuştu. “Buyurun,” dedi utançla.

“Tahlil sonuçlarınız çıktı. Eğer bugün gelebilerseniz çok iyi olur.” Sesinde olağan bir ciddiyet vardı ama tonundaki küçük bir gerginlik, Berrin’in kalbinde bir şeyleri sıkıştırdı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu hemen.

“Yüz yüze konuşalım isterseniz,” dedi asistan. “Bugün gelebilir misiniz?”

“Tabii, geliyorum,” diyerek telefonu kapattı.

Telefon kapandığında Berrin bir süre elinde tuttu cihazı. Ekrandaki saat, dakikaları sayarken o hâlâ aynı soruya takılmıştı. *Yüz yüze konuşalım.* Bu cümlemin içinde kötü bir

ihtimal gizliydi. Olan biteni öğrenmek için adımlarını hastaneye çevirdi.

Hastaneye gittiğinde direkt doktorun odasının olduğu kata çıkmıştı. Koridorlar sessizdi. Doktorun odasına girerken kalbi ritmini şaşırmış gibiydi.

“Hoş geldiniz, Berrin Hanım,” dedi doktor, dosyayı eline alarak. Sesi ne sertti ne yumuşak.

“Merhaba,” dedi Berrin ve sandalyeye oturdu. Doktor, birkaç saniye sessiz kaldı. Gözlüğünü çıkarıp ellerini birleştirdi. Bu tür sessizlikleri herkes bir kez yaşar hayatında. bir şeylerin artık değişeceği o anın öncesindeki sessizliktir bu.

“Sonuçlarınızda bazı anormallikler var,” dedi sonunda.

“Ne tür anormallikler?” diye sordu Berrin kaşlarını çatarak.

“Bazı hücrelerde aşırı çoğalma görülüyor. Bu, genellikle kemik dokusundan kaynaklı oluyor. Daha net konuşabilmem için birkaç test daha gerekebilir ama...” Duraksadı. Cümlesini tamamlamadan bakışlarını yere indirdi.

Berrin’in dudakları aralandı ve “Ama ne?” diye sordu.

Doktor başını kaldırdı. “Kemik iliği kanseri kaynaklı bir sorun olabileceğini düşünüyorum. Ama emin olmak için ileri tetkik gerek. Henüz erken bir evre olabilir. Tedaviye başlarsa kontrol altına alınabilir.”

Sözcükler odanın içinde yankılanıyordu ama Berrin’in kulağına ulaşmamıştı sanki. Her kelime, bir sisin içinde kayboluyordu. Kemik... Kanser... Bir insanın vücudu kendi kendini nasıl tüketebilirdi?

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra başını kaldırıp gülmüseddi. “Ben iyiyim,” dedi, sanki inandırmaya çalışır gibi.

Doktorun gözleri yumuşadı. Bu tür durumlarla çok fazla karşılaştığı için inkâr evresini anlayabiliyordu.

“Birkaç test daha yaparsak bence çok iyi olacak. Size refakatçi olacak birileri var mı? Tek başınıza olmazsanız sizin için daha iyi olur.”

Berrin’in gözleri dolmuştu. Kime anlatacaktı? Yaşasın diye bir başka kızı öldüren ailesine mi? Ne kadar komik olurdu.

“Siz beni yaşatmak için başka can aldınız ama bakın ben yine de ölüyorum.”

Berrin gülmemek için kendini tuttu. Gökay’a söylese bu kalbi bir başka bedene nakletmesini söyler ve öyle ölmesini isterdi.

Enes?

Umurunda bile olmazdı ki. O zaten acılar içinde kıvrıyor, kendi karanlığında boğuşuyordu.

Berrin başını sallayarak ayağa kalktı. “Ben hallederim. Birine gerek yok.” dedi.

Odadan çıkarken koridordaki ışık gözlerini kamaştırdı. Elini duvara dayayarak birkaç saniye derin nefes aldı. İçinden bir ses *ağlu* diyordu. Ama ağlamadı. Ağlarsa, her şeyin gerçekten başladığını kabul etmiş olacaktı.

O gün eve döndüğünde Enes’i aramak istedi. Telefonu eline aldı, ekranın ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Ama parmakları geri çekildi. Enes o sırada kendi fırtınasının içindeydi. Annesiyle tartıştığını, para için çalıştığını biliyordu. Onun yükünün üstüne kendi yükünü koymak istemedi.

“Ben iyiyim,” dedi yine kendi kendine. Her zamanki gibi yalan söylemek kolaydı.

Sonraki günlerde doktora tekrar gitti. Artık net bir şekilde teşhis konulmuştu. Berrin kimseyle paylaşamadı, kendi

içinde yaşadı. Kime anlatacağını bilemedi. O bile kabul edememişti ki.

Ne yapacağını bilemiyordu. Zerrin'e yapılanların cezası mı çıkıyordu, yoksa kader miydi emin bile olamıyordu. Tek bildiği, bu kalbi yaşatması gerektiği idi çünkü bu kalp için bir can gitmişti. Bu yüzden tedaviye başlamıştı. Hastaneye sabah erken saatlerde gidiyor, akşam eve dönüyordu. Yolda kimseyle göz göze gelmiyor, saçlarını atkısıyla kapatıyordu.

Kendine *geçici* diyordu. Her şey geçici. Bir ağrı gibi, bir yara gibi... Gececek.

Ama ağrılar artıyordu. Kollarında, bacaklarında sızılar: geceleri uykusunda ani kasılmalar. Yine de kimseye belli etmedi. Gülümsemeyi öğrendi. Sessizliği, bir zırh gibi kuşandı.

Bazen parkta oturup gökyüzüne bakıyor. kendi kendine mırıldanıyordu. "Bunu kimse bilmeyecek."

Ve o sözü tuttu. Kimseye söylemedi. Ne annesine ne Enes'e ne bir dostuna. Çünkü Berrin, yük olmayı en büyük günah sanıyordu. Ve bu yüzden kendi ölümünü bile sessizce taşımıştı.

Enes'le burgercide çalıştığı zamanlarda bile hastaydı ama kimse fark etmemişti. Berrin o günlerde ölümün sessiz gölgesini taşıyordu ama Enes'in bunu anlamasına izin vermiyordu. Onunla burgercide çalışması, sadece birlikte zaman geçirmek değil; Enes'in hayatında son bir ışık bırakma çabasıydı. Burgercideki o karmaşanın içinde sessiz bir hikâye yaşanıyor; kimsenin fark etmediği, kimsenin duyamadığı bir hikâye.

Berrin tezgâhın arkasında karton kutuları düzenlerdi. Birkaç gündür bileklerinde ince morluklar oluşmuştu; yorgunlukla değil, iğnelerin izleriyle. Üzerine giydiği üniforma büyük geliyordu artık çünkü kilo vermişti ama kimse fark etmiyordu. Çünkü o, her zamanki gibi gülümsüyordu.

Enes yan tezgâhta çalışırken arada başını kaldırıp ona bakardı. Berrin fark ettiğinde hep aynı şeyi yapardı: Hafifçe gülümser, sonra gözlerini kaçırdı. O gülümsemeler, Enes'in gün içindeki tek huzuru olurdu. Oysa o gülümsemeler, bir veda biçimiydi.

Berrin her sabah aynı saatte gelirdi. Hastaneye uğrardı önce. Tedavi sonrası yorgunluğunu atkısıyla gizler, saçlarını toplayıp aynada yüzüne biraz renk verirdi. Sonra burgerciye girerdi. "Günaydın," derdi her defasında ve Enes'in bakışları o an yumuşardı.

Kimse onun parmaklarının bazen titrediğini, siparişleri dizerken nefesinin sıklaştığını fark etmezdi. O kadar iyi gizliyordu ki her şeyi, bir doktor bile görse inanmazdı. Berrin'in yüzündeki gülümseme, bir insanın en ağır gerçeği taşıırken takabileceği en güzel maskeydi.

Berrin'in amacı artık değişmişti. O, ölmekten korkmuyordu. Korktuğu tek şey, Enes'in yeniden içine kapanmasıydı. Bu yüzden her gün oradaydı; onu güldürmek, hayata biraz daha bağlamak için. O gülümserken ağrıları hafıflıyordu sanki. O güldüğünde bedenindeki kanser bile bir süreliğine geri çekiliyordu.

Bazen, molalarda dışarı çıkar, parkın köşesindeki banka otururdu. Ellerini montunun cebine sokar, gözlerini gökyüzüne dikerdi. Kuşları izlerdi uzun uzun. Sonra başını çevirir, burgercinin camından içeri bakardı. Enes içeride çalışıyor olurdu, alnında ter, elinde tepsi. Berrin o an gülümserdi.

"Değdi," derdi kendi kendine. "En azından mutlu görünüyor." Ama o mutluluk, onun son dileğiydi. Kendi ömrünü Enes'in yüzündeki bir gülümsemeye dönüştürüyordu.

Bazen akşam vardiyasında kolları sızlardı. Tezgâhın kenarına tutunur, belli etmeden nefes alırdı. Yüzüne düşen ter damlalarıyla gözyaşlarını ayırt etmek imkânsızdı. Enes bazen

fark ederdi ama bunun, alışık olmadığı çalışma temposundan dolayı olduğunu zannederdi.

Gece vardiyasından çıktıklarında Enes genellikle onu durakta bırakırdı. Berrin ısrarla yürümek isterdi. “Yürümek iyi geliyor,” derdi hep. Aslında yürümek, kendisine zaman kazandırıyor. O yürürken hayat biraz daha uzun sürüyordu sanki.

Bir kış akşamında birlikte mola verdiklerinde Enes ona bir çay uzatmıştı. Sadece bir çaydı ama Berrin’i çok mutlu etmişti.

“Sen hep böyle iyi ol,” demişti Berrin aniden.

Enes şaşırmıştı. “Ne demek o?”

“Yani... Kötü şeyler seni değiştirmesin. Kötü insanlar da. Hep iyi ol.”

Enes anlam verememişti ama o cümle, yıllar sonra beyininde yankılanacaktı. Çünkü o akşam, Berrin aslında kendi yokluğuna hazırlanıyordu.

“Biliyor musun Enes... Bazen insan, birini mutlu etmek için yaşamaya devam eder,” demişti Berrin. Enes’in kaşları çatılmıştı.

“Sen neden hep böyle konuşuyorsun?” diye sormuştu.

Berrin gülümseyerek başını yana eğdi. “Belki de bazı şeyleri anlatmak kolay değildir.”

O an rüzgâr esti, Berrin’in saçları savruldu. Yüzündeki solgunluk lambaların altında belli oluyordu. Ama Enes fark etmedi. O sadece onun gülümsemesine baktı. Ve belki de o gülümsemenin bir veda olduğunu anlamadan gülümsedi karşılığında.

Berrin’in amacı hiçbir zaman mucize değildi. Sadece birini son kez mutlu görmektir. Ve başarmıştı da. O gürültülü

burgercide herkes koştururken bir kız yavaş yavaş ölüyordu. Ama ölmeden önce bir kalbi onarmayı seçmişti.

Enes o zamanlar Berrin'in hasta olduğunu bile fark etmemişti. O hâldeyken onu terk etmişti. Kapısına gelen kızı defalarca kovmuş, konuşmaya çalışan kızı sessizliğe boğmuştu. Şimdi yaptıklarını hatırlayınca vicdanı sızlıyor ve sadece kendisine küfürler ediyordu. Kalbi bu kadar büyük acıyı kaldıramıyor, onu içeriden çürütüyordu.

Enes odanın köşesinde oturuyordu; gözleri boşluğa dalmış, elleri birbirine kenetlenmişti. Düşünceleri bir kasırga gibi dönüyor, her hatırlayışı kalbini yeniden parçalıyordu. Berrin'in o kırılgan hâli, hastalığı, kapısında çaresizce duruşu... Tüm bunları o zaman fark etmemiş, göz ardı etmişti. Şimdi hatırladıkça kendisini acımasızca suçluyordu. Kendi elleriyle, en çok sevdiği kişiye zarar vermişti.

Geçmişin o anları zihninde tekrar tekrar canlanıyor, Enes'in içini kemiren vicdan azabıyla birleşiyordu. İçindeki boşluk öyle büyüktü ki sanki kalbi parçalanıyor ve her parça ruhuna saplanıyordu. Berrin'i deli gibi özliyordu. Onun gülüşü, sesi, hatta sessizliği bile Enes için tarifsiz bir özlem kaynağıydı.

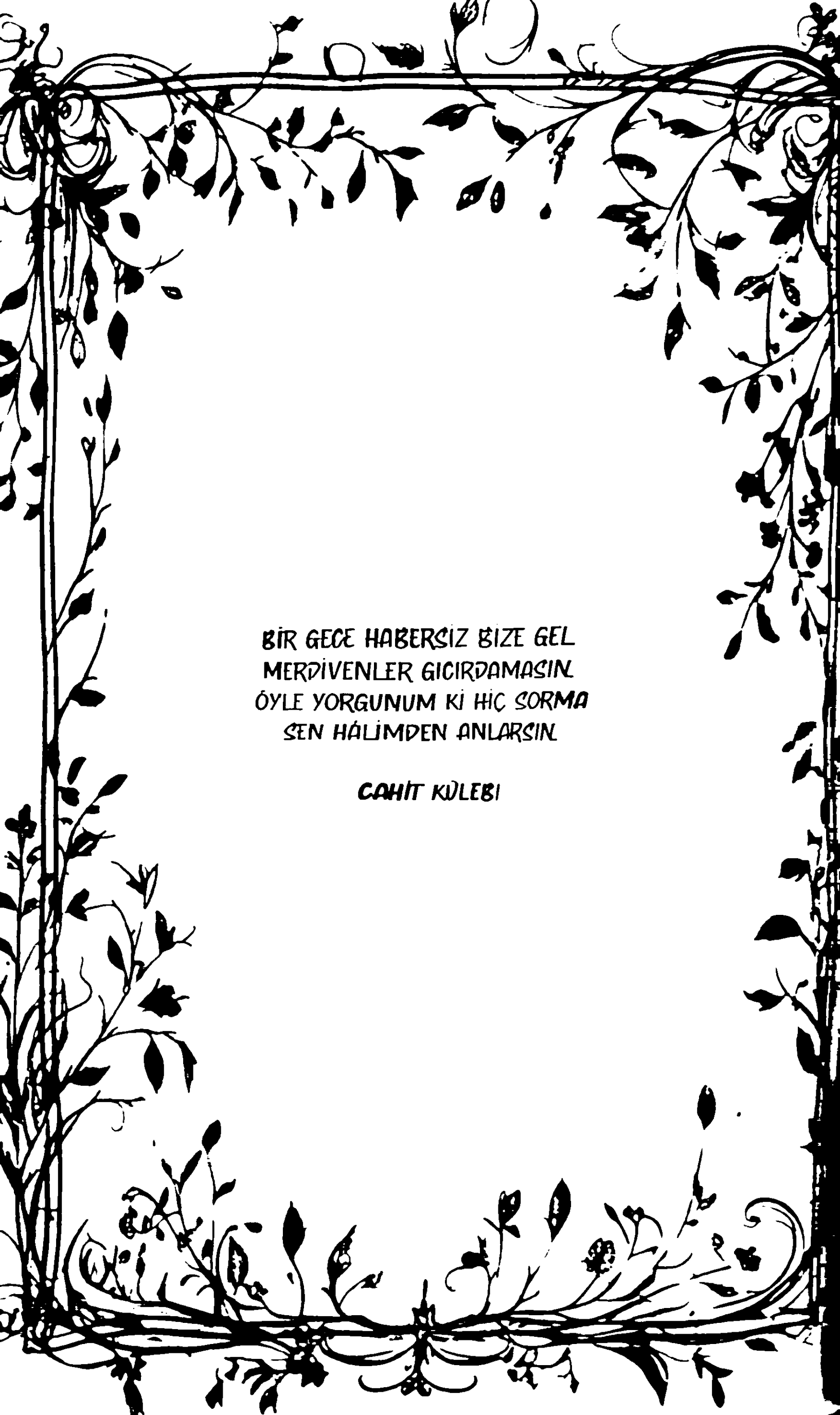
Bir yandan kendisini cezalandırıyor, bir yandan da Berrin'e ulaşmanın yollarını hayal ediyordu. Ama biliyordu ki zaman geri gelmeyecek, hatalar silinmeyecekti. Yine de bir umut kııntısı vardı içinde: Belki bir gün bir şekilde onun affını kazanabilirdi.

İçindeki sızı, sessiz bir çığlık gibi yayıldı odada; onu yiyip bitiren, onu insan olmaktan alıkoyan bir çürük gibi... Ve Enes, Berrin'i düşündükçe her geçen saniye kendisinden biraz daha uzaklaşıyordu.

Onu bu hâlden kurtarmak istedim.

TAŞIN ALTINDAKİ KALP

BİR GECE HABERSİZ BİZE GEL
MERDİVENLER GICIRDAMASIN
ÖYLE YORGUNUM Kİ HİÇ SORMA
SEN HÂLİMDEN ANLARSIN

CAHİT KÜLEBİ

“Berrin’in öldüğünü öğrendikten sonra ne yaptın? Devamında ne oldu?” diye sordum Enes’e. O da bıkkın bir sesle tekrar anlatmaya başladı.

Enes, Berrin’in gidişini Kelebek’ten öğrenmişti. Beril’le olduğu zamanda, o kafede aniden öğrenişinin üzerinden bir gün geçtikten sonra gerçeği kabul edemeyip Berrin’in numarasını aramış ve Kelebek’le buluşmak için sözleşmişti.

O gün Enes, hava hâlâ kararmamışken Kelebek’in söylediği kafede buluşmak üzere yola çıkmıştı. Adımlarını hızlı atıyor, kalbinin çarpışını hissetmekten kendini alamıyordu. İçinde bir korku vardı çünkü Berrin’in durumuyla ilgili gerçeği öğrenmek, onu yerle bir edecekti.

Buluşmak için sözleştikleri kafeye gittiğinde çoğu masanın boş olduğunu gördü. Sadece birkaç müşteri sessizce kahvelerini yudumluyordu.

Kelebek köşede masada oturmuş, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmişti. Enes’i görünce hafifçe gülümsedi ama o gülümseme, içinde hem teselli hem de endişe barındırıyordu. Enes yanına oturdu.

“Merhaba,” dedi Kelebek, ne diyeceğini bilemeden. Buraya gelmeyi kendisine vazife edinmişti çünkü hikâyelerinin yarım kalmasını istemiyordu.

“Merhaba,” dedi Enes. Bu öylesine söylenilmiş bir şeydi.

Göz göze geldiler; o gözler, Kelebek’in anlatacaklarının ağırlığını taşıyordu. Enes başını salladı, dudaklarını ısırды. Kalbi göğsünü sıkıştırıyor, nefes almak zorlaşıyordu.

“Berrin’e olanları merak ettiğini biliyorum,” dedi Kelebek. Enes sadece başını salladı. Hâlâ kabullenemiyordu.

“Hasta olduğunu kimse bilmiyordu. Bir dönem kayıp olduğunu zaten biliyorsun,” dedi Kelebek. Teyit etmek ister gibi Enes’e baktı.

“Evet,” dedi Enes.

O an kendisinden nefret etti. Onun kayıp olduğunu biliyordu. Gökay bile evine kadar gelmiş, onu aramıştı ama o Berrin’i aramamıştı. Telefonun öteki ucunda her zaman olabileceğini düşünmüştü. Berrin acı çekerken Enes biriyle birlikte vakit geçiriyor, hayatını yaşıyordu. Bunun için de kendisine kızıyordu.

Kelebek derin bir nefes aldı, ellerini masanın üzerine koydu. “Ben annesinden öğrendim. Bir gece bir telefon almışlar ve kızlarının kanser olduğunu öğrenmişler. O kadar saçma ki,” dedi Kelebek gülerek. Tüm bu şeyler ona saçma geliyordu.

Berrin yaşasın diye biri öldürülmüştü ama şimdi Berrin de ölmüştü. Kelebek, bazı şeylerin önüne geçilemeyeceğini o zaman anlamıştı.

“Sonra biz öğrendik ama Berrin... Artık elden ayaktan kesilmişti. Yani kimseye hesap verecek durumda değildi.”

Kelebek sinirle güldü. Berrin’in her şeyi planladığı o kadar belliydi ki. Kimseye hesap vermeden çekip gitmek istemişti ve başarmıştı. Herkesi kendi vicdan azabıyla bırakmıştı. Herkes kendi hesaplaşmalarını kendi içinde yaşayacaktı.

“Sonra peki?” diye sordu Enes.

“Sonrası yok,” diye mırıldandı Kelebek. “Biz öğrendikten sadece iki hafta sonra Berrin’i uğurladık.”

Kelebek’in son sözüyle Enes’in nefesi kesilmişti. Tişörtünün yakalarını çekiştirdi. Her şey o kadar şaka gibi geliyordu ki ağlasa mı üzülse mi, gülse mi bağırsa mı, ne yapacağını bilemiyordu.

Yanı başındaki kız acı çekiyordu ama ona belli etmiyordu. O hâliyle çalışıp kazandığı parayı ona veriyordu. Acının âlâsını yaşıyordu ama yine de onu teselli ediyordu. O kadar ruhafına gidiyordu ki... Tepki veremiyordu. Sadece kafedeki son görüşmesi aklına geliyordu. Enes vicdan azabından ölüyordu.

“Aslında her şeyi sana anlatmış,” diye mırıldandı Kelebek. Enes anlamayarak ona baktı. Kelebek parmaklarıyla oynamaya başladı. Nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Berrin yaşadığı tüm süreci sana mesaj olarak atmış. Sen engellemişsin onu. O yüzden mesajları görememişsin,” dedi Kelebek.

Enes bir dönem onu engellemişti çünkü sürekli yazıyordu. Kendisinden uzak olursa unutacağını düşünmüştü. Hayatına odaklanmasını istiyordu. O karanlığında gömülecekti ama Berrin parlayacaktı. Işığı odasını aydınlatması için kullanmasını istemiyordu.

“Mesajlarda ne vardı?” diye sordu Enes.

Kelebek, bu cevabı duyacağını bildiği için telefonu çıkarıp mesajları Enes’e gösterdi. Orada, Berrin’in yıllardır hiç koparmadığı ama Enes’in engellediği o mesajlar duruyordu. Her biri Berrin’in çaresizliğini, acısını, aynı zamanda sevgisini yansıtıyordu.

Enes ilk mesajı açtığında gözleri doldu.

Berrin: *Hatalıydım, özür dilerim.*

Berrin: *Seni çok özlüyorum.*

Berrin: *Sana kırgınım.*

Berrin: *Yaşayamadıklarımıza kırgınım.*

Berrin: *Böyle olduğu için kırgınım.*

Berrin: *Gerçek olamayacağımızı biliyordum ama seni yine de seviyordum.*

Berrin: *Ben seni çok özlüyorum. Gelsen olmaz mı?*

Enes her mesajda kendinden geçiyordu. Berrin her gün yazmıştı ona. Her gün sevdiğini ve özlediğini fısıldamıştı. Tüm bunları yaparken hastaydı. Yalnızdı ve tekti.

Berrin: *Yokluğun koymuyor çünkü ben kendimden gittim.*

Berrin: *Ölüm düşüncesi etrafımı çok fazla sardı.*

Berrin: *Mutluluğu bıraktım ve şimdi çok korkuyorum.*

Berrin: *Eski hayatıma geri dönebilmeyi çok istiyorum.*

Berrin: *Çok aptalsın Enes.*

Berrin: *Bir gün engeli kaldıracaksın ve burada çift tik olacak. Ama bilmiyorsun ki artık ben olmayacağım.*

Berrin: *Enes... Ben ölüyorum.*

Enes daha fazla kendisine hâkim olamadı ve ağladı. Mesajları defalarca okudu ama her defasında kalbi biraz daha parçalanıyordu. Gözlerinin önünde Berrin'in yazdığı acı dolu kelimeler dönüyor, her biri onu kesip biçiyordu. Kendi hatalarını, geçmişte yaptığı tüm yanlışları düşündü. "Ben... Ben ne yaptım?" diye mırıldandı.

Kelebek sessizce izliyordu. Enes'in titreyen elleri, gözlerindeki yaş, nefesinin düzensizliği... Her şey, Berrin'in

acısının ve Enes'in suçluluk duygusunun gerçekliğini ortaya koyuyordu.

“O seni bekledi, Enes. Sana her şeyi anlattı, her gün. Ama sen onu görmedin. Sen onu susturdun,” diyordu Enes kendine.

Enes kafasını salladı, ellerini yüzüne götürdü. Gözlerinden yaşlar süzüldü ama onları tutmaya çalışmıyordu. “Ama... Neden anlatmadı?” diye sordu nihayet. Sesi kırık ve boğuk çıkmıştı.

Enes, sessizce ağlamaya devam etti. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. İçindeki suçluluk ve özlem öyle büyüktü ki neredeyse nefes alamıyordu. “Berrin... Sana ne yaptım?” dedi, kelimeler neredeyse fısıltıydı.

Enes telefonu tekrar açtı ve mesajları tek tek okumaya devam etti. Her biri, Berrin'in cesaretini, sevgisini ve direncini gözler önüne seriyordu. Enes, okuduğu her mesajda hem kahroluyor hem de nefes almakta zorlanıyordu. Ama artık geçmişin gölgesinde kaybolmayacaktı. Her şey ortadaydı; pişmanlık ve acı, sevgiyle birleşiyordu.

Berrin: *Ama ben bu kalbi başkasına veremiyormuşum.*

Enes mesajı bir kez daha okusa da anlayamadı. Kelebek'e gösterdi.

“Ne demek istiyor?” diye sordu. Kelebek de ilk okuduğunda anlamamış, sonra kavramıştı.

“Berrin'in kalbi Zerrin'e ait. Bunu biliyorsun?” dedi ve teyit edercesine baktı. Enes onaylayarak başını salladı. “Berrin, bu kalbin sahibi Zerrin olduğu için yaşaması gerektiği düşüncesindeydi. Bu yüzden organlarını bağışlamak istedi ama nakil olan bir kalp üçüncü bir kişiye verilemezdi. Çok zor bir şeydi. Berrin de kendini değil, kalbi yaşatabilmek için tedaviye odaklanmış ama gördüğün gibi.”

Enes, o an Berrin'in kendinden çoktan vazgeçtiğini anlamıştı. Enes, içinden bir şeyler daha eksiliyormuş gibi hissediyordu. Kelebek karşısında sessizce oturuyordu; elleri bir fincan kahvenin etrafında kenetlenmiş, bakışları masanın üzerinde geziniyordu. Hava ağırdı, kafe loş, arka fonda çalan yavaş müzik bile konuşmaya cesaret edemiyor gibiydi. Bir süre sessizlik hâkim oldu.

Enes'in sesi sonunda o boşluğu yardı. "Gökay... Ne yaptı peki?"

Kelebek başını yavaşça kaldırdı. Gözlerinde yorgun bir öfke, içinde biriken kırgınlığın donuk yansıması vardı.

"Gökay," diye tekrarladı alçak sesle. "O, Berrin'in kalbi durduğunda oradaydı. Ama... İnan bana Enes, öyle birini o an tanıyamazdın."

Enes anlamadı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kelebek derin bir nefes aldı. Elleri fincanın etrafında biraz daha sıkıldı, sanki elleriyle geçmişî tutmaya çalışıyordu.

"Gökay sinirliydi. Sarsılmış, yıkılmış biri gibi sinirli değildi. Berrin'e kızgındı. Kalbi durduğu için Berrin'e kızdı. O anda bile o kalbin Zerrin'e ait olduğunu ve atması gerektiğini söyleyip durdu."

Enes'in yüzü gerildi. Yutkundu, kelimeler boğazında düğümlendi. "O... Berrin'e kızdı mı? Ölümüne bile üzülmedi mi?"

Kelebek gözlerini Enes'inkine dikti ama o gözlerde cevap değil, bir ağırlık vardı.

"Üzüldü mü bilmiyorum," dedi sonunda. "Belki kendi içinde bir yerlerde üzüldü. Ama bunu göstermedi. Saf bir öfke vardı. Belki de suçluluk. Belki kıskançlık. Bilmiyorum," dedi Kelebek. Berrin'in gidişine bile üzülmemişti yani. Kalbin gidişine kızmıştı. Berrin giderken bile yalnız hissetmişti.

Enes başını iki elinin arasına aldı. Odadaki hava ağırlaşmıştı, nefes almak bile acı veriyordu.

“Ben de anlamadım,” dedi alçak sesle. “Ben de onu susturdum. Berrin en doğru olanı yaparken ben de gözlerimi kapattım.”

Bir süre sonra Kelebek konuştu, sesi kırık ama yumuşak bir tonla. “Berrin’in kalbi durdu, Enes. Ama ben inanıyorum... O kalp hâlâ atıyor. Sadece başka bir yerde. Belki senin afında, belki de bizi izleyen bir gökyüzünde.”

Enes başını kaldırdı, gözleri nemliydi ama içinde bir ışık yanıyordu. Gökay’ın öfkesini, Berrin’in sessizliğini, Kelebek’in sözlerindeki sarsılmaz inancı düşündü. Her şey birbirine karışmıştı; suçluluk, özlem, sevgi, pişmanlık...

“Berrin...” dedi kısık sesle. “Kendini harcadı ama yaşamı büyüttü.”

Gökay’ın öfkesini dinlemek kalbimi yaralamıştı. Bir insanın nefreti nasıl bu kadar büyük olabilirdi, inanamıyordum. Gerçek gibi değildi.

“Bir insan bu kadar cani olamaz,” dedim inanamazcasına. Enes ses etmedi. Onun bu caniliğe sessiz kalacağına inanmıyordum.

“Ne yaptın?” diye sordum. Enes bana baktı ve tekrar anlatmaya devam etti:

Enes, kendinde bulduğu cesaretle Berrin’in mezarını ziyarete gitti. Rüzgâr kuru yaprakları mezarlığın taşları arasında sürüklüyordu. Toprak nemliydi, gökyüzü griye çalıyordu. Gün, akşamlar sabah arasında bir yerde asılı kalmış gibiydi. Gökyüzü ne tam kararıyor ne de aydınlanıyordu. Enes ağır adımlarla yürüyordu, elindeki çiçekler titriyordu. Hayat-tayken hiç alamadığı o çiçekleri şimdi ona götürüyordu.

Ayakkabısının altındaki toprağın sesi bile rahatsız ediyordu onu. Her adım, kalbinde yankılanan bir suçluluk gibiydi.

Berrin'in mezarının önünde durdu. Mezar taşına bakamayınca gözlerini öylece toprağa dikti. Elindeki çiçekleri toprağın üzerine bıraktı. Sonunda kaçırıldığı gözlerini kaldırdı ve mezar taşına baktı.

Berrin'in adı, taşın üzerinde soğuk harflerle kazılıydı. Altında kısa bir cümle yazılıydı: *Kalbi hálá atıyor.*

Enes, mezarın başında uzun bir süre durdu. Ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini toprağa dikmişti. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissediyordu ama gitmiyordu. Gitmek, kabul lenmektir. Oysa o hálá bir yerlerde Berrin'in nefesini duyabileceğine inanıyordu.

Taşın üzerine düşen çiçekleri yavaşça düzeltti. parmakları toprağa değdiğinde ürperdi. O an, göğsünde bir şey koptu.

“Ben geldim...” dedi fısıltıyla. “Yine geç kaldım.”

Sessizlik ona cevap verdi. Mezarlığın sessizliği, sadece ölülerin değil, yaşayanların da suskunluğuydu. Rüzgâr hafifçe esti, kuru bir yaprağı Berrin'in adının üzerinden savurdu.

Enes ellerini toprağın üzerine koyup gözlerini kapadı. İçinde yankılanan kelimeler bir dua değil, bir itiraftı.

“Keşke beni de sustursaydın o gün, Berrin. Keşke o mesajları okumadan önce ben de yok olsaydım.”

Mezar taşına bir başkasının gölgesi vurmuştu, sonra adım sesleri duyuldu. Enes başını çevirdiğinde kalbi sıkıştı. Gökay, elinde bir buket çiçekle Berrin'in mezarına doğru geliyordu. Gökay'ın gözleri Enes'inkine değdiğinde havadaki soğuk, bir anda keskinleşmişti.

“Senin burada ne işin var?” dedi Gökay. Sesi kuru, sanki uzun zamandır konuşmamış gibiydi. Bu sözle Enes büyük bir öfkeyle doldu.

“Asıl senin ne işin var? Eserine mi bakmaya geldin?”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Gökay net bir şekilde. Kendinden bu kadar emin konuşması Enes’i sinirlendirmişti.

“İşte sorun da bu.” dedi Enes. Sesi alçalmış, kelimeleri zehre dönüşmüştü. “Hiçbir şey yapmadın. O acı çekerken sen durdun. O giderken sen sustun. Ve şimdi burada elinde çiçekle mi geliyorsun?”

Gökay başını çevirip mezar taşına baktı, sonra tekrar Enes’e döndü. “Ben onu değil, sahip olduğu kalbe getirdim bu çiçekleri.”

Sözleri havayı yardı. Enes’in yüzü kasıldı, bir an nefes alamadı. Kalbinde bir şey kımıldadı; öfke değil, bir çeşit ateşti bu.

“Ne dedin?” dedi Enes ölüm fısıldaması gibi. Gökay toprağa baktı. Enes’i umursamadı.

“Berrin’in kalbi... Bana aitti bir zamanlar. Zerrin hâlâ onun içindeydi. Ben o kalbi gömmeye değil, hatırlamaya geldim.”

Bu kadar sakin, bu kadar soğuk konuşması Enes’in damarlarındaki kanı dondurmuştu. Bir adım attı, aralarındaki mesafe azaldı.

“Sen hâlâ anlamadın değil mi?”

Gökay başını kaldırdı, gözlerini Enes’in gözlerine dikti. “Ne anlamam gerekiyordu?”

“Onun kalbi kimseye ait değildi,” dedi Enes. “Hiçbir zaman olmadı. Ne Berrin’e ne de Zerrin’e aitti. Ve sen ikisini de kurtaramadın.”

Gökay gülümsedi ama bu acı bir gülümsemeydi. “Ve sen onu kurtarabildin mi?” Enes’in canını acıtmak istiyordu. Ona baktığında başardığını da gördü. Enes’in nefesi kesildi. O kelime tam kalbine saplandı.

“Evet, onu kurtaramadım,” dedi sonunda. “Ama ben sevdim Gökay, senin aksine. Ben onu gerçekten sevdim.”

“Sevgi mi?” diye sordu Gökay. Başını iki yana salladı. “Sevgi dediğin şey, insanı kurtarmaz. Berrin’i de kurtarmadı. Zerrin’i de.”

Enes, Gökay’ın gözlerinde Berrin’e karşı ne suçluluk ne de sevgi olduğunu gördü. O gerçekten sadece kalbi görmeye gelmişti. Zerrin’i. Buna anlam verememişti.

İkisi de bir süre sustu. Rüzgâr mezarın üzerindeki kurumuş çiçekleri savurdu. Uzakta bir çocuk ağlıyordu; mezarlık o kadar sessizdi ki o ağlayış, yankı gibi geldi.

Enes dizlerinin üstüne çöktü. Elini toprağa koydu. parmaklarının arasından ıslak toprak aktı. “Bu toprağın altında bir kalp var, Gökay. Senin anlayamayacağın bir kalp. Acıyı bile sevmeyi bilen bir kalp,” dedi.

“Kalpler bazen yanlış insanlarda arar,” dedi Gökay kısık bir sesle.

Gökay sessizce yaklaştı. Bir süre mezara baktı, sonra cebinden küçük bir zincir çıkardı. Ucunda solgun bir kalp kolye vardı.

“Bunu ona doğum gününde vermiştim. Kırılmıştı. Tamir etmem için vermişti. Ona bir daha veremedim çünkü o kaza olmuştu.”

Enes kolyeye baktı. Kolye ikiye çatlamıştı, ucunda ince bir çizik vardı.

“Bak,” dedi Gökay. “O hep onarmaya çalıştı beni. Benden sonra seni de onarmaya çalışmıştır.” Enes’in boğazı düğümlendi. Gökay’a hak vermese de haklıydı. “Ama bak, o kendini onaramadı,” dedi Gökay. *Terzi kendi söküğünü dikemezdi.*

Rüzgâr tekrar esti. Ağaçların yaprakları hışırdadı, bir serinlik yüzlerinden geçti. Bir süre ikisi de konuşmadı, sadece durdular. Toprak kokusu, rüzgârın uğultusu, bir an için her şeyi susturdu.

“Gidiyorum ben,” dedi, sesi donuktu.

Enes başını kaldırdı, gözlerindeki öfke yeniden yandı. “Bu kadar mı? Bu kadar mı basit senin için?”

Gökay durdu. “Ne yapayım amına koyim? O da öldü gitti işte. Önce Zerrin’i öldürdü, sonra kendini. Madem ölecekti ne diye Zerrin’i de götürdü!”

Enes dayanamadı ve Gökay’ın yüzüne yumruğu geçirdi. Ölmüş biri için böyle konuşabilmesi onu korkutmuştu. En nefret ettiği insan bile olsa arkasından kimse böyle konuşmazdı. Gökay ise umursamaz bir şekilde duruyordu.

“Sende fazla duygu var, Enes. Benim kadar taş olmayı öğrenmeliydin,” dedi Gökay.

“Taş olmayı değil, insan kalmayı tercih ederim.”

Gökay ona hiçbir şey demedi. Nefes tüketmek bile gereksiz geliyordu. Arkasını dönüp gitti.

Enes yalnız kalmıştı. Diz çöküp yeniden toprağa dokundu. Parmaklarının arasından kayan her toprak tanesiyle Berrin’in gülüşünü, sesini, kokusunu hatırladı. Bir rüzgâr esti, ağaçlardan kuru yapraklar savruldu. Toprağın arasına karışan kolyeyi fark etti. Yıllar geçmesine rağmen Gökay o kolyeyi tamir ettirmemişti.

“Artık huzur bul, Berrin. Ben senin kalbini taşıyacağım,” diye fısıldadı.

Aradan haftalar geçmişti. Mezarlıkta duyduğu sessizlik, Enes'in içinden hiç çıkmamıştı. Geceleri uyuduğunda Berrin'in yüzü gözlerinin önüne geliyordu. Gündüzleri aynaya baktığında Gökay'ın o kayıtsız ifadesini görüyordu. Bir tarafında suç, diğer tarafında adaletin kılığına girmiş bir öfke vardı.

Kendisine defalarca, “Ben insan kalacağım.” demişti. Ama bazı geceler, o söz bile sönük kalıyordu. Çünkü her hatırlayışında, Berrin'in başındaki morluğu, Gökay'ın elindeki kaskı ve o günkü korkuyu görüyordu.

O sahne, Enes'in zihninde her defasında biraz daha büyüyordu. Bir süre sonra gerçeği değil, vicdanının şekillendirdiği bir hikâyeyi anlatmaya başladı. Kendi içinde inanmak istediği bir versiyonunu.

Enes, aynadaki yansımasına baktı. Gözleri çukurlaşmış, yüzü solgun, sakalları uzamıştı. Gözlerini Berrin'in fotoğrafına çevirdi. “Senin için,” dedi fotoğrafa bakarak. “Sadece senin için.”

Elindeki kalemi çevirdi. Bir kâğıda bir şeyler karaladı, satırların arasında bir yalan büyüyordu. Gerçeğin bükülmüş hâliydi bu. Küçük bir tohum ama büyüdüğünde bir hayatı karartacak kadar güçlü.

Enes arkadaşlarından da destek aldı. Tek bir niyeti vardı, o da bir şekilde Gökay'ı içeriye atmaktı. Bunu yapmanın zor olacağını biliyordu. Gökay'ın güçlü bir ailesi vardı ama yapacaktı.

Adaletin dişlileri başka yerlerde yağlanmıştı; o mekanizmalar, Berrin'in sessiz ölümünü geri getirmeye yanaşmıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın hep bir duvarın önünde olduğunu hissediyordu.

Şehir lambalarının altındaki gölgeler, ona bir şeylerin eksik olduğunu, eksikliğin adının güç olduğunu fısıldıyordu. Güç; parayla, tanıdıklarla, kapıları arayan bağlantılarla ölçülüyordu. Bütün bunların içinde onun tek dayanağı, suçluluk ve bir tür sadakatti ama sadakat yetmiyordu.

"Bir şey yapmam lazım," dedi Enes, yine arkadaşlarıyla buluştuğu bir gün. "Ama ne?"

"Ekrem ağabey her şeyi halledebilir," dedi Esin. Enes'in aklından geçmişti ama emin olamamıştı.

Ekrem, şehirde hem saygı hem de çekince uyandırıyor. Resmi dünyada görünmeyen, gerektiğinde görünür olan kapıları açabilen biriydi.

"Ekrem'le görüşmek ruhunu satmaktır," dedi Enes kendi kendine. Ama yapacaktı. Başka çaresi yoktu.

Ekrem'le ilk buluşma, gecenin geç saatlerinde bir apartman dairesinin lüks ama soğuk salonunda gerçekleşmişti. Adam, siyah takım elbisesinin içine gömülmüş, sigarasını dikkatlice içiyordu. Yanında iki güvenilir görünümlü adam daha vardı, bakışları mekâna denetim getiriyordu. Adının etrafında söylenenleri Enes şimdi tümüyle hissedebiliyordu: para, hukuk, politik bağlar. Gerektiğinde güç kullanımı ama bunların hepsinin altında bir tür hesap öğrenme yeteneği vardı.

"Sana yardım edebilirim Enes. İstedğin isim cezalandırılabilir. Nereden gelirse gelsin, nasıl kaçarsa kaçsın, biz onu bulur, olayın üzerine doğru şekilde basarız. Ama bunun bir bedeli olur," dedi Ekrem. Sesinin tonu pürüzsüzdü, tartılı. Konuşması kısa, açıktı.

Enes, “Ne bedeli?” diye sordu sonunda, sesi çölde su arayanın birinin sesi gibiydi.

Ekrem hafifçe gülümsedi ve masanın üzerindeki pipo kül-lüğüne bakıp parmağıyla bir iz çizdi.

“Senin için işler zor. Gökay’ın ailesi büyük. Onu doğrudan mahkemede dize getirmek, senin yalnız başına yapabileceğin bir iş değil. Ama bizim şebekemiz var, hukukun bilmediği yollarla iş gören bağlantılar. Sadece mahkeme değil; basın, kamuoyu baskısı, bazı belgelerin önü açılır, bazı tanıklar cesaretlenir. Karşılığında ise senin de bize bir şeyler vermek gerekir. Himaye, uzun vadeli anlaşma. Sen bizim korumamız altında olacaksın. İstedığımız her şeyi yapmayacaksın ama ihtiyaç duyduğumuzda, imkânın varsa bizimle çalışacaksın.”

Enes baktı. O an, içinde tek net şey vardı: Berrin’e yapılmış haksızlık. Onun için bir bedel ödemeye hazırdı ama onlarla çalışmak, bir viraj gibiydi. Dönüşü olmayan bir yolun başlangıcı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu. Her harfinin ardına bir kibrit yakıp üflüyordu.

Ekrem’in gözleri titremedi. “Bu bir imza gibi. Biz seni himayemize alırız; seni koruruz, seni kullanırız; zaman zaman bizim işimizi yaparsın. Hukuksal destek, medya bağlantıları, gerektiğinde finansal destek... Senin talebin ne kadar kalabalıksa, bizim sana yükleyeceğimiz sorumluluk da o kadar büyük olur. Başlangıç için bize tamamen sembolik ama bağlayıcı olacak. Bizim teklifimiz adaletin işletilmesini garanti eder, senin paylaşacağın bedel ise onun gölgesinde kalır. Böyle işler duygusallıkla yürümüyor.”

Enes’in ciğerleri çalışıyor gibiydi ama nefes alamıyordu. Bu adamın verdiği teklif, çok basit biçimde söylemek gerekirse, bir çıkmaz yoldu. Koruma karşılığı itaat; adalet karşılığı özgürlük. Gözlerinin önünde Berrin’in o son gülüşü belirdi. O

gölüş, onu mahveden tek anıydı ama aynı zamana yön veren pusulaydı da. Eğer böyle devam ederse, Berrin için doğru olduğunu düşündüğü şeyi elde edebilecekti. Peki ya nelere mal olacaktı?

“Benim sınırlarım var.” dedi Enes, düşük bir sesle. “Benim yapamayacağım şeyler var.”

Enes çenesini hafifçe kaldırdı. “Bunu kimse beklemiyor. Biz hukukun sınırlarını, bazen hukukla birlikte kullanırız. Senin yapman gereken, zaman zaman bu düzeni desteklemek. Kimse senden kan dökmeni istemez. Ama bazı kapıların açılması için bazı anahtarlar gerekir. O anahtarlar, bazen insanın yapmaktan kaçındığı işlerdir. Biz bunları hallederiz. Sen sadece bizimle ol.”

Enes, yüzünde bir gölge gibi beliren pişmanlık hissiyle bir adım geri çekildi. İçindeki o ince çizgi, taşın altındaki eskimiş pusulanın iğnesi gibiydi. Bir yolda ilerlemek, diğer yoldan geri dönmek demekti.

“Gökay’ın ailesi gücü olan, parası olan insanlar. Onları yenebilecek misin?” diye sordu Enes.

Ekrem gülümsedi, bu kez daha ciddi, daha kararlı.

“Hukuk bazen ikincil kalır. Biz bazı belgeleri açtırır, bazı hesapları gündeme getirir, bazı insanların konuşmasını sağlarız. Bazen de kanıtların görünmesi için çevrenin değiştirilmesi gerekir. Sen bize doğru zamanda doğru bilgiyi ver, biz de onu yönlendiririz.”

Enes dinledi. Bir kararı vardı ama o karar, bir vicdan tartışmasının içinden geçecekti. Bir yanda Berrin’in mezarı, öbür yanda Gökay’ın serbest kalması korkusu... Arada bir köprü inşa ediliyordu, köprünün taşları ise kendi elleriyle döşenecekti.

Gece bitip Enes ayağa kalktığı anda elleri titriyordu. “Söylediklerini yapalım,” dedi sonunda. Sesi, zafer değil, vazgeçişin sessiz bir yankısıydı.

Ekrem başını salladı, beklediği cevabı almıştı. “İyi. O zaman sözleşmeyi başlatırız. İlk işimiz, Gökay’ın günlük rutinleri. Bunları bize ver, biz sistemin içinde çalışalım.”

Böylece o gece, Enes bir anlaşmanın çşiğine geldi. Korunma vaatleri, adaletin sağlanması umutları ve altında ezilen bir onur, hepsi bir potada eriyordu.

Ertesi sabah evine döndüğünde aynaya baktı; yüzünde o gece boyunca büyüyen çizgiler vardı. Berrin’in fotoğrafını gözlerinin önüne getirdi. “Bu, ona değecekkti,” dedi kendi kendine.

Günler ilerlerken Ekrem’in ağı, sessizce çalışmaya koyuldu. Önce küçük dokunuşlar: bir gazeteye sızdırılan not, bazı banka transferlerinin izlenmesi, bir tanığın cesaretle ifade vermesini sağlayan tesadüfler. Sonra daha büyük hamleler: Gökay’ın bir avukatının ifşa edilen bir e-postası, birkaç üst düzey bağlantısının sıkışması. Basın akmaya başladı, kamuoyu baskısı şekillendi. Gökay’ın ailesinin güvence sandığı duvarlar çatırdamaya başladı.

Gökay kendisini bir anda bir iftiranın ortasında bulmuştu. Hiç işlemmediği, varlığından bile haberdar olmadığı bir suçtan yargılanıyordu ve nasıl olduğunu kavrayamıyordu.

Her hamleden sonra Enes’in ruhunda bir rahatlama dalgası yayılıyordu ama dalgalar gittikçe daha küçük ve sönükrü. Her zaferle birlikte Ekrem’in adamlarının bakışları daha sık, söylemleri daha ölçülü oldu.

Himaye dediği şey, yavaşça hayatına nüfuz etmeye başlamıştı; kimlerle görüştüğü, hangi kapıları açtığı, kimi aradığı. Her talep, küçük bir fedakârlık istiyordu. Her fedakârlık, onun içindeki insanlığın bir parçasını kazıyordu.

Bir gün, Berrin'in mezarında yalnız başına otururken rüzgâr taşların arasından uğuldadı. Enes cebindeki bir paketten kâğıt çıkardı.

Mert'in isteği üzerine Borg tarafından düzenlenmiş bir evrak. Bazı resmî olmayan imzalar, bazı görünmez sözleşmeler. Elindeki kâğıda baktı. O sözleşmeler, adalet için atılmış adımlar mı, yoksa kendini satmanın belgeleri miydi? Parmakları titredi. Sonunda kâğıdı toprağa bıraktı. Rüzgâr onu savurmamış, tespih tanesi gibi yerde kalmıştı.

"Beni affet." dedi sessizce. "Sana söz vermiştim insan kalacağıma... Ama belki insanlığım da farklı bir biçimde kalacak şimdi."

Toprak, sanki cevap verircesine soğuktu. Enes ayağa kalktı. İçinde bir şeyin daha öldüğünü hissetti ama aynı zamanda bir kapının aralandığını da. Adaletin gölgesi üzerinden ilerleyen yollar, çoğu zaman kirliydi. O yolun sonu ne getirecekti, bilmiyordu. Sadece biliyordu ki artık geri dönüş yoktu. Bir söz verildiğinde, o söz, amacı ne olursa olsun başka sözleri de zincirlerdi.

Günler sonra ülke Gökay'ın olayıyla çalkalandı. Berrin'e âşık olan Gökay, sevgilisi yaşasın diye Zerrin'i öldürmüştü. Tüm bunlardan sorumlu tutuluyordu. Gökay bu duruma nasıl geldiğini bile anlayamamıştı. Hayatının aşkını öldürmekten sorumlu tutuluyordu. Eli kolu bağlıydı. Yaşatmak için canını vermeye hazır olduğu kalbi öldürdüğünü söylüyorlardı.

Enes yine aynı taşın önünde duruyordu. Yağmur altında toprağın kokusu yoğun, rüzgâr sertti. Mezar taşındaki yazıya baktı. *Kalbi hâlâ atıyor.*

"Artık huzura kavuştun mu?" diye fısıldadı. "Ben senin yerine sustum, senin yerine konuştum. Adalet yerini buldu."

Ama içi sessizdi. Ne bir zafer ne de rahatlama hissediyordu. Sadece bir boşluk... Ağır, soğuk bir boşluk. Rüzgâr mezar taşına çarpan yaprakları sürükledi. Enes'in dudaklarından bir cümle döküldü.

“Belki de intikam, sadece bir yankıdır.”

Kelebek yavaş adımlarla mezara yaklaşıyordu. Enes'e baktı. Berrin için sağlamaya çalıştığı adaleti ön sıradan izlemişti. Enes geldiğini hissederek ona döndü, sonra yeniden önüne döndü.

“Ne yaptın Enes?” diye sordu Kelebek.

Enes gözlerini kaldırmadan cevap verdi. “Sadece olması gerekeni.”

“Gökay masumdu.”

“Berrin de masumdu,” dedi Enes.

Sessizlik. Rüzgârın sesi toprağın hışırtısına karıştı. Kelebek bir adım geri attı, gözlerinde hem korku hem merhamet vardı. “Berrin bunu istemezdi,” dedi.

Enes gülümsedi ama yüzündeki gülümseme bir yara gibiydi. “Artık ne isteyceğini bilemezsin. Onun kalbi başkasında ama sessizliği bende kaldı.”

Yağmur şiddetlenmişti. Toprak suyla dolarken, Enes'in ayaklarının altında çamur birikiyordu. O ise kıpırdamadı. Yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve gözlerinden akan yaşlar yağmurla karıştı.

Enes sustuğunda kendimden geçmişim. Gökay resmen Zerrin'i öldürmekten hapse girmişti. Adalet miydi canilik miydi, anlayamadım. Tek bildiğim; Berrin'in hikâyesi, bir

kadının susarak nasıl gürültü yaratabileceğinin kanıtıydı. O hiçbir şey söylemeden bile herkesi sarsmıştı.

Pencereye baktım, yağmurun ardından ilk kez bir ışık gördüm. Şafak oluyordu belki. Birkaç saniye sonra fısıldadım.

“Keşke biri onun elini tutmuş olsaydı.”

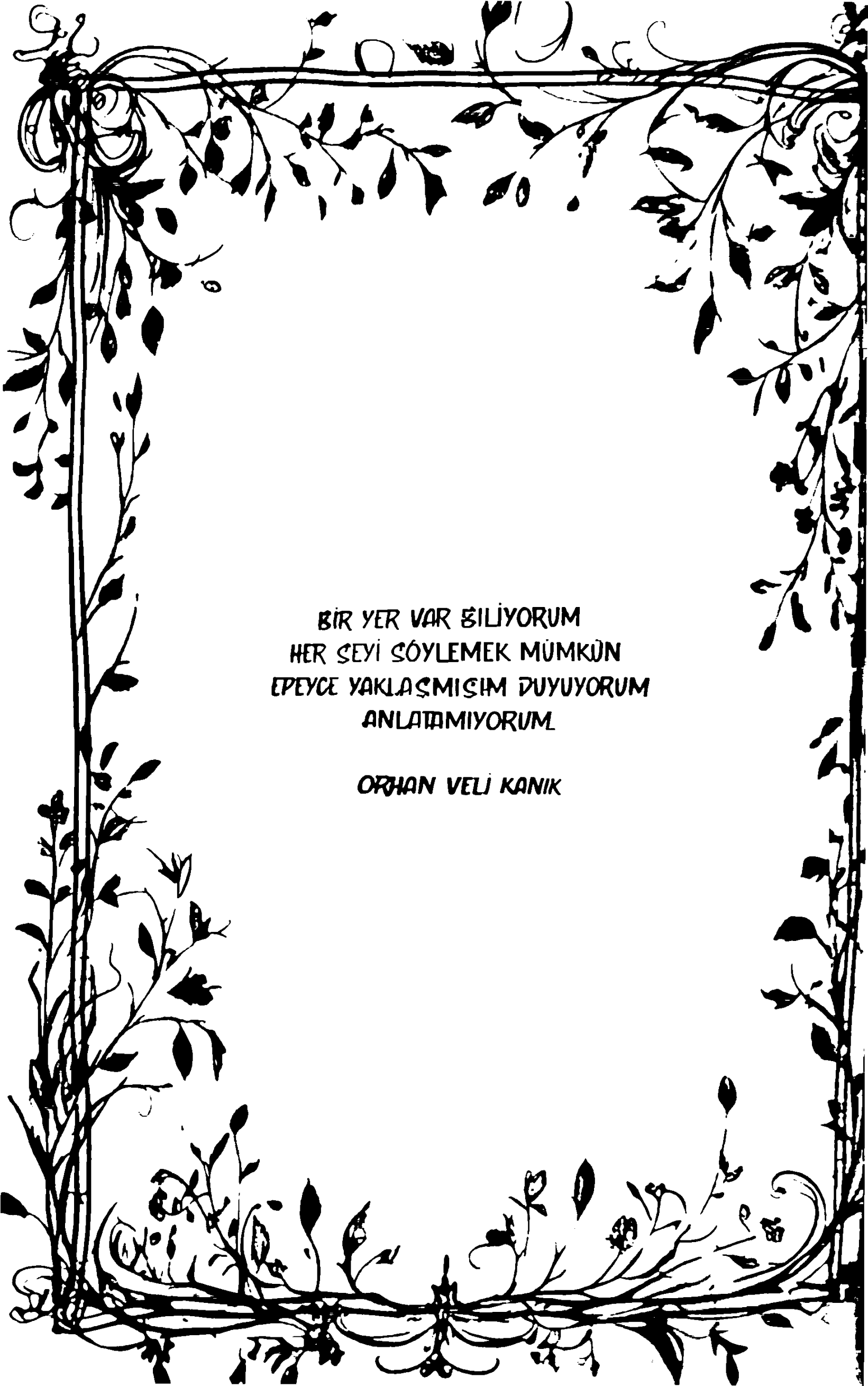
Enes başını kaldırıp, “Keşke,” dedi.

Berrin’in hikâyesi sadece bir ölümün değil, bir yok sayılışın hikâyesiydi. Bir kadın sevmeyi değil, anlaşılmayı beklemişti. Ama kimse anlamamıştı.

O gece Enes’in sessizliğinde Berrin’in tüm yalnızlığını duydum. Ve o sessizlik, hayatım boyunca unutamayacağım kadar gürültülüydü.

SON IŞIK

BİR YER VAR BİLİYORUM
HER ŞEYİ SÖYLEMEK MÜMKÜN
EPPEYCE YAKLAŞMIŞIM DUYUYORUM
ANLATAMIYORUM

ORHAN VELİ KANIK

Enes'in sesi kulağımda; kelimeleri, cümlelerin arasındaki sessizlik kadar yorgundu. Berrin'i anlatırken yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Sanki her kelime, bir yara izini biraz daha belirginleştiriyordu.

Ben yalnızca dinledim. Ne zaman konuşmaya kalksam boğazım düğümlendi. Bazen kelimeler insanın diline değil, kalbine saplanıyor.

Berrin'i hiç tanımadım ama Enes'in gözlerinden onun kim olduğunu görebiliyordum. Sessiz, sabırlı, güçlü bir kızdı belli ki. Birini sevmekle yetinmeyip, o sevgiyi korumak için kendini unutanlardan. Kendini yavaş yavaş silip, bir başkasını hayatta tutmaya çalışanlardan.

Enes'in sesi titrediğinde anladım. O yalnızca bir kaybı anlatmıyordu, bir borcu anlatıyordu. Berrin'in ona bıraktığı borcu: insan kalmak.

Bazen bir insanın hikâyesi, bir ömrü değil, bir kalbi değiştirir. Ben, Enes'in hikâyesini dinlediğim o gecedan sonra bunu öğrendim. O odada yalnızca iki kişi vardık ama üçüncü bir sessizlik de bizimleydi: Berrin'in sessizliği.

Duvarda asılı duran lambanın sarı ışığı titreşiyor, yağmur damlaları camdan ağır ağır süzülüyordu. Enes, ellerini dizlerinde kenetlemiş, öylece oturuyordu. Konuşmakta zorlanıyordu ama bazen sessizlik, kelimelerin anlatamadığını taşır.

Onun sesini ilk duyduğumda fark ettim. Enes; kendisini, geçmişini ve bir parça insanlığını da gömmüştü. Ama sonra o sessizlikte Berrin'in onu hâlâ tuttuğunu hissettim. Sanki o

kız, ölümünden sonra bile Enes'in kalbini avuçlarının içinde tutuyordu.

Kafamı kaldırıp odanın duvarlarına baktım. Her şey sessizdi. Sanki dünya bir anlığına nefesini tutmuştu ve o sessizlikte Berrin'in varlığı dolaşıyordu hâlâ.

Enes, ellerini birbirine kenetlemişti. Bakışları yerdeydi. Bu adamın içinde hâlâ yaşayan bir kalp vardı. Ama bu kalp, artık yalnızca kendisi için atmıyordu. Her nefesinde bir borç, her hareketinde bir yas taşıyordu.

“Sen sonra ne yaptın?” diye sordum.

Enes o anda başını kaldırdı. Gözleri kan çanağı gibiydi ama sesi sakindi. “Bir şey yapmadım. Uzun bir süre sadece yaşadım. Ama artık hiçbir şeyi kendim için yapamıyorum. Berrin öldü ama bende bir yer kaldı ondan. O yer beni bırakmıyor.”

O an anladım. Enes, Berrin'in ölümünden sonra kendini cehennemin içine atmış ama oradan çıkmayı da öğrenmişti. O cehennemi, başkalarının acılarını anlamak için bir merceğe çevirmişti. Artık o, başkalarının yükünü taşıyordu.

Enes'i sessizce dinlerken bir an odada üçüncü bir nefes duydum sanki. Bir kadın nefesi gibi yumuşak, sakın. Gözlerimi kapatıp Berrin'i hayal ettim: Beyaz bir tül gibi ince ama ruhu taş gibi güçlü. Enes'in o kırık hayatında küçük bir ışık yakmış ve sonra gitmişti.

Enes'in içinde hâlâ suçluluk vardı, evet. Ama o suçluluk zamanla bir vicdana dönüşmüş, vicdanı da başkalarının acılarını taşımayı öğretmişti ona.

Berrin ölmüştü ama ondan geriye kalan şey hâlâ yaşıyordu. Bir insanın başkasına duyduğu inanç, ölümle bitmezmiş meğer. Berrin'in gülümsemesi, Enes'in her iyi yaptığı işte gizliydi belki. Her yardım elinde, her sessiz tesellide o kızın izi vardı.

O an anladım. Belki Berrin'in hikâyesi yalnızca bir trajedi değildi. Belki o, Enes'e ve onunla birlikte dünyaya küçük bir miras bırakmıştı: *Kırılmış bir kalpten bile iyilik doğabilir. Ve bazen, en ağır suçluluk bile bir iyiliğe dönüşebilir.*

Enes pencereden dışarı baktı. Yağmur hafifçe yağmaya devam ediyordu. Sessizce fısıldadı. "Ben onu sevmedim sadece, Cemre. Ben ondan öğrenmeye çalıştım. İnsan olmayı..."

O cümle kalbime kazındı o an. Enes onun yerine, Berrin'in başaramadığı iyiliği sürdürüyordu. Berrin'in ölümü, Enes'in hayatının anlamına dönüşmüştü. Belki de gerçekten birini sevmenin en saf hâli buydu: Onun öldüğü yerden dünyayı biraz daha iyi bir yer yapmaya çalışmak.

"Berrin hep iyi olmamı isterdi," dedi. "Ama ben iyi olmayı değil, faydalı olmayı seçtim. Onun yapamadıklarını ben yapacağım. Belki de insan olmak budur."

O an kalbim sıkıştı. Bu cümlede hem pişmanlık hem huzur vardı. Bir adamın bütün ömrünü adadığı bir kefaretin tanımıydı sanki.

Sonra Enes dönüp bana baktı. Gözleri sessizce teşekkür ediyor gibiydi. "Biliyor musun Cemre," dedi. "Berrin bana hiçbir zaman doğrudan *beni sev* demedi. Ama *insan ol* dedi. Ben o yüzden hâlâ buradayım."

O cümleyle birlikte boğazım düğümlendi. Daha fazla tutamadım gözyaşlarımı. Ağlamak garip bir his; bazen bir başkası için ağlarsın ama aslında kendin için ağlıyorsundur. Ben o gece ikisi için de ağladım. Berrin için ve Berrin'den geriye kalan Enes için.

Enes, sonrasında Ekrem'in himayesine girmiş, ne derse onu yapmıştı. Geceleri evsizlerle ilgileniyor, çocuklara gönüllü ders veriyordu. Bazen hırsızlık yapıyor bazen bana yaptığı gibi kimsesizlere yardım ediyordu. Ekrem her şeyi yaptırıyordu ona. Her yardımında, her iyilikte, sanki bir dua mırıldanır gibi Berrin'in adını anıyordu.

Bazı insanlar ölmezmiş. Onların kalbi, bir başkasının içinde atmaya devam edermiş. Berrin'in kalbi, Enes'in içinde yaşıyordu artık.

Artık Berrin'in hikâyesini düşünürken içimde yalnızca hüznün yoktu. Bir tür saygı vardı, bir tür umut. Çünkü o kız sessizce gelip geçmiş ama dünyada bir iz bırakmıştı. Ve o iz bir kalbi değiştirmeye yetmişti.

“Bazen birini kurtaramazsın. Ama onun seni daha iyi bir insan yapmasına izin verebilirsin,” dedi bana.

Enes bunu yapmıştı. Berrin onu değiştirmişti.

“Hadi artık uyuyalım. Çok geç oldu,” dedi Enes.

Belki de günlerdir ayaktaydık ama bunun farkında değildik.

“Tamam,” diyerek yatağa uzandım. O an aklım, ailem ve arkada bıraktıklarımla doldu. “Furkan,” dedim istemsizce. “Beni öldürdüğünü zannettiği için vicdan azabı çekiyor mudur?”

İçimde bir yerlerde bu sorunun cevabını arıyor ama bulamıyordum. Furkan'ın nasıl bir karşılık verdiğini tahmin edemiyordum. Yani... Erkeklerden bahsediyorduk. Kolayca birinden vazgeçebilecek varlıklar gibilerdi. Hepsisi aynı korkunun arkasına saklanıyordu: Bağlanmak.

Bundan kaçmak için de sürekli farklı birine gidiyorlardı. Furkan ölmüş olsaydı nasıl bir acı çekeceğimi ve nasıl yaşayacağımı biliyordum. Birini hayatıma kolayca alamazdım. Uzun uzun yasımı tutardım. Onu kalbimden atmanın yollarını arardım. Fakat Furkan kolay atlatırdı. Biraz ağlardı ama sonra önüne bakardı.

“Bunun cevabını kendin de görebilirsin,” dedi Enes.

“Nasıl?” dedim kaşlarımı çatarak. Enes gülümseyerek bana döndü. Yüzündeki gülümseme bana *safsın* der gibiydi.

“Hiç sahte hesap açmamış gibi davranma bana,” dedi. Ne demek istediğini o an anladım. Bir başkası olup Furkan'la

konuşmamı, durumu görmemi istiyordu. Benimse aklıma daha farklı bir fikir gelmişti.

“Onun yerine tanıdığı olsam?” dedim soru sorarcasına. Anlamayarak bana baktı. Ben de anlattım.

“Benim hakkımdaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum. Anlatabileceği biri olacağım... Ablam olacağım,” dedim.

Enes güldü. “Sence kendisini ablana açacak mı?” diye sordu.

“Bunu göreceğiz,” dedim omzumu silkerek.

“Elinde sahte hesaplar çoktur senin. Bir tanesini ablama göre tasarlasana,” diyerek telefonunu işaret ettiğimde bunu gerçekten yapacağımızı anladı. Karşı koymak ister gibi baksa da nefesini vererek pes etti ve telefonunu alıp bir şeylerle uğraşmaya başladı. “Hazır el atmışken benim yedekleme hesabıma da girip benimle Furkan'ın bir videosunu da alır mısın?”

“Başka emrin var mıydı prenses?” dedi gülerek.

“Berrin'e hiç prenses dedin mi?” diye sormamla gülmesi durdu. Hak edene yapılmayan şeyleri başkasına yapacaktı. Hatta hiç hak etmeyen birine öylece sunacaktı.

Bakışlarımdan rahatsız olarak telefonuna gömülüp çalışmaya başladı. Bir süre sonra telefonu bana verdi. Ablamın hesabı gibi duran bir hesap yapmıştı. Furkan'la olan bir videom da galeride duruyordu.

Titrek kalbimle Furkan'ın hesabına girdim ve videomuzu gönderdim.

Sahte Hesap: Çok güzel duruyordunuz. Dayanamadım paylaştım.

Mesaj giderken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Büyük bir heyecanla beklemeye başladım. Mesajımı henüz görmemişti. Stres ve heyecandan ayağa kalkıp odada gezinmeye başladım.

“Gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Enes. Emin değildim ama yaramasını istiyordum. Furkan’ın nasıl olduğunu ve vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Telefona mesaj bildirimi düştüğünde korkudan telefonu fırlattım.

“Yavaş be kızım,” dedi Enes düşen telefonu alırken. Ekranı açıp mesaja baktı. Telefonun ışığı yüzünü aydınlatığında ona baktım. Bakışlarından bir şey anlamaya çalışsam da başaramadım. Enes telefonu bana doğru çevirdi.

***Furkan:** Kızım sen şizofren misin? Ya da benimle mi oynuyorsun? Azarlamaya bir de buradan mı devam edeyim diye düşündün, ne yaptın?*

Mesaja bakakaldım. Ablam Furkan’la görüşmüştü. Hepsini geçtim, onu azarlamıştı. Bunu benim için mi yaptı, yoksa kendini mi tatmin ediyordu? Öğrenmenin tek yolu ablam olmaktan geçiyordu.

Furkan’la mesajlaşmaya başladığımda ablamın, tabiri caizse onun içinden geçtiğini keşfettim. Ama bunu yaparken bile amacı bana karşı sevgisi değil de tamamen kendi çıkarlarıydı. Ali Firaz’ı nasıl kendisine çektiyse Furkan’ı da kendine çekmeye çalışıyordu.

Ama konuşma tarzları beni o kadar rahatsız etmişti ki sanki ben olmasaydım gerçekten ablamla sevgili olabilecek gibiydi.

Telefonu elimden bıraktığımda odada garip bir sessizlik oldu. Sanki mesajlar sadece ekrandan değil, evin duvarlarından da silinmişti. Ama içimdeki gürültü hiç dinmemişti. Kalbim, okuduğum kelimelerin ağırlığını taşıyamıyor gibiydi. İçimde bir şeyler o kadar gürültülüydü ki dışarısı sessiz olsa ne yazar.

Mesajları baştan sona okudum. Bir kere değil, üç kere. İlkinde inanmadım. İkincisinde öfkelen dim. Üçüncüsünde anladım. İşte en can yakıcı olan da bu oldu zaten: anlamak.

Ablam Furkan'la mesajlaşıyordu. Bunu bilmek bile midemi bulandırmaya yetmişti ama mesele sadece mesajlaşmaları değildi. Kelimelerin arasına gizlenmiş niyet, satır aralarına sıkışmış o tanıdık hâl... Kendisini merkeze koyma çabası. İlgi çekme ihtiyacı. *Beni seç*, diye bağırmayan ama her cümlesiyle bunu fısıldayan bir dil.

Bu gerçeği fark ettiğim an içimde bir şey kırıldı. Çünkü o âna kadar kendime başka açıklamalar bulmaya çalışmıştım. "Belki yalnızdı," demiştim. "Belki yanlış anlaşıldı." Ama hayır... O, Furkan'ı kendine çekmeye çalışıyordu. Sadece kendine bakabilmek için. Hâlâ çekici, hâlâ vazgeçilmez, hâlâ tercih edilebilir olduğunu görmek için.

Ama asıl ağır olan şu: Bunu Furkan'a âşık olduğu için yapmamıştı. Onu kendisine çekmek istemesinin sebebi aşk değildi. Bir ispat ihtiyacıydı: *Bak ben hâlâ seçilebilirim*, deme arzusu. Kendi yaralarını başkasının sınırlarını ihlal ederek kaşıma şekliydi bu.

Koltuğa çöktüm. Sırtımda bir ağırlık var sanki, omurgama birileri taş dizmiş gibi. Başımı tavana çevirdim. Çatlaklar, gölgeler... Hepsi bana bir şey anlatacakmış gibi duruyor ama hiçbir i konuşmuyor. Konuşan benim içim.

"Neden?" diye sordum kendime. Bu soruyu ablama sormayı çok istedim ama o burada değildi. "Ali Firaz'dan sonra neden Furkan?"

Aslında cevap çok basitti. Bir yerlerde, zihninin karanlık bir köşesinde kendini kötü biri yaparsa yaşadıklarını haklı çıkarabileceğine inanıyor. Bunu bugün fark ettim.

Ablam kendisini bilinçli olarak kötü bir role yerleştiriyordu. Sanki şöyle diyor: "Ben zaten kötüyüm. O yüzden bana

bunlar oldu. O yüzden canım yandı. O yüzden terk edildim, incindim, kullanıldım.” Böylece mağduriyetini kontrol edebiliyor. Böylece acı, rastgele ve anlamsız olmaktan çıkıyor. Bir sebebi oluyor.

Ama bu sebep... *Kendisi.*

Derin bir nefes aldım. Göğsüm yanıyor. Boğazımda bir düğüm var, yutkunamıyorum. Sessizlik yine odaya ulaştı. Enes benim susuşlarıma alışıkta artık.

“Furkan’a yazmak ağır mı geldi?” diye sordu Enes. Ağır gelenin yazmak olmadığına bilincindeydi o da. Gözlerine baktığımda cevabını bildiği soruyu sormanın rahatlığı vardı.

“Ona âşık değil,” dedim. “Onu istemiyor. Sadece kendini seçtirmek istiyor. Kendini kanıtlamak için.” Enes derin bir nefes aldı. Bir şey demedi. “Ve biliyor musun,” diye devam ettim. Sesim yavaşça titremeye başlamıştı. “Bunu yaparken kendini kötü biri gibi göstermeyi seçiyor. Bilerek.”

“Yaptıklarıyla başa çıkamadığı için *zaten kötü biriyim* diyebilme için daha da kötü şeyler yapıyor,” dedi Enes.

“Evet,” diyerek onu onayladım. “Başka türlü açıklayamıyorum. Neden hep kendini sabote ettiğini. Neden hep yanlış yerlerde durduğunu. Neden sonra dönüp *ben zaten böyleyim* dediğini.” Duraksadım. Boğazım düğümlendi. “Kendini cezalandırıyor,” dedim. “Ve bunu yaparken herkesi de yakıyor.”

Enes bir süre konuşmadı, sonra sakın bir sesle sordu. “Peki sen bu hikâyede neredesin?”

Bu soru beni kırk yerimden vurdu o an. “Ben...” dedim. “Ben hep onu korumaya çalıştım. Anlamaya. Savunmaya. Ama bugün fark ettim ki onu korudukça bu döngünün parçası olmuşum.” İçimde bir öfke vardı ama yönünü bulamıyordu. Ablama mı kızmalıydım kendime mi, yoksa hayata mı?

“Ama hâlâ onu seviyorum,” dedim. “Bu değişmedi.”

“Sevgiyle sınır koymak mümkündür,” dedi Enes.

Dizlerimi karnıma çektim. O hâlimle savunmasız, küçük bir çocuk gibiydim. Kendi kendime konuşmaya başladım. Sesim titriyordu ama durmadım.

“Sen kötü değilsin,” dedim ablama. “Ama kötü olmayı seçiyorsun. Çünkü başka türlü başına gelenleri taşıyamıyorsun.” Gözlerim doldu. “Ve ben, artık bunu taşımayacağım.” Bu cümle beni korkuttu çünkü bu bir kopuş değildi ama bir sınırdı. Ve bizim ailede sınırlar hep bir tehdit gibi algılanırdı.

Ayağa kalkıp aynaya baktım. Yüzüm solgundu ama gözlerim netti. “Kendini kötü yaparak kurtulamazsın,” dedim. “Ve ben seni bu rolden kurtaramam.”

Enes arkama geçti. Aynadan bana baktığında gözlerimiz birleşti.

“Anlamak seni zayıf yapmaz. Artık neyi taşıyıp neyi bırakacağını biliyorsun.”

O gün şunu anladım: Bazı insanlar kötülüğü seçmez. Kendilerini suçlu yaparak hayatta kalmaya çalışırlar. Ama onları anlamak, onların yaptıklarını taşımak zorunda olduğun anlamına gelmez. Ve belki de ilk kez, ablamı sevmekle kendimden vazgeçmek arasındaki çizgiyi görebildim. Bu bir son değildi. Ama kesinlikle bir başlangıçtı.

Ve bir diğer dersim, erkeklere karşı güven olmadığı üzerineydi çünkü Furkan, ölü sevgilisinin ablasına âşık olmuştu. Ablam bunu fark ettiği an ona kötü davranıp onun için ölen bir kızı kenara attığına dair mesajlar atarak başına bela olmuştu.

Furkan'ın ölü beni unuttuğunu öğrendiğim an, içimde garip bir boşluk açılmıştı. Ne tam bir öfke ne de doğrudan bir acıydı bu. Daha çok, silinmiş olmanın soğukluğu. Bir insanın seni, yaşayıp yaşamadığını bile merak etmeyecek kadar hayatından çıkarmış olması, insana ölümden daha ağır geliyordu.

Ama asıl darbe, Furkan'ın ablama âşık olduğunu öğrendiğimde geldi.

O an zaman yavaşlamıştı. Sesler uzamış, kelimeler anlamını yitirmişti. İçimde bir şeyler kopmuştu ama bu kopuş, ağlamayla gelmemişti. Daha sessiz, daha tehlikeli bir şeydi bu. Bir kabulleniş. Ve kabulleniş, bazen en yıkıcı duygudur.

Furkan beni ölü biliyordu. Bu bilgi, onun için rahatlatıcı bir boşluk yaratmıştı belli ki. Ölü biriyle yüzleşmek zorunda değildi. Hesap vermek zorunda değildi. Geçmişiyse, yarım bıraktıklarıyla, söyledikleriyle, susuşlarıyla yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Ben öldüysem her şey bitmişti.

Ve o boşlukta ablama âşık olmuştu.

Bu gerçeği öğrendiğimde içimde yükselen ilk şey, kıskançlık olmadı. İkinci şey de *neden ben değil* sorusu değildi. Daha derin, daha köklü bir şey hissettim: **ihanet**. Ama bu ihanet, sadece Furkan'a dair değildi. Erkeklerle dair bir şeydi. Güvendiğim, anlamaya çalıştığım, *belki bu işer farklıdır* dediğim tüm erkeklere dair.

“Demek ki böyle oluyor,” dedim kendi kendime. “Bir kadın ortadan kaybolduğunda, başka bir kadına geçiliyor. Üstelik onun en yakınına.”

Ben kendi kendime konuşurken Enes bana baktı. Neyden bahsettiğimi anlayınca üzüldü. Oysa ben düşüncelerimin içerisinde üzülmeye bile yer bulamamışım. Çünkü mesele aşk değildi. Mesele şuydu: Furkan, benim yokluğumu sorgulamak yerine, beni silmeyi tercih etmişti. Ve bu silinme, onun için bir özgürlük alanı yaratmıştı. O alanın adı ablamdı.

Ablama kızmak istemedim. İstesem de başaramadım. Çünkü onu tanıyordum. Sevimye ne kadar aç olduğunu, kendini seçtirmeye ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Ama Furkan... O başka bir şeydi.

O gün erkeklere olan güvenim ciddi şekilde sarsıldı. Sadece Furkan'a değil; genel olarak erkeklere dair zihnimde kurduğum o “belki” ihtimalleri de çöktü. Belki anlamazlar.

Belki yüzleşmezler. Belki de bir kadının yokluğu, onlar için sadece yeni bir başlangıç alanıdır.

Bu düşüncelerle boğuşurken Enes'e baktım. Enes ise Berrin'i kaybetmişti. Ve o kayıp, onun üzerinden henüz geçmemişti; içinde yaşıyordu.

"Canımı en çok yakan ne biliyor musun?" diye sordum ona.

"Ne?" dedi bana.

"Bu kadar kolay olması," dedim. "Ben yokum, ben ölmüşüm, ben silinmişim. Ve o... Devam etmiş. Üstelik hiç dönüp bakmadan."

Enes başını eğdi. Parmaklarıyla, hırkasının fermuarıyla oynuyordu. "Bazı insanlar kaybı, yas tutarak değil, kaçıp yerine bir şey koyarak yaşar," dedi. "Ben yapamadım. Ama yapan çok."

O an Enes'e baktım. Berrin'i kaybetmiş bir adama. Hâlâ onun adını söylerken sesi değişen, gözleri dolan birine.

"Sen yapamadın," dedim. "Çünkü gerçekten sevdin."

Enes acı bir gülümsemeyle başını salladı. "Sevgi bazen bir insanın içini yakarak kalır," dedi. "Berrin gitti ama acısı gitmedi. Çünkü ben onu silmedim. Onun yokluğuyla yaşamayı öğrendim."

Bu cümle içime oturmuştu. "Furkan beni silmiş," dedim sessizce. "Benim yokluğumla yaşamamış, benim yokluğumdan kaçmış."

Enes bana baktı. "Bu senin değerle ilgili değil," dedi net bir sesle. "Bu onun yüzleşmemesiyle ilgili."

Ama yine de içimde bir şey kırılmıştı. Erkeklerle dair güvenim artık bir cam gibi çatlamıştı. Görünürde güçlü duruyordu ama en ufak darbede paramparça olabilecek kadar hassastı.

O gün bir karar verdim. Artık önceliğim ben olacaktım. Bir erkeğin beni seçmesi, beni merak etmesi, beni kaybetmekten korkması... Bunlar benim değerimin ölçüsü olmayacaktı. Birinin yokluğumda ne yaptığı, benim kim olduğumu tanımlamayacaktı. Bunu Enes'e de söyledim.

“Ben artık kendimi ikinci plana atan bir kadın olmak istemiyorum,” dedim. “Kimse için. Aile için bile.”

Enes uzun süre sustu, sonra yavaşça konuştu. “Berrin de bunu geç öğrendi,” dedi. “Hep başkalarını yaşattı. Kendisini en sona koydu. Kalbini bile...”

Cümlesini tamamlayamamıştı, gözleri doldu. O an Enes'in hâlâ ne kadar acı çektiğini gördüm. Berrin'in yokluğu onun içinden çıkmıyordu. Onunla birlikte nefes alıp veriyordu.

“Onu kaybettim,” dedi. “Ama acıyı bırakmadım. Çünkü acıyı bırakmak, onu tamamen kaybetmek gibi geliyor.”

Bu cümlesi beni derinden etkiledi. “Belki de...” dedim. “Bazı acılar bizimle kalmalı. Ama bazı insanlar kalmamalı.”

Enes başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Sen artık kimi hayatında tutacağını biliyorsun.”

Evet. Biliyordum. Furkan artık benim için bir yas değildi, bir ders olmuştu. Erkeklerle dair kör güvenimin sonu olmuştu. Ve en önemlisi, kendimi ihmal ettiğim her ânın bedelini bana göstermişti.

Ablamla yüzleşmedim. Çünkü onun da kendi karanlığı vardı. Ama şunu biliyordum: Onun karanlığını aydınlatmak benim görevim değildi. O günden sonra kendime daha sık şunları sordum: *Bu bana iyi geliyor mu? Bu beni büyütüyor mu? Bu beni kendime yaklaştırıyor mu?* Cevabım *hayır*'sa orada durmadım.

“Berrin'i kaybettim ama kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. Sen de bunu yap,” dedi Enes.

Şunu düşündüm: Belki bazı insanlar kayıplarını taşıyarak yaşar, bazılarıysa kayıplarının arkasına saklanır. Ben saklanmamaya karar vermiştim. Furkan beni ölü bilmişti. Ama ben ilk kez gerçekten kendim için yaşamaya başlamıştım. Ve bu, her şeyden daha gerçektir.

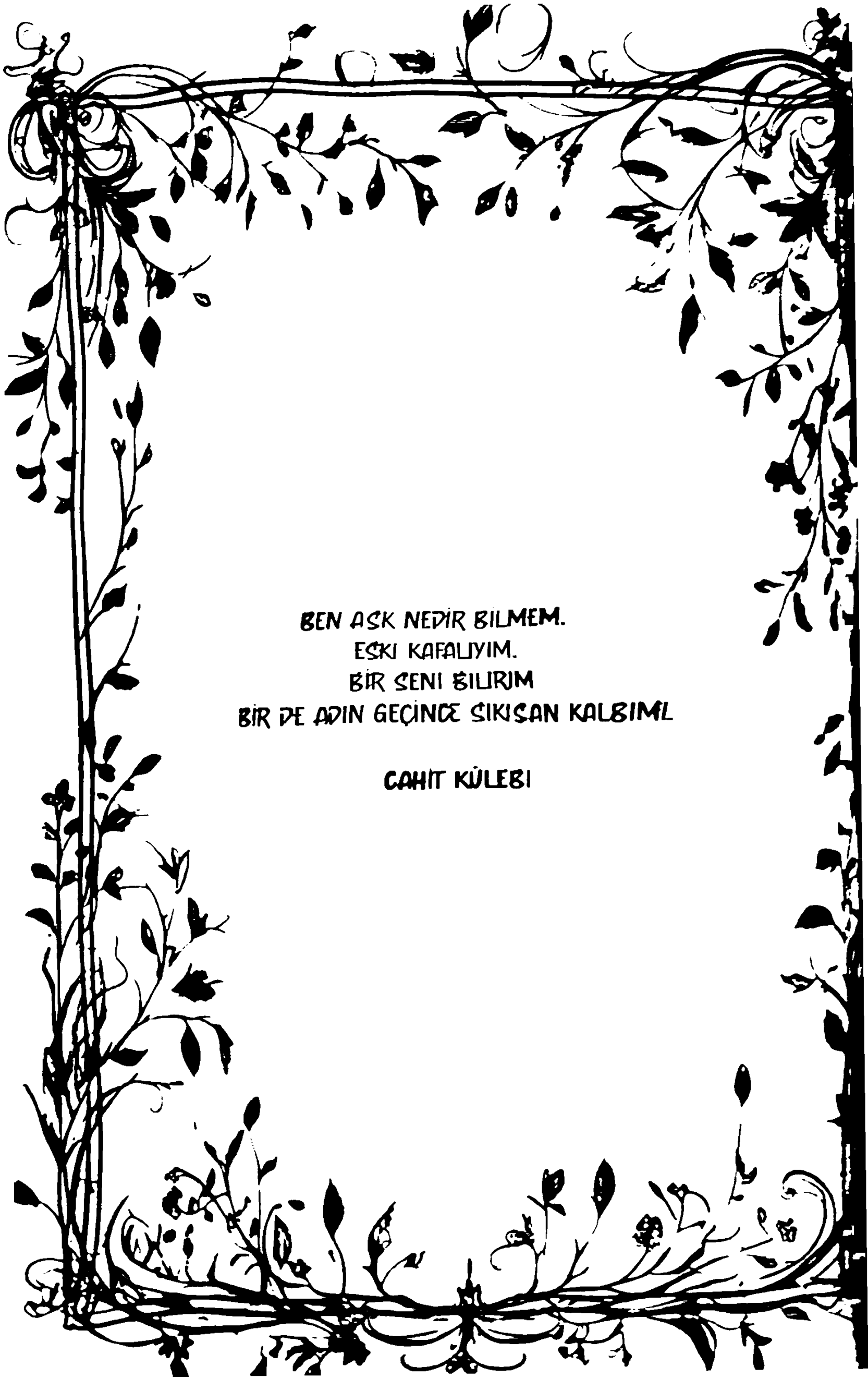
“Hadi geç oldu. Artık yatalım,” dedi Enes.

O kadar uzun ve yoğun bir gündü ki sanki bir gün değil bir yıl gibiydi.

UYAN CEMRE

BEN ASK NEDİR BILMEM.
EŞKİ KAFALIYIM.
BİR SENİ BİLİRİM
BİR DE ADIN GEÇİNCE SIKIŞAN KALBİML

CAHİT KÜLEBİ

Yatağa girmeye hazırlanıyordum.

Bu cümle, o an için ne kadar sıradan görünse de içimde ağır bir yankı bırakıyordu. Çünkü yorulmuştum. Sadece bedenen değil; düşünmekten, hatırlamaktan, anlamlandırmaya çalışmaktan da yorulmuştum. Sanki günlerdir, belki de aylardır ayakta duruyordum ve artık dizlerim titriyordu. Uyumak istememnin sebebi dinlenmek değildi aslında. Uyumak, kaçmanın daha kabul edilebilir bir yoluydu.

Odaya baktım. Enes karşı yataktaydı. Üzerindeki örtü göğsüne kadar çekilmişti. Gözleri açık mı kapalı mı seçmiyordum ama oradaydı. Varlığı sessizdi. Konuşmuyorduk, konuşmamıza gerek de yoktu. Bazı insanlar vardır, yanında olduklarında kelimeler fazlalık olur. Enes de öyleydi. Acısı, odanın içinde asılı duruyordu; Berrin'in yokluğu görünmez bir gölge gibi duvarlara sinmişti.

“Uyuyacak mısın?” diye sordum. Sesim bana bile yabancı gelmişti. Çok uzaktan çıkmış gibiydi, sanki ağzımdan değil de içimin derin bir yerinden yükselmişti.

Enes başını hafifçe çevirdi. Gözleri açıktı. “Deneyeceğim,” dedi. Denemek... Uyumak bile artık bir çabaydı bizim için.

Yatağa yaklaştım. Beyaz çarşaf lar tertipliydi, fazla temizdi. Bu temizlik beni her zaman huzursuz ederdi. Hayat bu kadar düzenli değildi. İnsan böyle bir yatağa girdiğinde, sanki kirli duygularını da dışarıda bırakması gerekiyormuş gibi hisse derdi. Oysa ben, bütün karmaşamla yatmak istiyordum.

Terliklerimi çıkardım. Ayaklarım yere değdiğinde hafif bir serinlik hissettim. Gerçek gibi geldi. Bu his, o âna kadar yaşadığım her şeyden daha netti. Çarşafı aralayıp yatağa oturdum. Yaylar hafifçe çöktü. Vücudumun ağırlığı, sonunda bir yere aitmiş gibi durdu.

Sırtüstü uzanıp tavanı izledim. Düz, beyaz, lekesizdi. Ama ben lekeler görüyordum. Gölgele, şekiller, anlamlar... İnsan zihni boşluk sevmiyordu. Ne kadar sade bir yüzeye bakarsa baksın, bir şeyler yerleştiriyordu oraya. Ben de öyle yaptım. Tavanın ortasında ablamın yüzünü gördüm bir an. Sonra Furkan'ı. Sonra kendimi... Ölü hâlimle. Bir an irkildim.

“Ben ölü değilim,” dedim fısıltıyla. Kime söylediğimi bilmiyordum. Kendime mi, odaya mı, yokluğa mı?

Yanıma doğru döndüm. Enes hâlâ oradaydı. Nefes alıpını duyabiliyordum. Bu ses beni rahatlatmıştı. Birinin nefes alması, dünyanın hâlâ döndüğüne dair tuhaf bir kanıttı.

Gözlerimi kapattım. Uyku hemen gelmedi. Önce düşünceler geldi, her zamanki gibi. Kontrolsüz, sırasız, acımasız. Furkan'ın beni ölü sanması, ablamın mesajları, Enes'in Ber-rinsizliği... Hepsi üst üste yığılınca göğsüm sıkıştı. Nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

“Uyuman lazım,” dedim kendime. “Uyursan geçer.”

Uykuya dalmak, yavaş yavaş suya batmak gibiydi. Önce sesler uzaklaştı. Enes'in nefesi boğuklaştı. Oda genişledi. Duvarlar geri çekildi. Beyazlık koyulaştı. Sonra bir şey oldu.

Yatak, yatak olmaktan çıktı. Altımdaki sertlik değişti. Daha düz, daha soğuktu. Çarşafın dokusu farklıydı. Burnuma keskin bir koku geldi. Temiz ama tanıdık olmayan bir koku. Gözlerimi açmak istedim ama açamadım. Gözkapaklarım ağırdı. Kulaklarımda düzenli bir ses belirdi.

Bip. Bir duraksama. *Bip.* Bu ses... Rüyada olmazdı.

İçimde bir huzursuzluk yükseldi. Bir şey yanlış gidiyordu. Rüya bu kadar net olmazdı. Rüyalar bulanık olurdu, geçişli olurdu. Oysa bu ses fazlasıyla kesin, fazlasıyla düzenliydi.

Zorla gözlerimi araladım.

Işık çok parlaktı. Gözlerim yandı, refleksle tekrar kapattım. Kalbim hızlandı. Göğsümün ortasında bir ağırlık vardı, sanki biri oraya elini koymuştu.

“Cemre?”

Bu sesi tanıyordum, babamın sesiydi. Gözlerimi tekrar açtım. Tavan aynı değildi. Daha yüksekti. Üzerinde küçük noktalar vardı. Işıklar farklıydı. Başımı çevirmek istedim ama boynum zorlandı. Bir şey kolumdaydı. İnce bir sızı hissettim. Koluma baktım. Şeffaf bir hortum... Bandaj... Damar...

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. *Hayır*. Gözlerim odayı taradı. Beyazdı, evet ama rüyadaki gibi değildi. Fazla gerçekti. Fazla sertti. Fazla hastane...

Monitöre takıldı gözüm. O ses oradan geliyordu. *Bip... bip... bip...*

“Cemre, sakın ol.” dedi biri.

Başımı çevirdim. İşte babam oradaydı. Ama burada olmaması gerekiyordu. Burada olmamam gerekiyordu. *Enes neredeydi?*

Babamın yüzü daha yorgundu. Sakalı daha belirgin, gözleri kızarıktı. Sandalyede oturuyordu. Bana doğru eğilmişti, eli yatağın kenarındaydı.

“Buradasın.” dedi. “Uyandın.”

Uyandın. Bu kelime beynimde yankılandı. *Ben... Uyanmış mıydım?*

Bir an, önceki sahneler zihnimden akmaya başladı. Kaçış, Enes, ev, Dünya, Berrin, Furkan, ablam, konuşmalar, kararlar... Hepsi üst üste bindi. Başım döndü. Boğazım düğümlendi.

“Rüya mıydı?” diye fısıldadım. “Hepsi koca bir rüya mıydı?”

Sesim kısılmıştı. Babam başını salladı. Gözleri doluydu ama gülümsüyordu. “Evet,” dedi. “Uzun bir rüyaydı.”

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu, kontrol edemedim. İçimde bir şey çözülmişti. Bunca acı, bunca yüzleşme, bunca karar... Hepsi zihnimin bana oynadığı bir oyundu. Ama hissettiklerim gerçektir. Korkum, öfkem, kendime verdiğim sözler... Hepsi gerçektir.

“Ben yatmaya hazırlanıyordum.” dedim şaşkınlıkla. “Uyumak için...”

Babam elimi tuttu. Eli sıcaktı, gerçektir. “Ve uyandın.” dedi

Monitör yine *bipledi*. O ses artık beni korkutmuyordu. Çünkü yaşıyordum. Nefes alıyordum. Buradaydım.

Rüya bitmişti. Ama bıraktığı iz, benimle kalacaktı. Peki ya gördüklerimin hepsi nasıl rüya olabilirdi? Onca yaşadığım şey neydi?

Gözlerimi tavana diktiğimde hâlâ tam olarak uyanmış sayılmazdım. Uyanıklıkla rüya arasındaki o ince çizgide asılı kalmış gibiydim. Monitörün düzenli sesi vardı, evet. Kolumdaki serum vardı. Babam pencerenin önünde ayakta duruyordu. Bunların hepsi gerçektir. Fazlasıyla gerçektir. Ama zihnim... Zihnim hâlâ başka bir yerdeydi.

Enes... Adı, düşünmeden zihnime düşüyordu. Bir refleks gibi. Sonra hemen ardından gelen fark ediş içimi ürpertti: *Enes diye biri yoktu.*

En azından benim hayatımda yoktu. O konuşmalar, o cümleler, o anlayış, o sessiz ortaklık... Hiçbirinin gerçek bir karşılığı olmamıştı. Hepsi zihnimin içinde inşa edilmişti. Bu

aklıma yatmıyordu. İnsan hayal ederdi, evet. Ama bu... Bu başka bir şeydi.

Babam sandalyeyi yatağımın yanına çektiğinde irkildim. Elindeki plastik bardağı komodine bıraktı. Bana bakıyordu ama gözlerinde bana değil, çok daha derin bir yere odaklanmış bir ifade vardı. Sanki hâlâ dönmekten korkuyordu. Sanki bir kez daha kaybolabilirmişim gibi.

“İyi misin?” diye sordu. Bu soru, her zamanki gibi basit değildi. İçinde bin tane başka soru taşıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “İyi olmak... Ne demek bilmiyorum şu an.”

Babam başını salladı. Bunu anlayacak kadar beni tanıyordu. Bir süre sessiz kaldık. Sonra içimde biriken şeyi tutamadım.

“Baba,” dedim, sesim istemsizce titremişti. “Hepsi... Rü-yaymış.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Ne hepsi?”

Derin bir nefes aldım. Göğsümdeki ağırlık hâlâ duruyordu. “Her şey,” dedim. “Aslında öldüm sanmanız. Dünya diye biri de yokmuş.”

Aslında o anda rüyada olduğumu anlamam lazımdı. Kitabını okuyup etkilendiğim karakter bir anda karşıma çıkmıştı. Hem de kitapta yazıldığı gibi bir hayatı olmuştu fakat anlayamamıştım.

“Enes,” dedim ani fark edişle. “Onunla yaşadığım her şey de rüyaymış. Konuşmalarımız... Beni anladığını sandığım anlar... Acılar... Hepsi.”

Babam bir şey demeden sadece dinledi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ona göre ölümden dönen bir kızdım ben.

Sahi bir de o vardı. Rüyalarım o kadar odaklanmıştı ki gerçekte yaşananları unutmuştum. Fakat şu an öyle bir hâldeyim ki rüyayı gerçek kılmak istiyordum.

“Ben... Onun gerçekten var olduğunu sandım.” dedim kendi kendime. Babam yanımdaydı ama ben sadece kendimle konuşacak durumdaydım çünkü beni benden başka kimse şu an anlayamazdı. “O kadar gerçektir ki. Bana baktı, benimle konuştu, beni dinledi. Benim düşündüğüm şeyleri söyledi. Bana yol gösterdi. Baba, ben kendi zihnimden böyle birini nasıl çıkarabilirim?”

Bu soru, beni en çok korkutan soruydu. Çünkü cevabı kendimle ilgiliydi.

Babam elini yatağın kenarına koydu. Parmakları titriyordu ama fark ettirmemeye çalışıyordu. “İnsan bazen ihtiyaç duyduğu kişiyi yaratır,” dedi yavaşça.

Başımı ona çevirip, “Ama bu kadar net olamaz,” dedim. “Bir rüya bu kadar tutarlı olamaz. O adam acı çekiyordu. Berrin diye birini kaybetmişti. Onun acısı benimkine değiyordu. Bu sadece hayal olamaz.”

Babam derin bir nefes aldı. “Olabilir,” dedi. “Çünkü o acı, senin acındı.” Bu cümle beni susturmuştu. “Sen yalnızdın. Cemre. Korkuyordun. Kendinle, geçmişinle, erkeklerle, hayal kırıklıklarıyla baş başaydın. Zihnin sana dayanabileceğin bir yer yaptı. Bir insan yaptı. Onu dinlediğin için değil, onun ağzından kendini dinleyebilesin diye.”

Boğazım düğümlendi. “Yani,” dedim fısıltıyla. “Enes... Ben miydim?”

Babam başını salladı. “Evet. Senin güçlü yanındı. Ayakta kalan, acıyla yüzleşebilen yanındı. Onu bir başkasına yükledin çünkü kendine ait olduğunu kabul etmek daha zordu.”

Gözlerim doldu. O an, rüyanın neden bu kadar gerçekçi olduğunu anladım. Çünkü gerçek duygularla beslenmişti. Hiç yaşanmamış ama tamamen hissedilmişti.

“Peki ya söyledikleri?” dedim. “Bana kendimi seçmemi söyledi. Erkeklerle güvenmemeyi değil, kendime güvenmemi söyledi. Bunları ben mi dedim kendime?”

Babam hafifçe gülümsedi. “Evet,” dedi. “Ve bu çok kıymetli.”

Başımı yastığa yaslayıp tavana bakımdım. Artık o tavan bana yabancı gelmiyordu. Bu gerçekliğe yavaş yavaş alışıyordum. Ama içimde bir yas vardı. Hiç var olmamış birini kaybetmenin tuhaf yasını tutuyordum.

“Onu özlüyorum,” dedim. “O hiç var olmamış olsa bile.”

Babam elimi tuttu. “İnsan bazen kendi içindeki sesi bile özler,” dedi. “Ama artık ona ihtiyacın yok. Çünkü uyandın.”

Uyanmak... Bu kelime artık korkutmuyordu. Aksine, ağır ama sağlam bir yerde duruyordu.

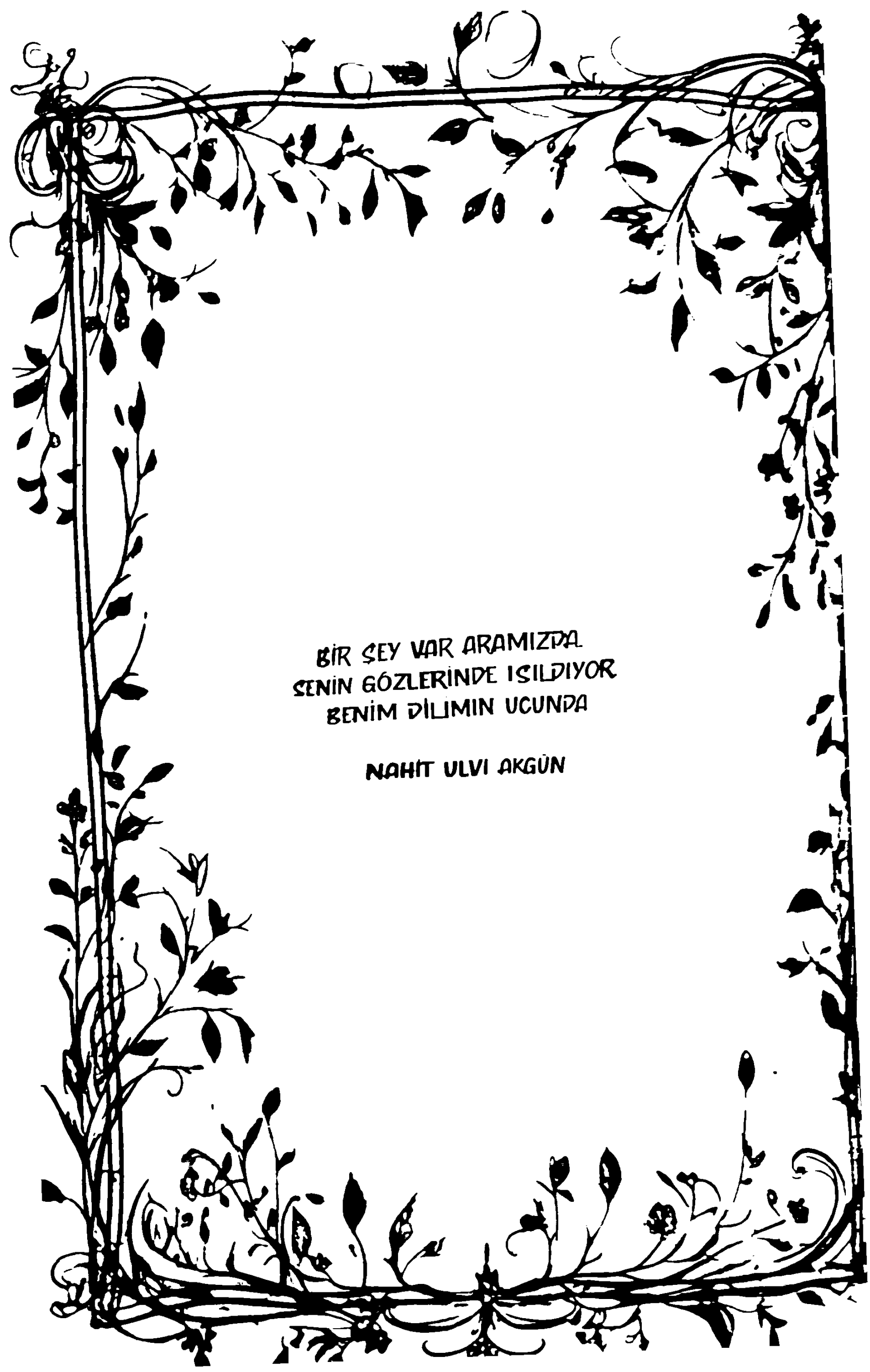
“Rüya bu kadar gerçekse,” dedim. “Gerçeklik ne kadar ağırdır kim bilir.”

Babam gözlerimin içine baktı. “Gerçeklik ağırdır,” dedi. “Ama sen artık onu taşıyabileceğini biliyorsun.”

O an anladım. Enes diye biri yoktu. Ama onun bana öğrettikleri vardı. Ve onlar, benimdi.

ELİMİ BIRAKMA

BİR ŞEY VAR ARAMIZDA
SENİN GÖZLERİNDE ISILDIYOR
BENİM DİLİMİN UCUNDA

NAHİT ULVİ AKGÜN

Hastanede vakit geçirdikçe gerçekliğe daha çok dönüyordum. Kapanan zihnim yeniden açılıyor gibiydi. Artık gözlerimi açtığımda ilk hissettiğim şey acı değildi; şaşkınlıktı. Nefes alabiliyor olmama şaşırdım. Göğsümün inip kalkmasına, ciğerlerimin hâlâ görevini yapmasına. İnsan bazen yaşadığını, ancak ölümün eşiğinden döndüğünde fark ediyor.

Tavan tanıdıktı artık. Hastanenin o renksiz, duygusuz beyazı. Ama ben o beyazlığa ilk kez bu kadar bilinçli bakıyordum. Çünkü artık kaçacak bir rüyam yoktu. Zihnim beni korumak için başka hayatlar icat etmiyordu. Gerçekler... Ağır, sert ve yakıcı hâllerıyla karşımdaydı.

Ve ilk gerçek şuydu: Yangından Furkan'la birlikte kurtulmuştum.

Bu düşünce, içimde dalga dalga yayıldı. Rüyamda gördüğüm her şey, Furkan'a dair kurduğum bütün suçlamalar, onun beni yarı yolda bıraktığına dair o kesin inanç... Hepsi bir anda anlamını yitirdi. Çünkü gerçek bambaşkaydı.

Elimi bırakmamıştı. O alevlerin arasında, dumanın nefesimi kestiği, gözlerimin yandığı o anda elimi bırakmamıştı. Bunu hatırlamak canımı acıttı. Çünkü zihnim, beni korumak için ona haksızlık etmişti.

Yangını şimdi parça parça hatırlıyordum. Bir film gibi değil, daha çok kırık anlar hâlinde. Sıcaklığın dayanılmaz oluşu. Kulaklarımda çınlayan sesler. Koşmaya çalışırken

bacaklarımın bana ait değilmiş gibi hissettirmesi. Ve Furkan'ın sesi. "Cemre, buradayım. Bana bak."

O an bakıp bakmadığımı bilmiyorum. Ama sesini duymuştum. Ve sonra elimi... Elimi sımsıkı tuttuğunu, parmaklarımın uyuştüğünü ama onun tutuşunun gevşemediğini hissetmiştim.

Bir an düşmüştüm ya da sendelemiştim. Hatırlamıyorum. Ama hatırladığım şey şu: Beni orada bırakabilirdi. Kaçabilirdi. Kendini kurtarabilirdi.

Yapmadı. Beni de kurtardı.

Sonrası bulanık. Yoğun bakımın soğuk ışıkları. Üzerime eğilen yabancı yüzler. Boğazımdaki yanma. Konuşmamak. Gözlerimi açıp tekrar kapatmak. Zamanın anlamını yitirmesi.

Ama bilmediğim bir şey daha vardı. Ben yoğun bakımdayken Furkan da oradaymış. Bunu hemşire fısıltıyla söylediğinde başımı çeviremedim bile. Sadece içimde bir şey çöktü. "Ailenle birlikte," demişti. "Hiç ayrılmadılar."

Hiç ayrılmamışlar. Bu cümle, kalbime ağır bir taş gibi oturdu. Çünkü ben o sırada, rüyamda onu çoktan kaybetmiştim. Beni bıraktığına, silip geçtiğine, başka hayatlara yürüdüğüne inanmıştım. Oysa o, kapının önünde beklemişti. Saatlerce. Günlerce. Ben nefes alabilecek miyim diye beklemişti.

Gözlerimi gerçekliğe açtığım gün, gözlerim hâlâ tam net görmüyordu. Ama onu fark ettim. Odaya girdiğinde değil, sesini duyduğumda. İnsan bazen birini sesinden tanır. Nefes alışından, sessizliğinden.

Başımı hafifçe çevirdiğimde oradaydı. Gözleri kızarmıştı. Yorgundu. Ama ayakta idi. Beni görünce ağlamadı. Bu daha çok canımı yaktı. Çünkü bazı insanlar ağlamamak için çok mücadele eder. Ve o mücadele, gözyaşından daha ağırdır.

“Buradayım,” dedi sadece.

Bu cümle beni parçaladı. Çünkü o kelimeyi rüyamda da duymuştum. Ama orada gerçek değildi. Burada ise her hücremle hissediyordum.

“Bırakmadın,” dedim kısık bir sesle. Konuşmak canımı acıtiyordu ama bunu söylemem gerekiyordu. “Elimi...”

Gözleri doldu. Başını iki yana salladı. “Hiç,” dedi. “Akıldan bile geçmedi.”

O an içimde bir şey yıkıldı. Gururum mu, öfkem mi, yanlış inançlarım mı bilmiyorum. Ama uzun zamandır taşıdığım o sert kabuk çatladı.

“Ben...” dedim. Devamını getiremedim. Çünkü özür dilemek, bazen teşekkür etmekten daha zor olur. Hele ki insan, kendi zihninde kurduğu bir mahkeme yüzünden birini mahkûm etmişse.

Furkan konuşmadı. Konuşmak istemedi ya da gerek görmedi. Sadece oradaydı. Ve bu, her şeyden daha güçlüydü.

Arkasında ailemi gördüm. Ablam orada öylece duruyordu. Babam sessizdi. Onlar da beklemişti. Benim için. Bu bilgi, insanın içini hem ısıtır hem de utandırır. Çünkü ben o sırada rüyamda yalnızdım. Onları suçlamıştım.

Gerçeklerle yüzleşmek böyle bir şeydi. Sadece acıtmıyordu. Aynı zamanda insanın kendine bakmasını da sağlıyordu. Ben Furkan’a kızgındım. Erkeklerle güvensizdim. Terk edilme korkusuyla doluydum. Ve zihnim, bu korkularla bir dünya kurmuştu.

Ama gerçek, daha sade ve daha ağırdı. Gerçek, Furkan’ın elimi bırakmamış olmasıydı. Gerçek, kapıda beklemesiydi. Gerçek, benim hayatta olmamdı.

“Biz çıkalım. Sen dinlen. Çok yoğun bir süreçten geçiyorsun,” dedi babam. Bu kadar anlayışlı olmasına karşı şaşırdım.

Ablam ve Furkan çıkarlarken gözlerim onlara takıldı. Rüyamda onlar âşık oluyorlardı. Gerçeklik ve hayali yine karıştırıp gitmiştim.

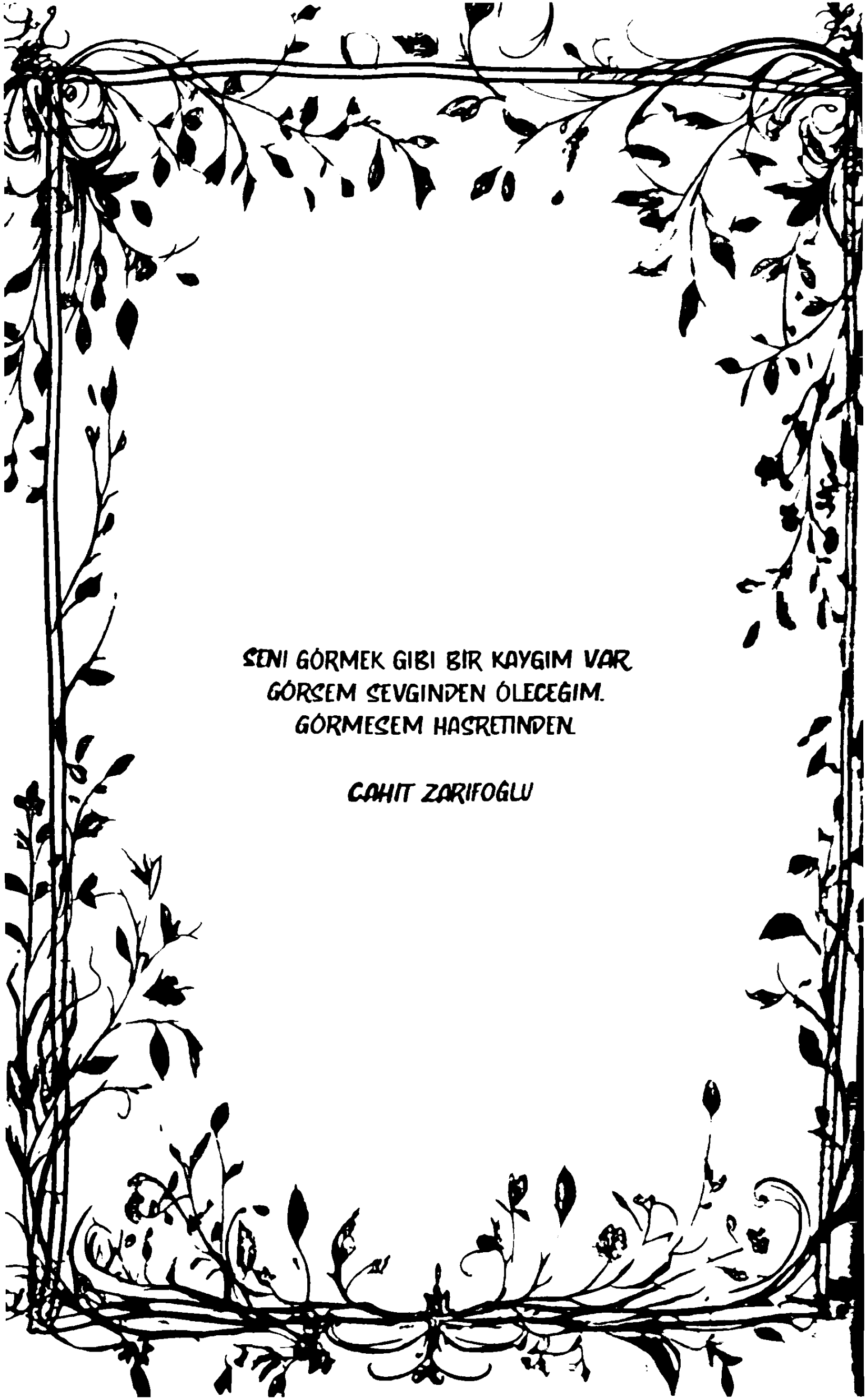
O gün, yatakta uzanırken şunu düşündüm: İnsan bazen kendini korumak için gerçeği çarpıtıyor. Ama iyileşmek için gerçeğe dönmek zorunda. Ben dönmüştüm.

Yanıkların izi geçecekti belki. Ciğerlerim toparlanacaktı. Ama asıl iz, içimdeydi. Yanlış sandığım bir insanın, en doğru yerde durduğunu görmek... İnsanın hayatını değiştiriyordu.

Furkan elimi bırakmamıştı. Ve ben artık bunu biliyordum.

YANIMDAKI KİŞİ

SENİ GÖRMEK GİBİ BİR KAYGIM VAR
GÖRSEM SEVGİNDEN ÖLECEĞİM.
GÖRMESEM HASRETİNDEN

CAHİT ZARİFOĞLU

Eve döndüğüm gün, kapıdan içeri adım atarken sanki bana ait olmayan bir yere giryormuşum gibi hissettim. Anahtar tanıdıktı, kapının sesi tanıdıktı, hatta koridordaki halının kenarına takılan ayağım bile tanıdıktı ama ben... Ben o evin eski hâli değildim. Bunu kovulduğum eve tekrar adım attığım ilk anda anladım.

“Odanı yeniden yaptırdık,” dedi babam bana dönerek. İçimde hiçbir duygu yoktu. *Geç kalınan duygular hiç var olmazlardı.*

“Anladım,” diye mırıldanarak sözde odam olan yere doğru ilerledim.

Kapıyı açtığımda durdum. Gerçekten durdum, içeri giremedim bir süre. Oda tertipliydi. Duvarlar açık renge boyanmıştı. Perdeler değişmişti. Yatağım, eski yatağımın yerindeydi ama sanki başka birine aitmiş gibi duruyordu. Masam... Kitaplığım... Her şey yerli yerindeydi ama hiçbir şey bana dokunmuyordu. Sanki odam beni beklemişti ama ben gelmemiştim. Ya da ben gelmiştim de kendimi getirmemişim.

Babam kapının arkasında durmuş, sessizce beni izliyordu. Gözlerinde umutla karışık bir korku vardı. *Beğendin mi,* diye sormadı. Çünkü cevabın ne olacağını biliyordu. Beğenmekle ilgili değildi bu. Hiçbir şeyle ilgili değildi.

“Ben biraz yalnız kalmak istiyorum,” diye mırıldandım.

“Tamam. Nasıl istersen,” dedi babam. Bu anlayışlı hâlleri biliyordum. Daha önce de ölümden dönmüştüm. Bir süre sonra eski hâline dönerdi.

İçeri girip kapıyı kapattım. O an, evdeki bütün sesler kesildi sanki. Babamın adımları uzaklaştı. Salonun ışığı kapandı. Ve ben... Kendi odamda yapayalnız kaldım.

Yatağın kenarına oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Uzun süre öylece durdum. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Düşünmek bile istemiyordum. Çünkü düşünmeye başladığım anda rüyalar geliyordu.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ oradaydım. Dünya’yla tanışıyordum. Kendi cenazemi izliyordum. Enes’le konuşuyordum. O dünyada... Olmayan bir dünyada yer alıyordum. Ve en kötüsü şuydu: Rüyalar sadece görüntü değildi. Mantıklı vardı. Kuralları vardı. Karakterleri vardı. Bir roman gibi ilerliyordu her şey. Ben sadece görmemiştim; yaşamıştım da.

Yerimden kalkıp kitaplığa ilerledim. Odam eski hâline getirildiyse her şey yerli yerinde olmalıydı. Dolapları karıştırarak gizlenen rüyamı bulmaya çalıştım. O rüya parmaklarıma değdiğinde saklandığı yerden alıp gün yüzüne çıkardım.

“#YOKMUSUN,” diyerek kitabın adını fısıldadım. Sayfalarını çevirdim. Altını çizdiğim yerler hâlâ oradaydı. O karakter... Neden? Neden benim zihnim onu çağırıyordu?

“Bu tesadüf olamaz,” dedim kendi kendime. “Olamaz.” Ya da kafamda çok kuruyordum. Onca karakter ve okuduğum kitap varken Dünya hayatıma girmişti.

Kapı tıklandı. Sesim çıkmadı. Tıklama tekrarılandı. Ben sessizliğime devam ettim. Sonra kapı yavaşça aralandı.

Azra.

Odaya girerken beni süzmedi. “İyi misin?” demedi. Direkt yatağın kenarına oturdu. Bu benim tanıdığım Azra idi.

Gerçekliğe döndüğümün bir simgesi idi. Ablam ve babam o kadar başkalardı ki sanki şu an bir rüyadaydım ve uyanınca yanımdaki yataktan Enes bana bakacaktı. Ben de ona rüyamı anlatacaktım. O da bana hayalimde kurduğum aile olduğunu söyleyecekti. Oysa şu an gerçekliğin ortasına atılmıştım.

“Baban çok umutlu,” dedi. “Bu sefer sanki her şeyi düzeltebileceğine inanıyor.”

“Neye umutlu neyi düzeltebileceğini düşünüyor bilmiyorum,” dedim omzumu silkerek. Umursamıyor ya da ilgilenmiyordum da. Tek odak noktam artık bendim.

Azra gözlerini odada gezdirdi. “Odan güzel olmuş.”

“Bana ait değil,” dedim hemen. “Ben hâlâ oradayım.”

“Nerede?” diye sordu yumuşakça.

Derin bir nefes aldım. “Rüyada.”

Bu kelimeyi yüksek sesle söylemek, içimde bir şeyleri tetikledi. Azra başını çevirip bana baktı ama şaşırmadı. Bu da beni ürküttü.

“Anlat,” dedi sadece.

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyordu ya? Odama ilk girmesi gereken kişi Azra’ydı. O beni kendime hemen getirirdi. Her daim acı dahi olsa gerçekleri yüzüme vuran biricik arkadaşım idi.

Kitabı elime alıp, “Bu kitabı hatırlıyor musun?” diye sordum ona göstererek.

“Evet. İğrenç bir hatırası var bence,” dedi gözlerini devirerek. O an işte her şey dank etti. Bir an kayboldum. Azra yok oldu. Kendi içimde kayboldum.

Oda sessizleşti. Ama bu sessizlik huzurlu değildi. Daha çok, içime doğru kapanan bir boşluk gibiydi. Duvarlar üzerime gelmiyordu, hayır; aksine geri çekiliyordu. Sanki bana yer

açıyorlardı. Düşünmem için. Hatırlamam için. Anlamam için.

Yatağın kenarında oturdum birden. Ayaklarım yere değmiyordu, değmesini istemiyordum. Çünkü yere basmak, burada olduğumu kabul etmek demekti. Ve ben hâlâ tam olarak burada sayılmazdım. Bir yanım hâlâ başka bir dünyanın eşiğindeydi.

Gözlerim odada dolaştı. Azra'yı görmekle görmemek arasında bir yerde tutuyordum bakışlarımı.

Oda fazla düzenliydi. Fazla temiz. Fazla iyileşmiş gibi. Oysa ben öyle değildim. İyileşmek, böyle bir şey değildi. İyileşmek, duvarların boyanmasıyla olmuyordu. İyileşmek, insanın içindeki en karanlık yerin bile adıyla çağrılabilmesiyle oluyordu.

Kitaba tekrar baktım. Kapağına bakarken kalbimin hızlandığını hissettim. Bu hızlanma korkudan değildi. Daha çok, tanıdıklık hissindendi. Birini yıllar sonra kalabalıkta görüp adını bilmeden tanıma hâli gibi.

“Elbette,” dedim kendi kendime. “Elbette buradaydın.”

“Ne elbettesi be kızım?” dediğini duydum Azra'nın. Ama tam emin değildim.

Ben bu kitaba evde başlamamıştım. Ben bu kitabı, ilk akıl hastanesindeyken okumaya başlamıştım. Oradaki oda arkadaşımın bana hediyesiydi.

Bu düşünce zihnime düştüğü anda oda değişti. Duvarlar silindi. Perdelerin arasından süzülen ışık, yerini floresan lambaların sert beyazlığına bıraktı. Burnuma o tanıdık koku geldi. Temizlik maddesiyle umutsuzluğun karışımı olan o koku.

Oda arkadaşımdı. Yüzünü hatırlamakta zorlandım ama sesini hatırladım. Yumuşaktı. Fazla yumuşak. Sanki her an

dağılacakmış gibi konuşurdu. Kitabı bana uzatırken gülümseydiğini hatırlıyorum. Herkese kitap aldığında bana da bunu almıştı.

O zamanlar, en hassas hâlimdeydim. En bitik. En savunmasız. En açık. Zihnimde duvar, kalbimde kapı yoktu. Her şey içeri girebilirdi. Her şey iz bırakabilirdi. Ve ben o kitabı, tam da o hâlde okumuştum.

Yatağın üzerinde kıvrılıp okuduğumu hatırladım. Ellerim titrerken... Gözlerim satırları değil, cümlelerin arasındaki boşlukları takip ederken... Yazarını bulup darlarken...

Ama o zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Şimdi biliyordum. O kitap, benim zihnime sadece bir hikâyeye bırakmamıştı. Bir kaçış yolu bırakmıştı. Ve ben, hayat dayanılmaz hâle geldiğinde o yolu kullanmışım.

Dünya, bir karakterdi belki. Ama hissettirdikleri gerçektir. Dünya, bir kurguydu belki. Ama bana sunduğu düzen, anlam, yüzleşmeler... Gerçek hayatta eksik olan her şeydi.

Ben o dünyaya tesadüfen girmemiştim. Ben o dünyaya çağırılmışım. Çünkü zihnim, en kırılgan anımda neyle beslenirse sığınağını orada kurmuştu. Ve ben, en savunmasız hâlimde o kitabı kalbime almışım. Kelimeler orada durmamıştı, kök salmıştı.

“Bu yüzden bu kadar gerçektir,” dedim fısıltıyla. “Bu yüzden çıkması bu kadar zordu.”

Kitabı elime aldım. Ağırlığı tanıdık. Sayfaları çevirdim. Alınmış çizdiğim cümleler hâlâ oradaydı. Ama artık onlara eskisi gibi tutunmuyordum. Onları anlıyordum. Bu bir kaçıştı. Ama aynı zamanda bir hayatta kalma biçimiydi.

Ve ilk kez, kendime kızmadım. Çünkü ben o kitabı güçlü olduğum bir zamanda okumamışım. Ben onu, parçalanmışken

okumuştum. Ve zihnim, parçaları bir arada tutabilmek için o dünyayı kullanmıştı.

Yatağa geri oturdum. Kitabı dizlerimin üzerine koydum. Oda yine sessizdi. Ama bu sefer sessizlik beni yutmuyor, sadece dinliyordu.

“Artık biliyorum,” dedim içimden. “Neden oradaydım.”

Ve bilmek... Uyanmanın en sessiz ama en kalıcı hâliydi.

“Alo!” Kulağımın dibinde duyulan çığlıkla kendime gelerek geri çekildim. Azra delirmiş gibi bana bakıyordu. “Kızım deli deli hareket etme. Ne diyorsun be, bana da anlat!” dedi. Gözlerini kocaman açmış, heyecanla bana bakıyordu.

“Azra ben bu kitabı okumuştum.”

“Sen her kitabı okumuşsundur kanki,” dedi Azra gülerken. Olayı şakaya vurmaya çalışsa da şu an ihtiyacım olan şey bu değildi.

“Ben rüyamda... O karakterin dünyasındaydım. Azra, birebir. Mekânlar, geçişler, hatta uyanma anı bile. Bu nasıl olabilir?”

Ciddiyetim karşısında Azra bir süre sustu. Yatakta gelip yanıma oturdu. Sonra omzunu hafifçe bana yasladı. “Zihnini, seni hayatta tutmak için elinden geleni yapmış be kızım,” dedi. “Ve en güçlü sığınağını kullanmış.”

“Ama neden o dünya?” dedim. “Neden orası? Neden o kadar gerçekti?”

Azra iç çekti. “Çünkü o dünyada yüzleşmek istediğin her şey kontrollüydü. Acı vardı ama anlamlıydı. Gerçek hayatta ise her şey yarım geldi sana.”

Bu cümle canımı yakmıştı. Her gerçek gibi yakıcıydı ama uyandırıcıydı da.

“Ben Furkan’a kızdım Azra,” dedim. “Onu terk eden biri gibi gördüm. Erkeklerle güvenmemeyi öğrendim rüyamda. Kendimi seçmeyi. Ama hepsi bir yanılsamaydı. O elimi bırakmamış.”

Azra hemen olduğu yerde doğrularak omzuma vurdu. “Hayır,” dedi net bir sesle. “Dünya yanılsamaydı. Öğrendiklerini değil, kendini seçmeye devam edeceksin. Önceliğin sen olacak.”

Ona baktım, gözlerim dolu doluydu. “Ama gerçek hayatta o kadar güçlü hissetmiyorum,” dedim. “Gerçek hayatta odam bana ait değil. İnsanlar bana *geçti* diyor. Ama ben hâlâ uyanmadım gibi.”

Azra elimi tuttu. “Çünkü uyanmak tek seferlik bir şey değil. Bazen insan her gün uyanır,” dedi.

O kadar güzel konuşuyordu ki gözlerim daha da doluyordu. Ondan ayrılarak başımı yastığa yasladım. Tavana baktım. O tavan, rüyadaki tavanla aynı değildi. Ama his... His çok benzerdi.

“Ben kimseyle yüzleşmem,” dedim. “Furkan’la, babamla, kendimle bile... Herkes benden bir şey bekliyor ama ben içimde hâlâ iki dünya taşıyorum.”

Azra sessizce gülümsedi. “O zaman kimseyle yüzleşme,” dedi.

Yanıma uzanıp benimle birlikte tavanı izledi. “Henüz değil. Ama kendinle konuşmaya devam et. Çünkü rüyalar, insanın sustuğu yerde konuşur.”

Kitabı kapatıp göğsüme bastırdım. “Korkuyorum,” dedim. “Ya o dünya bana daha gerçek gelmeye devam ederse?”

Azra alnını benimkine dayadı. “O zaman biz seni burada tutarız,” diyerek sırtıttı. Dayanamayıp ben de gülümsedim.

O an anladım. Odam bana ait değildi belki. Gerçeklik hálâ yabancıydı. Ama ben tamamen yalnız değildim. Rüya-
ların etkisi geçmemişti. Belki uzun süre de geçmeyecekti.

Ama ilk kez, uyanırken de biri yanımdaydı.

Ve bu, küçük ama gerçek bir başlangıçtı.

İKİNCİ DÜŞÜŞ

YILDIZ KENTER

ANLADIM BİZ YOLUN SONUNA VARDIK
ANLADIM GÖZLERİN YOL BİTTİ DEDİ.
NE KADAR SAKLAĞAM BOĞUNA ARTIK
GÖZLERİN DİLİNDEN ÖNCE SÖYLEDİ

Evde oturmanın iyi gelmeyeceğini fark edip yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Üzerimi giyip odamdan çıktığımda ablam ve babam, beni hemen kapıda karşıladı. Son zamanlarım böyle geçiyordu ve ben bundan hoşnut değildim. Eskisi gibi olmalarını istiyordum. Kötü davranışlara çok alıştığım için mi bilmiyorum. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum.

“Parka yürüyüşe gidiyorum,” dedim onlara.

“Ben de geleyim. Tek gitme,” diyen ablama bakakaldım.

“Sen benim nefes almamdan bile nefret ederdin. Şimdi *tek gitme* mi diyorsun?” derken sesim sert çıkmıştı. Ağzını açıp bir şey söyleyecekken izin vermedim. “Çıkıyorum. Tek,” dedim üstüne basarak. Yanlarından geçerek evden tamamen çıktım.

Parkın içinde yürürken adımlarımın ritmi nihayet bana ait gibiydi. Ne acelem vardı ne de kaçtığım bir yer. Ağaçların arasından süzülen ışık, yere düşen yaprakların üzerinde kırılıyor; dünya, uzun zamandır ilk kez bana düşman gibi görünmüyordu. Nefes alırken göğsüm yanmıyordu. Bu bile başlı başına bir ilerlemeydi. Bu bile gerçek dünyaya dönüşümün habercisiydi. Rüzgârı hissetmek, yaprakları görmek şimdi daha gerçekçi geliyor ve şimdiye kadar bir rüyada olduğumu bana daha çok hatırlatabiliyordu.

Bir rüyadan uyandım ama bu uzun yıllar süren bir rüyaydı. İçinde Enes'in ya da Dünya'nın olmadığı, sadece benim olduğum kâbuslarla dolu bir rüyaydı.

Bir rüya, öteki rüyadan çıkabilmem için zihnimde doluşmuştu. Bu gerçekliği fark ederek derin ve gerçek bir nefes aldım.

Tam o anda... Bir koku burnuma doldu. Olmaması gereken bir an oldu. Beni tekrar rüyaya çeken ve kalbimi korkutan bir an yaşandı.

Durmam gerektiğini, bedenim benden önce anlamıştı. Adımlarım yavaşladı, sonra tamamen durdu. Burnuma dolan şey parkın kokusu değildi. Toprak değildi. Ağaç değildi.

Furkan'ın kokusuydu. Oysa etrafımda yoktu. Görülmüyordu. Fakat bu varlığını ve kokusunu hissetmeme engel olmıyordu.

Bu kadar net olmasına şaşırmadım. Çünkü bazı insanlar koku gibi yerleşiyor insana. Görmeden önce hissediyorsun. Dokunmadan önce tanıyorsun. Zihnim bir an itiraz etti. *Olmaz*, dedi. *Tesadüf*. Ama kalbim itiraz etmedi. O sadece hazırlandı.

Başımı kaldırıp yürümeye devam ettim. Bir adım. Beş adım. On adım. Yirmi adım. Köşeyi döndüğümde işte orada duruyordu.

Zaman, yine o tanıdık oyunu oynadı. Sesler geriye çekildi. Parkın kalabalığı flu bir görüntüye dönüştü. Sanki herkes figürandı ve biz, yanlış bir sahnede karşılaşmış iki başrol oyuncusuyduk. Göz göze geldiğimizde onun da beni beklemediğini anladım. Ama şaşırmadı. Bu canımı yakmıştı. Siyah montunun şapkasını başına geçirmiş, elleri cebinde benim gibi öylece yürüyordu. Beni görünce durdu, kulaklıklarını çıkarıp iki adımda yanıma geldi.

“Cemre...” dedi.

Bir soru muydu yoksa sesleniş mi, anlaşılmıyordu. Ama adımı söyleyişinde bir dikkat vardı. Kırmamaya çalışan bir ton. *İnsan, kırdığı şeyi nasıl tutacağını hep geç öğreniyor.*

“Merhaba,” dedim ben de ne diyeceğimi bilemeyerek.

Sesim sandığımdan daha sakindi. İçimde fırtına yoktu. Bu beni daha çok korkuttu. Çünkü duyguların yokluğu bazen varlığından daha ürkütücüdür.

Sessizce birbirimize baktık. Ne diyeceğimizi, ne yapacağımızı bilemez bir hâldeydik. O sessizlik ve boşlukta kalmak istemedim. Yoluma devam ederken ona baktım. Sanki bir komut vermişim gibi yolunu çevirip benimle aynı yöne döndü.

Yan yana yürümeye başladık. Kim teklif etti bilmiyorum. Belki de ikimiz aynı anda susmayı seçtik. Öylece yürüdük. O an hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Eskiden adını dahi duyunca heyecandan kalbim sıkışırken şimdi yanımda öylece yürüyor olması bana bir şey ifade etmemeye başlamıştı.

Uyanmışım. Gerçek bir uyanış yaşamışım. Kendimin farkına varmışım. Yaptıklarımın ve saçmalıklarımın ne denli olduğunu anlamışım. Bunlar için kızmıyordum kendime. Uyanmam için bunları görmem gerekiyordu. Yaşamayasaydım şu anki Cemre olamazdım. Aldığım ders ağırdı fakat erken olduğu için mutluydum. Henüz yolun başındaydım. Sonunda da olsam sorun yoktu. Finale kadar atacak bir adımım bile varsa uyandığım için mutluydum.

Parktan çıkıp köşedeki kafeye doğru ilerledik. Bunu ne o teklif etti ne de ben. İkimizin de adımları kendiliğinden ilerledi. O küçük kafeyi görünce içimde bir şey kıpırdadı.

Biz... Hiç kahve içmemiştik. Bu düşünce birdenbire gelmişti, gereksiz gibi ama keskin. O kadar keskindi ki adımlarım yavaşladı. Ben yavaşlayınca o da adımlarını yavaşlattı.

Neden yavaşladığımı bile sormadı. Oysa eskiden sorardı. Şimdi aramızda bir sessiz anlaşma vardı.

Birlikte kafeye girip sıraya geçtik. Kendimi bir an yaşanmış bir anının içinde gibi hissettim.

Rüyamda... Berrin ile Enes hiç kahve içememişti. Hep konuşmuşlardı. Hep beklemişlerdi. Hep bir sonra vardı. Ama kahve hiç olmamıştı. O sahne şimdi zihnimde canlandı. Enes'in yarım kalan cümleleri. Berrin'in bir rürlü oturamadığı masa. Ve ben... O dünyayı izlerken bunun eksikliğini fark etmişim.

Şimdi burada, Furkan'ın karşısında dururken anladım. Biz de hiç kahve içmemiştik. Yıllar, duygular, inişler çıkışlar... Ama hiç, bir masada oturup önümüzde soğuyan fincanlara bakmamıştık. Hep ayakta kalmıştık. Hep aceleyle sevmiştik. Hep yarımдық.

"Ne istersin?" diye sordu Furkan. Sesi sakindi, hatta sıradandı. O kadar sıradan ki o an içimde kopan şeyleri duyması mümkün değildi.

O an içimde bir şey çatladı. Sessiz bir çatlak değildi bu: insanın içinden ince ince akan ama sesi çıkınmayan bir kırılganlık. Dudaklarımın kenarında beliren o küçük tebessüm, kendimi toparlamak içindi. Çünkü gerçeği söylemek istemiyordum. Çünkü gerçeği söylersem, bu kadar basit bir cümlenin beni nasıl parçaladığını fark edecekti.

Sadece bir kahve. Oysa mesele kahve değildi. Hiç olmamıştı. Mesele, bir ilişkinin içinden, eksilen küçük şeylerin birikerek koskoca bir boşluğa dönüşmesiydi. Mesele, bana hiçbir zaman zahmet edilmeyişiydi. Bir kahve bile.

Beni tanıyan biri bilirdi; ben büyük şeyler istemezdim. Gösterişli sözler, büyük jestler, abartılı sevgiler... Ama bir insanın, *seninle bir kahve içmek istiyorum*, demesi... Bu bir

duraktı. Bir durup bakma hâliydi. *Buradayım*, demenin en sade yoluydu. Oysa ben, o durakta hep yalnız beklemiştim.

Beni sevdiğini söylemişti belki ama hiç, *gel oturalım*, dememişti. Hep acelemiz vardı. Hep bir yerlere yetişiyorduk ya da o yetişiyordu, ben onun arkasından sürükleniyordum. Birlikte durmaya hiç zaman kalmamıştı. Çünkü durursak, belki de her şey daha net görünecekti.

Ona sorsam, *alt tarafı bir kahve ya*, derdi muhtemelen. Ama o alt tarafı bir kahveyi bile bana layık göremediğini anlayamazdı. Abarttığımı düşünürdü. İnsan bazen aşırı sıradan gelen şeyleri yapmak isterdi. Çünkü onlar benim için, *seninle buruda kalmak istiyorum*, demekti. Ama o, bunu hiç görmedi.

O an fark ettim... Ben aslında bir kahve istemiyordum. Ben, seçilmek istiyordum.

İçimde bir yer sızladı. Kızgın değildim. Kırgın da değildim. Daha çok, uyanıktım. Sanki bir süredir sisin içinde yürüyormuşum da biri o sis perdesini aralamıştı. Gördüğüm şey canımı acıttı ama aynı zamanda rahatlattı. Çünkü artık anlıyordum.

Beni sevmemiş değildi belki. Ama beni tutmamıştı da. Ve tutmayan bir sevgide insan hep düşüyordu.

Kendime kızmıyordum artık. O ilişkiyi taşıyamadığım için değil, taşıdığımı sandığım için. Oysa yük benim değildi. Ben sadece onun eksikliğini tamamlamaya çalışmışım. Bir insanın veremediğini, kendi kalbimle doldurmaya çalışmışım.

Şimdi anlıyordum: Bir kahve, küçücük bir şey değildi. Bir kahve, *sen benim için durmaya değersin*, demekti. Ve ben, buna hiç sahip olmamıştım. Ama ilk kez, bunun benim değersizliğim olmadığını hissediyordum. Bu, onun eksikliğiydi. Ve bu fark ediş, canımı yaksa da içimde sessiz bir kapıyı aralıyordu. İlk kez kendime doğru.

“Filtre kahve,” dedim içimden geçen fırtınaları bir gülümsemeyle kapatarak. Bunu özellikle söyledim. Net olsun diye. Basit olsun diye. Kaçacak yeri olmasın diye.

Kahveler geldiğinde fincanın sıcaklığı avucuma geçti. Bu his... Gerçektir. Rüyadaki hiçbir şey bu kadar somut değildi. O an, yaşadıklarımın rüya olduğuna biraz daha inandım. Çünkü gerçek, böyle hissettiriyordu. Sert. Sade. Kaçışı olmayan.

Birlikte bir masaya oturduk. Furkan bana baktı. Uzun süre sustu. Sonra derin bir nefes alıp, “Özür dilerim,” dedi.

Bu cümle, beklediğim gibi içimde bir şeyleri çözmedi. Sadece durdu. Havada asılı kaldı. *Özür dilerim*; bazen çok geç gelir bazen de yanlış kapıyı çalar.

“Her şey için,” diye ekledi. “Yangın öncesi... Sonrası... Seni kaybettiğimi sandığım zamanlar... Hepsi için.”

Başımı sallayıp, “Biliyorum,” dedim.

Bu cevap onu şaşırtmıştı. Çünkü insanlar affedilmeyi beklerken anlaşılmak ister. Ben onu anlamıştım. Ama bu, kalmam anlamına gelmiyordu.

“Tekrar deneyebiliriz,” dedi sonra. Sesinde temkinli bir umut vardı. “İkinci bir şans... Belki bu sefer...”

Sözünü kestim. Bunu ilk kez yaptım. Ve garip bir şekilde suçluluk hissetmeden, “Hayır,” dedim.

Bu kelimeyi söylerken sesim titremedi. İçimden kopmadı. Zorlanmadım. Çünkü bu karar, çoktan verilmişti. Sadece şimdi dile gelmişti.

Furkan’ın yüzü düştü. Ama öfkelenmedi. Bu da bir şeydi. “Neden?” diye sordu.

Cevabım hazırda ama kısa değildi. Çünkü bazı bitişler açıklama ister. “Çünkü ben öldüm,” dedim. “Ve yeniden doğdum.”

Kaşları çatıldı. Anlamadı. Anlamasını da beklemiyordum.

“Yaşadıklarım... Rüya mıydı travma mıydı, bilmiyorum,” diye devam ettim. “Ama şunu biliyorum: O dünyada bazı şeyler bitti. Berrin için bitmişti mesela. Enes için de. Onların hikâyesi, yarım kaldığı yerde sona erdi.” Bir an durdum. Kahvemden bir yudum aldım. Acıydı. Gerçektir. “Bizimki de öyle...” dedim. “Yarım kaldı. Ve yarım kalan şeyler tamamlanmaz. Yeniden başlatılmaz.”

“Ben seni seviyorum,” dedi.

Bu cümle, eskiden beni yerle bir ederdi. O an sadece durdum. Dinledim ve geçmesine izin verdim.

“Ben de sevdim,” dedim. “Ama bu, birlikte olmamız gerektiği anlamına gelmiyor.”

Derin bir sessizlik oldu. Parktan gelen kuş sesleri, fincanların tabağa değme sesi... Hayat devam ediyordu. Biz dururken bile.

“Bu senin ikinci hayatın mı?” diye sordu alay etmeden.

Gülümsedim. Küçük ama gerçek bir gülümseme. “Evet,” dedim. “*Dünyaya ikinci düşüşüm.*”

“Ve bu sefer?”

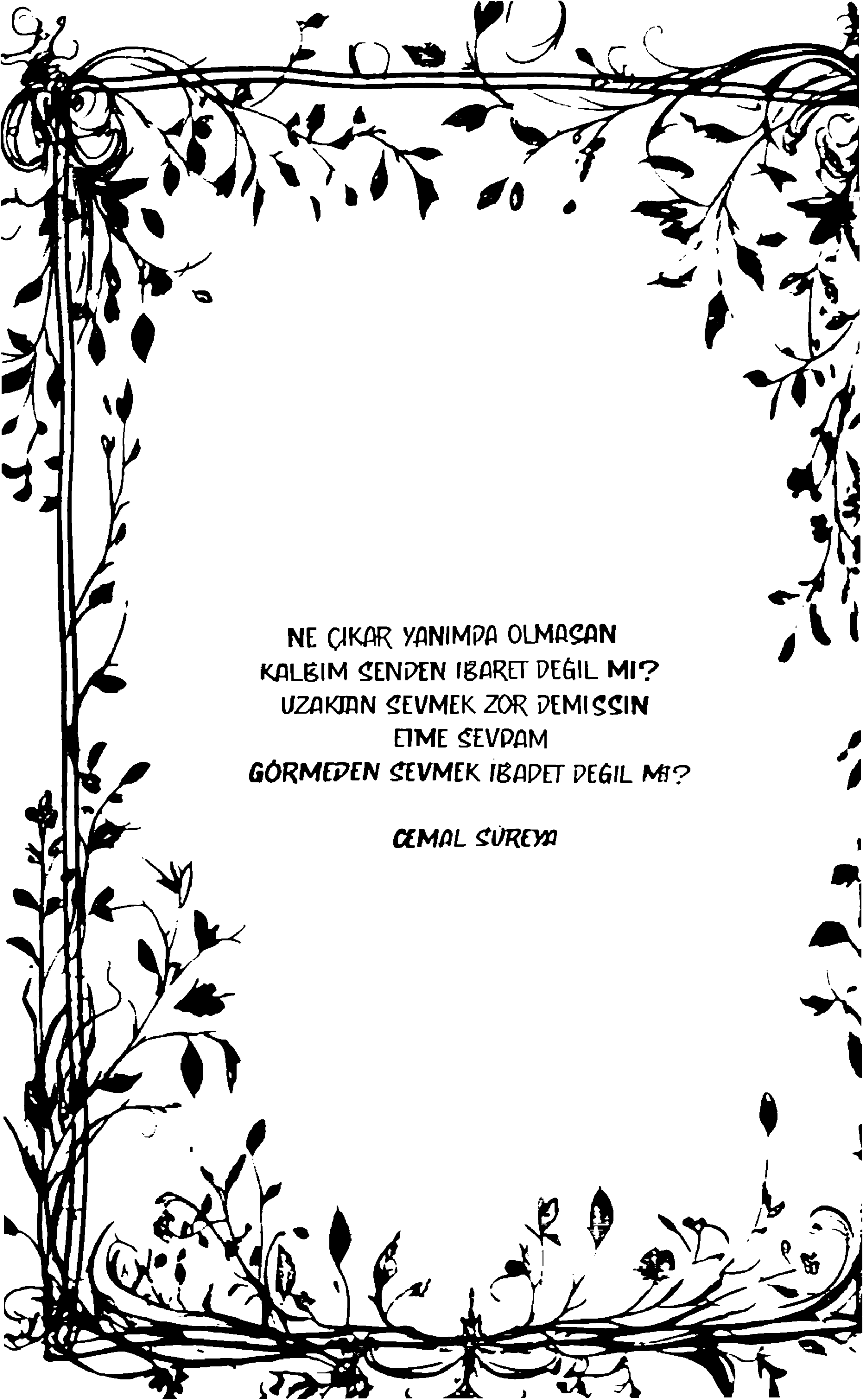
“Bu sefer başarılı olacağım,” dedim net bir sesle. “Çünkü artık uyanığım.”

Kahvemi bitirip fincanı tabağına bıraktım. Ayağa kalktım, Furkan da kalktı ama beni durdurmadı. Bu da bir olgunluktu belki ya da kabulleniş.

Kafeden çıkarken kokusu hâlâ oradaydı. Ama artık beni durdurmuyordu. Sadece geçti. Yürümeye devam ettim. Bu sefer kaçmıyordum. Bu sefer düşmüyordum. Bu sefer gerçekten başlıyordum.

FINAL

NE ÇIKAR YANIMPA OLMAŞAN
KALBİM SENDEN İBARET DEĞİL Mİ?
UZAKTAN SEVMEK ZOR DEMİSSİN
ETİME SEVDAM
GÖRMEDEN SEVMEK İBADET DEĞİL Mİ?

CEMAL SÜREYÂ

BİR YIL SONRA

Aradan bir yıl geçti. Bunu takvimlerden değil, içimdeki ağırlığın yer değiştirmesinden anladım.

Zaman, bazı yaraları kapatmaz; sadece etrafına sessizlik örür. Benimkiler de öyleydi. Artık kanamıyorlardı ama dokununca hâlâ sızlıyorlardı. Fakat örülen sessizlik, bazen o sızıları da kapatabiliyordu. Ve ben her şeye rağmen yürüyebiliyordum, hem de kendi ayaklarımla.

İçimdeki umutla sokakta yürümeye devam ettim. Bu sokağın sonu beni tekrar hayata döndüren yere çıkıyordu: Atölyem.

Evet, atölyem. Resim kariyerime kaldığım yerden devam ediyordum. Bu zamana kadar yaptığım tüm çizimlerimi bir araya getirip ilk sergimi yapmaya karar verdim. Belki benimle birlikte bu atölyede yeni isimler, yeni cevherler de ortaya çıkacaktı.

Atölyenin önüne geldiğimde kapılarını mutlulukla açtım ve içcriye girdim, sonra ise camlarını açtım. Boya kokusu, eski tahta zemine sinmiş yağlı boya izleriyle karışmıştı. Bu koku bana her zaman aynı şeyi hissettirirdi: Hayatta olduğumu. Gerçekten burada olduğumu.

Fırçalarım masanın üzerinde düzensizdi, bilerek toplamamıştım. Düzen bana hâlâ fazla kontrollü geliyordu. Oysa ben, kontrolü biraz kaybettiğimde kendime daha yakındım.

İlk sergim. Bu kelime hâlâ tuhaf geliyordu kulağıma. Sanki bana ait değilmiş gibi. Oysa her tuvalde, her fırça darbesinde benden bir parça vardı. Kırıkları, suskunlukları, gecelerce uyuyamadığım anlar, kimseye anlatamadığım korkuları, yaşadıkları, mutlulukları, mutsuzlukları, hayatta kalışım... Hepsi renk olmuştu.

İlk sergimin adı: *Yalnızlık*. Çünkü ben de yalnızdım.

Bu yalnızlık eskisi gibi acıtmıyordu ama yine de oradaydı. Babamla aramda saygılı ama mesafeli bir sessizlik vardı. Konuşuyorduk ama derinlere inmiyorduk. O, beni kaybetme korkusuyla fazla dikkatliydi; ben ise yeniden anlaşılma- maktan korktuğum için suskundum. Ablamla da benzerdi. İyi niyet vardı ama temas yoktu. Sanki herkes kendi yarasını kendi odasında saklıyordu.

Ve ben, bunu kabullenmişim. Bu, ailemiz için en iyi şeydi. Demek ki her aile için bir arada olma kuralı geçerli değildi. Bazı aileler, birbirlerinden uzakta olduğu zaman daha iyi olabiliyordu. Belki kulağa tuhaf geliyordu ama bizim aile için böyleydi. Uzaktayken daha iyiydi.

Atölyemin kapısı gıcırdayarak açıldı. Azra içeri girdiğinde atölye bir anda başka bir hâl aldı. O, girdiği yere hayat taşıyan insanlardandı. Elinde kahveler, kolunun altında da sergi için bastırdığımız afişler vardı.

“Bunu asmak için izin aldım,” dedi gülümseyerek. Üzerimden bir yük aldığı için ona minnetle baktım.

Kahveyi uzattı. Kupayı alırken parmaklarımız birbirine değdi. Küçük bir temas ama tanıdıktı. Beni hâlâ hayatta tutan şeylerin çoğu böyle küçük anlardı zaten.

“Her şey çok gerçek geliyor. Bazen korkuyorum,” dedim dürüst bir şekilde.

Azra sandalyesini çekip yanıma oturdu. “Neyden korkuyorsun kız?” dedi o her zamanki ses tonuyla.

“Bitti sanıyordum. Her şeyin bittiğini. Oysa şimdi... Yeni bir şey başlıyor gibi. Ve ben hâlâ buna hazır mıyım bilmiyorum.”

Gözleri tabloları dolaştı. Birinde koyu maviye gömülmüş bir kadın figürü vardı. Başka birinde, neredeyse silikleşmiş bir yüz. Birinde ise yalnızca bir pencere; dışı aydınlık, içi karanlık. Hepsi yaşadığım süreçleri anlatıyordu. Sonunda gözleri beni buldu.

“Hazır olmak diye bir şey yok,” dedi yumuşakça. “Sen sadece büyüyorsun. Hepsi bu. Hepimiz büyüzoruz.”

Bir an sustuk. Sonra içimden bir cümle döküldü, farkında bile olmadan: “Ben bu resimleri hayatta kalmak için yaptım.”

Azra başını salladı. “Belli.”

O an anladım... Bu sergi bir gösteri değildi. Bir başarı da değildi. Bu, hayatta kaldığının kanıtıydı. Kendime tuttuğum bir aynaydı. Ve herkes bakabilirdi ama herkes göremezdi.

“Biliyor musun, bir yıl önce kendimden kaçıyordum. Şimdi kendime doğru yürüyorum,” dedim gülerек.

Azra da gülümsedi. “Bu daha zor. Sen zaten hep okyanusları aşar, derece boğulurdun,” dedi. Beni tanımlaması karşısında güldüm.

“Evet,” dedim.

Duvarda asılı duran tabloya yaklaştım. En son yaptığım... En sade olanı. Sadece bir çizgi vardı. Başlangıcı ve sonu belli olmayan bir çizgi. Ne tamamen düz ne de tamamen kırık.

“Bu hangisi?” diye sordu Azra.

“Bu başlı başına benim,” dedim. Ne demek istediğimi anlamıştı. Buruk bir şekilde gülümsedi. Odaya bir sessizlik doldu. Ama bu kez ağır değildi. Doluydu. Kabul doluydu.

İlk sergim için hazırlık yaparken hayatımda ilk kez kimseye bir şey kanıtlama ihtiyacı hissetmiyordum. Ne babama ne ablama ne de geçmişteki yaralarım... Hatta kendime bile.

Sadece oradaydım. Ve bu, yeterliydi.

“Hadi kalk kız. Hazırlıklara başlayalım.” dedi Azra neşçyle. Heyecanla ben de yerimden kalktım ve sergi için hazırlıklara kaldığımız yerden devam ettik.

Sergi günü geldiğinde, sabahın erken saatlerinde uyandım. Gözlerimi açtığımda içimde garip bir sakinlik vardı. Ne heyecan ne de korku... Daha çok kabulleniş gibi. Sanki bugün olacak olan her şey, zaten çoktan yaşanmıştı da ben sadece son sahnesine gelmişim.

Odadan çıkıp eşyalarımı giriş kapısına yığmaya başladım.

“Yardım edelim biz de,” dedi babam. Eşyalara uzandığında engel oldum. En küçük şeyine kadar her şeyini ben yapmak istiyordum.

“Gerek yok. Ben hallederim.”

“Kızım onca eşyayı nasıl taşıyacaksın?” diye sordu babam.

“Ben kendimi bugünlere taşımışım. Bir eşyayı da taşıyım. Sorun yok,” dedim ve bir şey demesine zaman vermeden tüm eşyaları sırtlanıp evden çıktım.

Atölyeye gittiğimde her şey hazırды. Azra yine tüm hızıyla çalışıyordu.

Duvarlarda asılı duran tablolarım bana bakıyordu. Onlara yabancı değildim ama ilk kez bu kadar uzaktan bakıyordum. Artık benim parçam değillerdi; birazdan başkalarının hikâyesi olacaktı. Işıklar ayarlanmıştı. İsimlikler yerlerine konmuştu. Sessiz bir müzik, fonda usulca akıyordu.

Gerçekten yaşıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Azra. Buna verecek cevabım yoktu. Ama hazır olmam gerektiğini biliyordum. “Sergi başlamadan önce sana bir şey vermek istiyorum,” dedi Azra.

“Ne vereceksin?”

“Bekle,” dedi ve gitti.

Bir süre sonra elinde bir kitapla yanıma geldi. Yüzünde çözemediğim, tuhaf bir ifade vardı. Yanıma gelip kitabı masaya bıraktı. Kapağını görür görmez içimde bir şey kıpırdadı.

Yalan Bahçesi. Bir tanınmışlık hissi içimi kapladı. Sanki bunu biliyordum. Sanki yaşamıştım.

“Bu nedir?” diye sorarken sesim tuhaf çıkmıştı.

“Biliyorum,” dedi Azra. “Tuhafına gidiyor. Ama bunu görmen gerekiyordu sanırım.”

Sandalyeye oturdu. Ben de karşısına geçtim. Kitaba bakıyordum ama aslında geçmişe bakıyordum. Sonra kendimi birden o beyaz hastane odasında buldum. Gözlerimi kapatıyım o uzun saatlere geri gittim. Bilincim gidip gelirken kulağıma çalınan kelimeler şimdi tekrar çınladılar.

“Bunu sana ben okumuştum,” dedi Azra yavaşça. Bir şeyler hatırlıyor ama hatırlamıyor gibiydim. Yine gerçeklikle hayali birbirine karıştırmış gibiydim.

“Sen uyurken... Doktorlar uyaranlara tepki verdiğini söylemişti. Ses tanıdık gelirse iyi olur demişlerdi. Ben de sen kitapları çok seviyorsun diye bunu okudum.”

Yutkundum. İçimde bir şey yer değiştirdi. Kitaba dokundum. Arkasına çevirdim ve tanıtım yazısını okudum. İşte oradaydı. Yaşadıklarımın özeti bir kitabın arkasına sığdırılmıştı.

“Sen bana rüyada gördüklerini anlatınca hikâyeye anında tanıdık geldi. İsimler, karakterler ve yaşananlar. Belki de...” dedi Azra. Ne diyeceğini bilemeden sustu. Bana baktı. Oysa cevabını ikimiz de almıştık. “Rüyada o yüzden bu hikâyeyi yaşadın. Çünkü sen onu okuyan değildin, sen onun içinden biriydin.”

Bir süre konuşamadım. “Yani...” dedim sonunda. “Ben rüyamda o karakterleri uydurmadım. Onları yaşadım.”

Azra başını salladı. “Evet. Bence sen onları bilinçaltında inşa etmedin. Onlara sığındın.”

O an her şey yerine oturmuştu. Berrin’in kırılganlığı. Enes’in suskunluğu. Kelebek’in arada kalmışlığı. Hepsi bendim ya da benim parçalarımdı.

Derin bir nefes aldım ve “Belki de bu yüzden bu kadar gerçekti.” dedim. “Çünkü ben o sırada hayatta kalmaya çalışıyordum.”

Azra elimi tuttu. “Ve başardın.” Gözlerim doldu. Azra bana gururla baktı. “Hadi toparla kendini. İnsanlar gelmeye başlayacak,” dediği sırada kapı açıldı ve insanlar gelmeye başladı. Kendimi hemen toparlamaya çalıştım. Kitabı en güzel köşeye bıraktım.

Yalan Bahçesi. İçinde yaşadığımız hayatı özetleyen iki kelimeydi.

“Hoş geldiniz!” dedi Azra içeriye girenlere. Hemen kendimi toparladım.

Zaman aktıkça insanlar yavaş yavaş gelmeye başladı. Önce tanıdık yüzler... Sonra tanımadıklarım... Farklı yaşlardan, farklı dünyalardan insanlar. Kimisi uzun uzun bakıyor, kimisi uzaktan izliyor, kimisi bir tablonun önünde durup hiçbir şey söylemeden kalıyordu. Onları izlerken kalbim sıkıştı. Çünkü anladım: bir zamanlar içimde sakladığım şeyler artık bana ait değildi. Herkes onları kendi yarısından okuyordu. Herkes farklı yorumlar yapıyordu.

Bir kadın, “Bu resim beni ağlattı,” dedi. Yanında başka bir kadın daha vardı. Onu onaylayarak başını salladı.

Bir adam ise, “Bu kadar sade olup bu kadar ağır olmayı nasıl başarmış?” diye fısıldadı. Ama ben bunu duydum.

Bir başkası, “Bunda bir yalnızlık var ama acıtmıyor,” dedi. Bu yorum kalbimi acıtmıştı. Ulaşılabildiğim için mutluydum.

Hepsini duydum. Ama en çok, sessiz kalanları duydum. Gözleri dolup da hiçbir şey söyleyemeyenleri.

Sonra Azra geldi yanıma. Gözleri parlıyordu. Elimi tuttu. “Konuşma yapmaya hazır mısın?”

Bir an duraksadım. Konuşmak... Eskiden korkardım bundan. Kendimi anlatmaktan, sesimi duyurmaktan. Ama şimdi... İçimde saklayacak bir şey kalmamıştı.

Başımı sallayıp, “Hazırım,” dedim.

Azra, elimden tutup beni bir yere götürürken yanımdan geçen insanlara baktım. Babam, ablam, amcam, arkadaşlarım ve hayatıma giren Furkan. Hepsi oradaydı. Bana bakıyorlardı.

Bir süre sonra herkes toparlandı. Kalabalık yavaşça önümde yarım daire oldu. Kalbim hızlandı ama kaçmadım. Mikrofonu elime aldığımda sesim titremedi. Bu, benim için mucizeydi.

“Öncelikle hoş geldiniz,” dedim. Sesi yankılandı. Ama korkutucu değildi, gerçekti. “Bu sergide gördüğünüz her şey... Bir zamanlar benim sustuğum yerlerdi.”

İnsanlar dikkat kesildi. Gözlerimi tanıdık yüzlerden kaçırdım. Bakarsam çözüldüm. Çözülmek istemiyordum.

“Ben uzun süre kendimden kaçtım. Acıyı bastırmanın iyileşmek olduğunu sandım. Güçlü olmanın, hiçbir şey hissetmemek olduğunu düşündüm. Ama sonra fark ettim ki... İnsan kendinden kaçtıkça kendine daha çok çarpıyor.”

Bir tabloya doğru yürüdüm. Koyu renklerin içinden geçen ince bir ışık vardı.

“Bu resim... Kendimi ilk kez affettiğim anı anlatıyor. Hatalarımı, korkularımı, yanlış seçimlerimi... Hepsini. Çünkü kendini affetmeden kimseyi affedemiyorsun.”

Kalabalık sessizdi. Nefesler tutulmuş gibiydi. belki de umursamıyorlardı. Bense onları görmüyor, konuşmayı kendime yapıyordum.

“Uzun zaman kendimi sevmeyi bencillik sandım. Oysa kendini sevmemek, insanın kendine yaptığı en büyük haksızlıkmış. Kendimi sevmeyi öğrendiğim gün, başkalarının sevgisine muhtaç olmadığımı fark ettim.”

Gözlerim bir an doldu ama ağlamadım. Bu bir yas değildi. Bu bir doğumdu.

“Bu resimler, bir iyileşme sürecinin tanıkları. Kusursuz değiller. Tıpkı benim gibi. Ama gerçeğe aitler. Ve ben artık gerçeğimle barışığım. Umarım siz de kendi gerçeğinizle barışabilirsiniz. Geldiğiniz için teşekkür ederim,” diyerek konuşmayı bitirdim.

Bir sessizlik oldu. Sonra biri alkışladı. Sonra biri daha. Sonra hepsi. Alkışlar yükseldiğinde kalbim göğsüme sığmadı. Ama bu kez kaçmak istemedim. Başımı eğmedim. Olduğum

yerde durdum. Çünkü ilk kez, olduğum hâlimle kabul ediliyordum.

Azra bana sarıldı. “Başardın.” dedi kulağıma.

“Hayır,” dedim fısıldayarak. “Ben sadece kendim oldum.”

Kalabalığın içinde babamı gördüm. Uzakta duruyordu ama gözleri doluydu. Ablam yanındaydı. İkisi de bir şey demedi. Ama o bakış... Yıllardır aramızda eksik olan cümlelerin yerini dolduruyordu.

O an anladım. Bu sergi bir başlangıçtı, bir zafer değil. Bir tamamlanma değil ama bir kabullenişti.

Ve ben, hayatımda ilk kez, kendimi alkışlıyordum.

Serginin üçüncü günüydü. Kalabalık artık ilk günkü gibi değildi ama hâlâ canlıydı. İnsanlar daha sakin, daha dikkatli geziyordu. İlk günkü heyecan yerini meraka, merak da yavaş yavaş gerçek temaslara bırakmıştı. Ben de artık paniklemiyordum. Resimlerimle aynı odada nefes almayı öğrenmiştim. Onların bana ait olmadığını ama benden çıktığını kabullenmiştim.

Azra’yı görünce hemen yanına gidip, “Bugün bensiz idare edebilir misin gerçekten?” diye sordum.

“Ederim be kızım. Sen git. Yarım kalan hikâyeyi bitir.”

“Teşekkür ederim,” diyerek yanından ayrıldım. Montumu giyip atölyeden çıktım.

Bir hikâyeyi yarım bırakmıştım. Şimdi onu tamamlamak için gerekli adımları atıyordum. Yarım kalan üniversitemi tamamlayıp seçtiğim yolda ilerleyecektim. Ama önce tekrar başvuru yapıp her şeyi düzene sokmam gerekiyordu.

Roma'daki okula tekrar gidebileceğimi zannetmiyordum. Ön görüşmelerde de öyle gözüküyordu. Olanlar yüzünden okul pek yanaşmıyordu ama neyse ki Paris'teki şubeleri bu duruma sıcak bakıyorlardı.

Danışma bölümüne doğru ilerlerken önde oluşan sıraya şaşkınlıkla baktım. Doğru yerde mi duruyorum diye sıranın başına kadar gittim. Doğru yerdeydim. Bunca insanın danışması gereken bir şeyler vardı. Gerisin geri sıranın sonuna doğru ilerledim. Birkaç dakika geçmeden arkamdan sıra uzamaya devam ederken herkesin bir hikâyesi olduğunu daha iyi anladım.

Sıkkinlıkla başımı eğdiğimde hiç olmaması gereken bir şey oldu. Önce kokusunu hissettim. Bu garip gelebilir ama bazı insanlar görülmenden önce varlıklarını hissettirir. Bir sıcaklık, bir rüzgâr, tanıdık ama tanımsız bir his. Başımı kaldırdığımda onu gördüm.

Kalbim bir an durdu sandım. Yüz hatları. Duruşu. Gözlerinin bakışı. *Enes*. Hayır, hayır... Enes değil. Sadece ona çok benziyor.

Ama beynim bunu kabul etmek istemedi. Bir saniyeliğine dünya ikiye ayrıldı sanki. Biri geçmiş, biri şimdi. Birinin içinde yarım kalmış cümleler, diğerinde henüz kurulmamış ihtimaller vardı.

Önümde duran çocuk, uzaktaki arkadaşlarına bir şeyler söylüyordu. Tam arkasında duran beni aslında fark etmiyordu bile. Oysa ben onu görmeden fark etmiştim.

Önüne dönerken gözleri bir saniyeliğine bana çarptı. O bakışlardan aldığım tanıdıklık hissi beni mahvetti. Rüyalarımda gördüğüm kişi şimdi karşımdaydı. Evet, bir hikâyenin

karakteriydi rüyalarımnda gördüğüm ama o kişi fiziksel olarak karşımda duran kişiye bürünmüştü.

Belki karşımdaki kişi, *Yalan Bahçesi*'ndeki Enes değildi ama rüyalarımna girip benimle konuşan kişiydi. Ve şimdi karşımdaydı.

Kalbim hızlandı. Avuç içlerim ısındı. "Sakin ol," dedim kendime.

Tekrar göz göze geldik. Bir saniye. İki saniye. Zaman yine o tanıdık şekilde büküldü.

"Siz de mi Pars'a başvuru için geldiniz?" dedim anlık olarak. Bana baktı. Gözlerine bakarken tekrar rüyalarımna gittim. Gerçeklikle hayali yeniden karıştırmıştım. Bir insan, rüyasında gördüğü birini gerçek hayatta görebilir miydi gerçekten?

Korkunç ama bir o kadar güzeldi. İlk defa tanışıyor gibiydik ama aslında çok öncesinden tanışmıştık. Bunu sadece birimiz biliyorduk.

"Evet. Siz de mi?" diye sordu, adını henüz bilemediğim rüyalarımndaki adam.

"Yok, ben zaten okuyordum. Yarım bırakmıştım, şimdi kaldığım yerden devam ediyorum," dedim.

"Öyle mi?" derken bana karşı merakı atmış gibiydi.

Okul hakkında sırada beklerken konuşmaya başladık. Roma şubesine gitmek istiyordu. Bense Paris'e.

"Paris'te kal. Orayı daha çok seversin. İnan bana," dedim gülerek.

"Ya öyle de Roma'da tanıdıklarım çok. O yüzden orayı istiyorum ama bakalım," dedi. Ne kadar ısrar edersem edeyim değiştirmeyeceğini biliyordum.

"Bu arada Kenan ben," dedi elini uzatarak.

O, Kenan'dı. Adı buydu.

“Cemre,” dedim elini sıkarak. Gözlerine bakarken gülümsemeden edemedim.

O gün o sırada uzun uzun beklerken konuştuk. Kendimizden az çok bahsettik. Onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. O Roma'ya gidecekti, bense Paris'te olacaktım. Ama en azından rüyalarımda gördüğüm kişiyi gerçek hayatta da görmüştüm.

O an anladım ki bazı insanlar hayatına fırtına gibi girmez, bazıları sessizce kapıyı çalar. Ve sen, ilk kez korkmadan açarsın.

Serginin artık son gününe gelmiştik. Ben de Paris'teki okula kabul edilmişim ve eşyalarımı toplayarak kalan hikâyeme devam edecektim.

Sergi salonuna bir kez daha baktım. Duvarlardaki resimlere. Kendi yaralarımından doğan renklere. Bir zamanlar rüya sandığım her şeye.

Ve ilk kez şunu düşündüm: Belki de aradığım sevgi, beni parçalayan bir şey olmak zorunda değildi. Belki sevgi, insanın kendisini küçültmeden durabildiği bir yerdi. Belki sonunda, doğru yerdeydim.

Kapıya doğru yürürken gülümsedim. Bu kez korkmadım. Bu kez kaçmadım. Çünkü ilk kez, sevgi bana benziyordu. Kapıyı kapatıp oradan çıktım.

Eve doğru giderken telefonuma bir bildirim düştü. Hiç beklemediğim yerden gelen bu bildirim, beni gafil avlamıştı. Kenan bana istek atmıştı.

Beni nasıl bulduğuna dair bilgim dahi yoktu fakat bir insan hayatınıza girecekse tüm yollar açılıyordu.

O günden sonra Kenan'la bağımız kopmadı. Coğrafyalar araya girmişti sadece; duygular değil. O Roma'daydı, ben Paris'te. İki ayrı şehir, iki ayrı gökyüzü. Ama kelimelerimiz aynı yerde buluşuyordu. Mesajlarımız bazen uzun, bazen tek cümlelikti ama her seferinde birbirini bulan bir ritmi vardı.

Sonradan öğrendim ki tanıştığımız gün aslında doğum günüymüş. Hayatımda ilk defa, birinin doğum gününe geç kalmış gibi hissetmiştim. Oysa o gün, benim için bir başlangıçtı.

Zaman geçtikçe kendisini daha çok açmaya başladı. Anlattığı şeyler bazen çok basitti; bir gününün nasıl geçtiği, okulda yaşadığı küçük bir an, sokakta gördüğü bir detay... Ama ben onu dinlerken, sanki o cümlelerin arasında saklanan duyguları da okuyordum. Bir kelime söylüyordu, ben o kelimenin arkasındaki bütün suskunlukları duyuyordum. Bir cümlesi, bende bir sayfaya dönüşüyordu. Ben Paris'e alışmıştım, o da Roma'ya.

“Keşke sen de Roma'da olsaydın ya,” demişti bir kere. O cümle havada asılı kaldı. Ne bir teklifti ne de bir hayaldi. Sadece içinden geçen bir istek gibi. Ama hayat bazen insanı ciddiye alır. Tam da o dönemde aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şey oldu. Okulumdan bir mail geldi. Program değişikliği. Devam etmem için Roma'daki kampüse yönlendirilmiştim.

Paris'teki okula o kadar alışmıştım ki gitmek istememiştim. Hatta bunun için büyük çaba vermişim ama bir sonuç alamamış, kendimi Roma'daki okulda bulmuştum.

“Artık ne kadar istediysen kendimi Roma'da buldum,” dedim oraya ilk adım attığım gün buluştuğumuzda.

“Yalan yok, çok istemiştim,” dedi gülerek. O gülüşte bir şey vardı. Hafiflik. Sahicilik. Kendini saklamayan bir hâl.

Bir anlamı olmayan, sıradan bir kafede oturup uzun uzun sohbetler etmiştik. O akşam acıkmış, ev yemeği yemek istemiştin.

“O kadar uzun zaman oldu ki ev yemeği yemeyeli,” dedim arabasındayken.

“En sevdiğin yemek ne? Sana yapayım.”

“Taze fasulyeyi çok severim. Yemeyeli de bayağı oldu ya,” dediğimde gülmeye başlayınca, “Ne oldu?” diye sordum.

“Evde şu an taze fasulye var. İstersen bana geçip yiyebiliriz.”

Bir an durdum. İçimde bir sıcaklık yayıldı ama hemen ardından bir sınır belirdi. Hayat bana bazı şeyleri öğretmişti. Hızlanmamam gerektiğini. Tanımadığım bir sıcaklığa hemen yaslanmamam gerektiğini. O an teklif cazip gelse de kabul etmedim. Ertesi gün okul vardı ve çalışmam gerekiyordu. Ayrıca rüyalarımda tanıştığım adam dahi olsa henüz tanıdığım birinin evine gitmek bana doğru gelmemiştir.

“Başka sefere,” diyerek geçiştirdim ısrarlarını.

“Öyle olsun.”

“Bir dahakine sen bana yaparsın, ben de gelirim,” dedim ona.

“Anlaştık.”

O taze fasulyeyi hiçbir zaman yiyemedik. Tekrar evine çağırdı, evet. Geleceğim gün programını başka güne çekmek istedi. Oysa ben artık birilerinin ikinci planı olmak istemiyordum. Planı tamamen iptal etmiş, kısa süreliğine dahi olsa mesafe koymuştum.

Sonra tekrar konuşmaya başladık, evet. Ama bir şeyler değişmişti. Ben hissetmeye başlamıştım. O ise başka bir yerdeydi. Bana bakıyordu ama benim baktığım yerden değil. Birlikte yürüyorduk ama aynı yöne bakmıyorduk.

Onun için ben bir ihtimaldim. Benim içinse o, bir ihtimalden fazlası olmaya başlamıştı. Ve bunu fark ettiğim an, içimde bir kapı kapandı. Çünkü ben artık birinin hayatında “müsait olunca” girilen bir durak olmak istemiyordum. Çünkü sevgi, ertelemeyi kabul etmiyordu. Çünkü kalbim, yarım bırakılmayı çoktan öğrenmişti.

Onunla konuşmak, sohbet etmek ve vakit geçirmek çok güzeldi. Her gün okul çıkışı telefonu elime aldığımda ondan gelen mesajlara bakıyor, gülümsüyordum.

Onunla bir kafe keşfetmiştik. Adı *Gar*’dı. Haftada birkaç gün o kafeye gider, sohbet eder, konuşurduk. Aramızda henüz benim de anlamlandıramadığım bir şey vardı ama yine de bu süreçte birileriyle konuşup vakit geçirmek güzeldi çünkü bu sefer bilinçli yapıyordum. Farkındaydım.

Ben onun için bir dinlenme tesisiydim. Bir duraktım. Boşlukta tamamladığı bir alandım. İçimde bir yerlerde bir şeyler bundan hoşnut olmasa da dile getirmiyor ya da onu hayatımdan çıkarmıyordum. Aklım bazen gidip geliyordu. Üzülyordum. Ama sonra her şeyin farkında olarak böyle yaptığımı kendime tekrar hatırlatıyordum.

Şimdi sorsanız, neden böyle yaptığuma dair verebileceğim bir cevabım olamazdı. Belki uzun bir süre rüyalarımnda bulunan bu adam içime işlemişti, belki de onun bu boşlukta buna ihtiyacı vardı. Bilemiyordum.

Bildiğim tek şey, ne zaman ondan uzaklaştım kendimi tekrar o odada, Enes adıyla hayatını anlatırken bulduğumdu.

Hayatımda kalıcı bir yeri olmadığını biliyordum. Bir gün boşluğu dolacaktı. Bir gün otobüs gelecek ve duraktan ayrılacaktı. Bir gün artık yola devam etmesi gerektiğini anlayıp dinlenme tesisinden ayrılacaktı. Ben kendimi bu ayrılığa hazırladığım için canım acımıyordu.

Bazen karşımda henüz kendinin farkında olmayan birini görüyordum. Ona onu anlattığımda utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bazen abarttığımı, bilerek yaptığımı düşünüyordu.

“Hayatımda annem dışında bana bu kadar güzel söz söyleyen olmadı. Bilerek mi yapıyorsun? İnandırıcı gelmiyor artık,” demişti gülerek.

“Ne bileyim. Kendim oluyorum. Duymamış olman da benim tuhafıma gidiyor. Benim gördüğüm Kenan, sana anlattığım kişi,” demiştim.

Bazen gıcıklık yapsa da aslında kalbi iyi biriydi. Merhametliydi. İnce düşünceliydi. Sorumluluk sahibiydi. Göstermek istemediği duygusal bir tarafı vardı. Kelimelere çok takılırdı. Bazen şakasına bir kelime söylerdim ve o an yüzünün değiştiğini görürdüm. Bana söylemese de o kelimeye çok takıldığını anlardım.

“Kırdıysam özür dilerim. Ben sadece takılıyordum sana,” dediğimde, “Yok ya, kırılmadım. Ne kırılacağım,” derdi. Ama biliyordum, kırılıyordu.

Bazen bana, “Seninle konuşurken kelimelere çok dikkat etmem lazım. Çok kırılgansın,” derdi. Oysa o benden beterdi. Sadece bunu taktığının farkında değildi ya da dile getirmiyordu.

Görüntüsüyle kişiliği bazen zıt düşebiliyordu. Görsen hiçbir şeyi umursamayan, öylesine yaşayan, anlık yaşama akıp giden biri dersin ama içi tam tersi olduğunu söylerdi. Ve sen ona görünen şekliyle davrandığın zaman kalbi kırılırdı.

“Öyle görünebilirim ama öyle biri değilim,” demek ister gibiydi. Aslında onu anlatmak isteseydim binlerce kelimeler oluşabilirdi fakat buna gerek yoktu. Hepimiz kendimizi ve etrafımızdakileri yaşayarak öğrenecektik.

Bazen geçmişe takılı kalacaktık. Bazen ileriye adım atmaktan korkacaktık. Yaşadıklarımızdan dolayı kendimizi bazı şeylere kapatmaya çalışıyorduk. Adım atmaktan korkuyorduk. Ya da o kadar çok yorulmuştuk ki artık sadece dinlenmek ve hiçbir şeyi umursamadan yaşamak istiyorduk. Bunu yapmaya da hakkımız vardı.

Ama unutmamamız gereken bir şey vardı: Eğer yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan eski defterleri kapatmadan önce düzeltmen lazımdı. Yazım hatalarıyla dolu bir defteri rafa koymak, yeni bir başlangıç sayılmaz çünkü aklın hep o yazım hatalarında kalır.

Ne zaman ki onu düzeltirsek o zaman geleceğimizi yeniden yazabilirdik. Belki bilerek yazım hatası yapmıştık. Ya da orada öyle durması hoşumuza gidiyordu ama aklımız orada kalırdı. Bu da gelecekte hayatımıza girecek insanlara ve en önemlisi içimizde bulunan kendimize büyük haksızlıktı.

Çünkü biz değersiz değildik.

Yine Gar'a gitmiştik. Dışarıda akşam yavaşça inerken zaman sanki başka bir ritimde akıyordu. Gürültü yoktu. Müzik alçaktı. İnsanlar vardı ama uzaktaydılar; sesleri bir fon gibiydi, hikâyemin içine karışmıyordu.

Kenan, karşımdaki sandalyede oturuyordu. Masanın ortasında bir Amerikano bir de naneli limonata vardı. Onun kahvesinin buharı hâlâ tütüyordu. Bir süredir konuşmuyorduk ama sessizlik bu kez rahatsız edici değildi. Aksine, her şeyin yerine oturduğu o nadir anlardan biriydi bu.

Bir zamanlar bu görüntü bile kalbimi sıkıştırırdı. Bir kahve, bir masa, iki insan... Eksik kalan her şey zihnime üşüşürdü. Ama şimdi sadece oradaydı. Olduğu gibi.

Masaya baktım. Parmaklarım fincanın kulpunu kavradı. O sıcaklık, oradaydı. Gerçektir.

“Bir zamanlar,” dedim. “Hayatımda her şey yarımdaydı. İnsanlar yarımdaydı. Duygular yarımdaydı. Ben yarımdaydım. O yüzden hep bir şeyleri tamamlamaya çalıştım. İnsanları, hikâyeleri, kendimi...”

Başımı kaldırıp ona baktım.

“Sonra fark ettim ki... Bazı şeyler tamamlanmak için değil, anlaşılacak için var.”

Gözlerim doldu ama ağlamadım. Bu sefer ağlamak istemedim. Çünkü bu bir yas değildi. Bu, var olmanın huzuruydu.

“Eskiden,” dedim. “Sevilmek için kendimden eksilirdim. Daha az konuşur, daha az ister, daha az ben olursam kalırlar sanırdım. Oysa insan kendini küçülttükçe kayboluyormuş.”

Bir an durup nefes aldım. “Şimdi ise,” dedim. “Kendim olarak duruyorum. Gitmek isteyen gidersin gitsin. Kalan, gerçekten kalmak isteyenindir.”

Kenan gözlerimin içine baktı uzun uzun. Sanki bir şey arıyordu ve aradığını bulmuş gibiydi. İçeceğimden bir yudum aldım. Tadını hissettim. Ekşiydi ama güzeldi. Tıpkı hayar gibi.

Dışarıda akşam tamamen çökmüştü. Camdan yansıyan ışıklar yüzümüze vuruyordu. Bir anlığına kendimi izledim. Yüzüm daha sakindi. Gözlerim kaçmıyordu. Omuzlarım düşmemişti. Kendi içimde vardım.

“Biliyor musun,” dedim gülümseyerek. “Bir zamanlar rüyalarla gerçeği ayırt edemezdim.”

Kenan başını eğdi. “Şimdi?”

“Şimdi rüyalarımın beni buraya getirdiğini biliyorum. Ama burada kalmayı ben seçiyorum.”

Bir zamanlar kendimi kaybettiğim yerde şimdi kendimi bulmuştum. Acıyla değil. Kaçarak değil. Sabırla.

İçeceklerimizi bitirdik. Bardaklar boşaldı. Ama içimde bir boşluk yoktu artık. Ayağa kalktık. Kapıya yönelirken içimden geçen tek şey şuydu:

Bu bir son değil

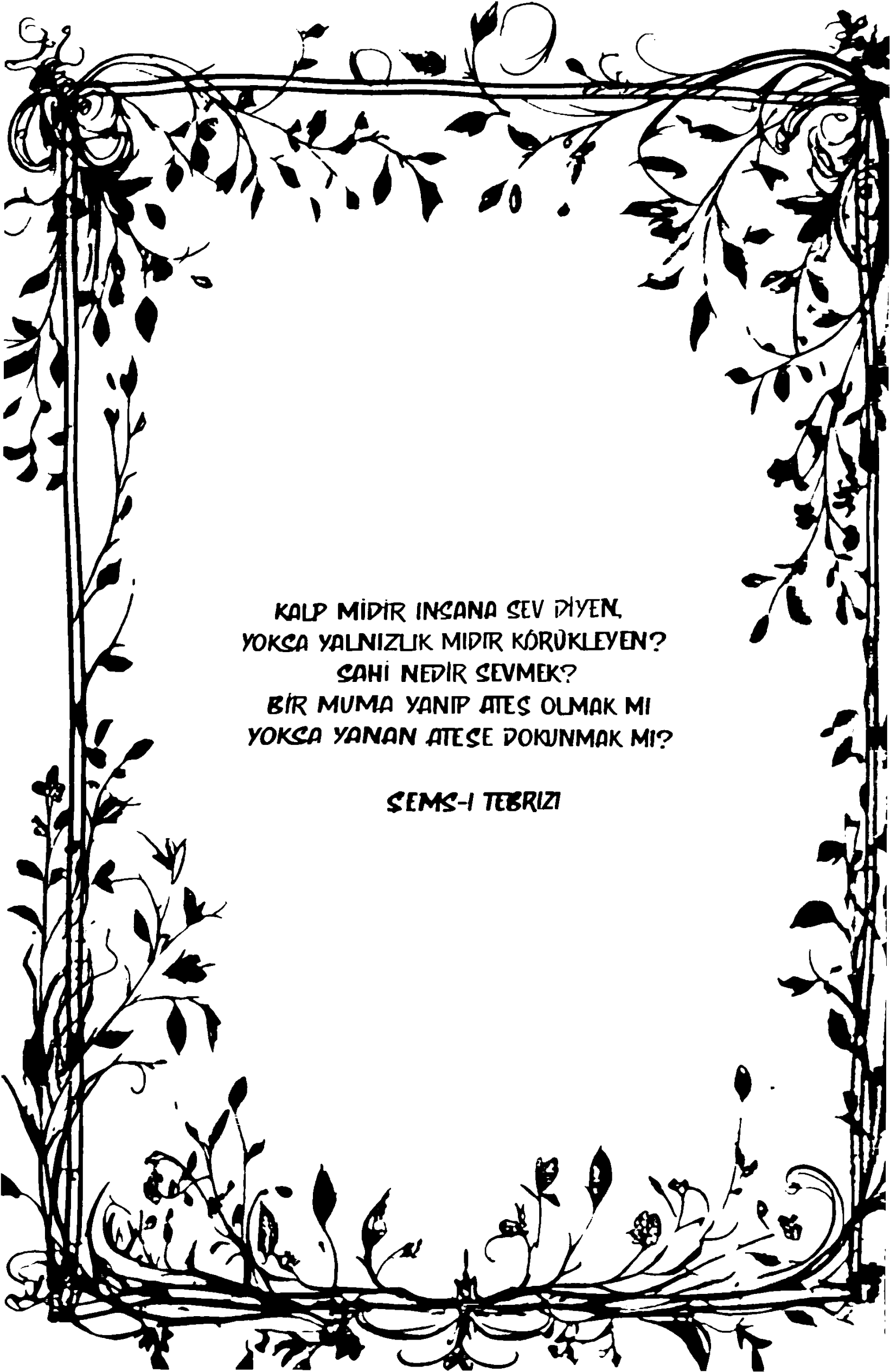
Bu, kendimle barıştığım ilk gündü.

Ve ilk kez, gelecek beni korkutmuyordu.

TEŞEKKÜR

KALP MIDİR İNSANA SEV DİYEN,
YOKSA YALNIZLIK MIDİR KÖRÜKLEYEN?
SAHİ NEDİR SEVMEK?
BİR MUMA YANIP ATEŞ OLMAK MI
YOKSA YANAN ATEŞE DOKUNMAK MI?

SEMS-İ TEBRİZİ

Bu kitabı bitirdiğimde olduğum yerde bir süre durdum. Sanırım bittiğine inanamadım.

Sayfalar kapanmıştı ama içimde bir şeyler hâlâ açıktı.

Bu hikâyede sadece bir karakteri değil, bazen kendimi yazdım. Sizler de bazen kendinizi okudunuz. Zira bana sürekli, “Sanki benim hayatımı anlatıyorsun.” “Cemre ben miyim?” tarzında mesajlar atıyordunuz.

Bu hikaye ile hep birlikte kaybolmayı, sessizce yok olmayı, kimseye belli etmeden ayakta kalmaya çalışmayı gördük. İnsanın hayattayken bile ölü gibi hissedebileceğini ama yine de yaşamaya devam edebildiğini gördük.

Bu kitabı yazmak bana şunu hissettirdi: Acı geçmek zorunda değil, bazen sadece bizimle yaşamayı öğreniyor. Ve bu da bir iyileşme biçimi. Her şey toparlanmak zorunda değil, bazı yaralar iz olarak kalıyor ama insan yine de yoluna devam edebiliyor.

Ben Ölmeden diye başlayan bu yolculuk, *Ben Yokken* diye devam ederken, bana kendimle yüzleşme cesareti verdi. Geriye kalanların ne hissettiğini, gidenlerin ardında nasıl boşluklar bıraktığını ama en çok da hayatta kalanların yükünü düşündürdü.

Bu hikâyede umut bağırmıyordu, fısıldıyordu. Hayaller yoktu, yaşanan olasılıklar vardı. Belki bu yüzden bu kadar gerçekti. Her şey düzelmedi ama her şeye rağmen yaşamak

mümkündü. Ve bazen tek yapılması gereken şey, bir gün daha dayanabilmekti.

Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim. İnsan olmanın bu kadar kırılgan, bu kadar da güçlü olabileceğini hatırlatmaya çalıştım. Karanlığın içinden geçerken elimi tutmadın belki ama orada yalnız olmadığımı hissettirdiğiniz için teşekkür ederim. Umarım yeni hikâyelerde yeni gerçekliklerde görüşürüz.

SEVGİLİ
PUSULADAKİ ADAM'A

Sevgili pusuladaki adam;

Burada yazdıklarımı sadece anlayacaksın. Bu kitapta sana da yer vermek istemiştim. Hatta kapağa bir şeyler yazmak istemiştim.

“Seni anlatan bir şey söyle. Kapakta yer alacak,” demiştim.

“Kahpe felek.”

“Küförlü bir şey olmaz. Başka bir şey söyle.”

“Küfürsüz bir şey düşünmem,” demiştin. Kahpe Felek’i *Zalim Felek* diye çevirerek kapakta sana da yer verdim.

Sevgili pusuladaki adam;

Hayatıma önce Furkan gibi biri girdi, sonra da sen. *Hayat gerçekten böyle mi,* diye sorguladığım anda aptal bir bekleme sırasında sana denk getirmişti beni.

“Bir daha görmeyeceğim zaten ya,” demiştim ama içimde bir yerlere de öyle bir işlemişti ki. “Keşke görebilsem,” demiştim.

Asla olmayacak şeyler oldu ve tekrar birlikteydik.

Dürüst olmak gerekirse seninle ilk tanıştığım anda senden etkilenmiştim, evet, ama o kadardı. Mesaj attığında ya da aradığında bir heyecanım olmazdı. Bazı günler mesajlarına, “Gene ne diyor bu ya?” diyerek bile bakardım. Bazen kısa cevaplar verip konuyu bile kapatmaya çalışırdım. Aslında ben seni tanımak istemedim. Ama sen, seni tanımamı istedin. Sen kendini bana tanıttın. Ve tanıdıkça sana hayran kaldım. Karakterini, duruşunu, düşüncelerini çok sevdim. Görünüşünle karakterin çok zıttı. Gerçek seni gördükçe onu sevmeye başladım. Ona tutuldum.

Sen belki de hayatımda ilk defa huzurlu hissettiğim ve kendim olabildiğim yerdin. Dengesizce hareketler yaptığım ama yine de, “O beni anlar biliyorum,” diyerek korkunadığım kişiydin. Yaptığın bazı hareketler canımı acıttığında, “Bunda ciddi değil, biliyorum. Asıl düşüncesi bu,” diyebildiğim ve içimde tereddüt yaşamadığım biriydin.

Senin de dediğin gibi, “Seninle gerçekten birbirimize çok benziyoruz.” Belki bu kadar rahat olup yakın hissetmemin sebebi bu benzerlikten geliyordu. Kimseye göstermediğim taraflarımı gösterdiğim, çekinmeden her şeyi yapabildiğim yerdin. Ama bu, maalesef her şeyin harika gideceği veya olacağı anlamına gelmiyordu.

Kendime her zaman şunu dedim: *Sakin bu çocuğu sevme.* O şu an seninle sıkıldığı ve boşlukta olduğu için konuşuyor. Sana karşı bir sevgisi olduğu için değil. Bir gün gelecek seni kenara atacak ve sen yaşadığın acıyla kalacaksın. O seni sadece boşlukta vakit dolduracak biri olarak görüyor.

Gerçekler de böyleydi zaten. Ama ben bunlar için kimseye kızmıyorum. Senin de dediğin gibi: “Verilen tepkiler bizim kendi tercihimizdir.”

Sadece şunu bilmeni isterim ki sen gerçekten pusulada anlattığım insansın. İşin komik tarafı da bizim kopma noktamız o pusula günü oldu. Ben sana, “Pusuladaki adam olarak kal,” dedim ve sen sanki bana, “Olamam,” der gibi kaçıp gittin. Ama yine de o pusuladan pişman değilim. Benim görüp sevdiğim adam oydu.

Görüp sevdiğim adamı sana bir daha anlatmayacağım çünkü bunu milyon kere yaptım. Bu zamana kadar söylediklerimde yanılmadıysam, artık nasıl biri olduğunun da farkına varman gerekiyor.

Bana bir keresinde, “Bana böyle güzel sözleri annemden başka kimse söylememiştii. O da anne olduğu için söylüyor,” demiştin. Sevgili okurlarıma seni anlatmak isterim. Belki sadece benden duyduğun cümleleri onlardan da duyarsın.

Öncelikle, sen çok duyarlı bir insansın. Arabanın bagajında kedi maması taşıyorsun bir kere. Duygularını çok güzel anlatıyorsun. Kimseye boş laf yapmıyorsun. Ne istiyorsan, ne hissediyorsan onu söylüyorsun. Kandırmaca yok, nasılsan öylesin. Tembel değilsin, sadece üşengeçsin. Ama pratik zekâlısın.

Kendini yormak yerine kısa yoldan çözebilmeyi seçiyorsun. Bir görev verildiği zaman istemesen bile yaparsın ve hatta en layığı neyse onu yaparsın. İnce düşüncelisin. Karşı tarafı dinleyen birisin. Dikkat edersin. Sabırlısın. Komiksin. Bazen tuhaf sesler çıkarsan da öylesin. İlgiyi çok seviyorsun. Tokgözlüsün.

Sana hesap sorulmasından hoşlanmıyorsun ya da "Bugün ne yapacaksın?" denilmesini sevmiyorsun çünkü ne yapacağını sen de bilmiyorsun. Zihnin çok karmaşık, iç sesin çok konuşuyor. Belki o an evden içmeye diye çıkarsın ama kendini camide namaz kılarken bulursun. Yani o kadar karmaşık. Biraz da o an kafan neye celse onu yapmayı istiyorsun. O yüzden biri sana ne yapacağını sorduğunda cevap vermek istemiyorsun. Darlanmaya gelemiyorsun.

Sahiplenicisin. Bir keresinde sana, "Ya insanlar laf ederse." demiştim. Sen de, "Sıkıyorlarsa etsinler. Kimse ağzını dahi açamaz. Herkes sınırını bilecek," demiştin.

Dengesizin önde gidenisin. Gülümseyerek bakarsın, sonra kafanı çevirip tekrar bana döndüğünde suratından düşen bin parçadır. Kitap okumayı çok seven bir insansın. *Harry Potter* serisini kaç kere okudun Allah bilir. Kitaplarını filmlerinden daha çok seviyorsun. Filmlerinin çoğunu güzel bile bulmuyorsun. *Sırlar Odası*'ni seviyorsun, *Ateş Kadehi* en sevmediğin kitap.

Tersin de çok terstir. Allah kimseye senin tersini göstermesin. Ben senin o tersine bir kere denk geldim. O olayın sonunda bana, "Evet, beni öldürdün," diye mesaj atmıştın. Sana sadece, "Tamam," demiştim ve bir daha da hayatında olmamıştım. O günden itibaren her akşam yatağa ağlayarak girmiştim. Defalarca kez yazmak istemişim ama yapmamıştım. Kendimi tutmuştum. Çünkü sana, "Tamam," demiştim.

Tamam, seni öldürdüm. O zaman artık yoksun.

Kendime her gün sormuştum: Ben ona ne yaptım ki bana böyle bir cümle kurabildi? Yanlış bir şey yaptığımda söylerdi ve ben bir daha o yanlış yapmazdım. Bunu bile bile neden böyle bir şey yaptı?

Zor yoldan da olsa öğrenmiştim. Güvenini zedelemiştim. Ben aklına gelen ilk kişiydim. Ve bunu zedelemiştim. Kötü bir niyetim yoktu ve bunu anlatmaya çalışsam da senin için o eylemi yapmayı düşünmek bile yeterliydi. O gün kendimi çok kötü hissetmiştim. Kötü bir amacım olmadan yaptığım bir eylemin sonucunda güvenini zedelemek beni mahvetmişti. Ve benden korktuğunu söylemiştin. Anlamamıştım. Sonra kendimi senin yerine koyarak tüm yaşadıklarımızı bir de senin gözünden yaşamıştım. Neden korktuğunu anlamıştım: Sevgimden korkuyordun çünkü bana hak ettiğim sevgiyi veremeyeceğini düşünüyordun.

Bir kız vardı seni çok seviyordu. Anlıyordu. Dinliyordu. Bakıyordu. İyi ol diye uğraşıyordu. Aslında güzel bir şeydi ama ona gidemiyordun. O yanlış kişiydi. Geleceğin olamayacağı biriydi. Tedavisi basitti: Sevmemek, uzak durmak. Ama kız sevmeye devam ediyor ve sen kendini mahcup hissediyorsun. “Bu kız sevilmeyi hak ediyor ama ben yapamam. Ben bunları hak etmiyorum,” diyorsun. Kalbini de kırmak istemiyorsun. Gitsen gidemiyorsun, kalsan kalamıyorsun. Onu kaybetmek istemiyorsun ama hayatında olsun da istemiyorsun. O duyguları neden hissedebildiğini çok iyi anlamıştım. Anlamamış olsaydım gelip senden bazı şeyler için özür dilemezdim.

Seni anlatmaya devam edersek...

Sen aslında bir kızı seversen o kadar güzel seversin ki onu dünyanın en şanslı kızı gibi hissettirirsin. Onu mutlu etmek için her şeyi yaparsın. İki elin kanda dahi olsa telefonunu açar, “Şu an müsait değilim. Seni arayacağım,” dersin.

Çok sadıksın. Arkadaşlarınla başka bir şehre gitsen, insanın gözü arkada kalmaz. Ya da bir şey olduğunda akla gelen ilk seçenek, *başka biri mi var*, olmaz. Sevgin bittiyse alırsın karşına, anlatırsın derdini. Ya da bir yanlış yaptıysan da yine karşına alır anlatırsın. Hata yaptıysan kabul eder, özrünü dilersin ama karşındaki kişiyi aptal yerine koymaz, gizlemezsin.

Onca lafın kıyası, sen iyi birisin. Bana göre nadir bulunan birisin. Umarım, kendinin farkında olduğun bir hayatın olur.

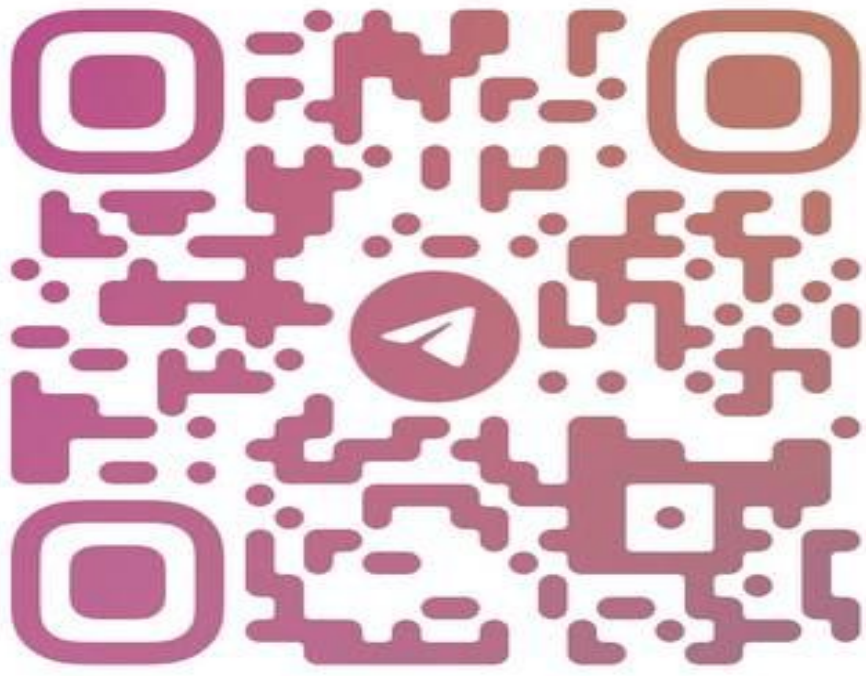
Biz seninle yanlış zaman diliminde, yanlış hayatlarda tanıştık. Umarım, tüm denklemlerin doğru olduğu bir hayatta, kıymetini bilecek biri girer hayatına.

Yine düşüşe geçersen eğer, sana yazılı bir eser bıraktım. Son sayfayı aç ve oku. Nasıl biri olduğunu hatırla ya da pusulaya bak. O sana doğruyu her zaman gösterecek.

Bu da sana hediyem olsun. Kısacık bir an bile olsa değerli ve mutlu hissettirdiğin için teşekkür ederim.

Not: Benim için her zaman özelsin. Menak etme gecenin kışı olursa olsun ben o telefonu yine açarım.

@AYISIGIKITAP